

КАНДИС БУШНЕЛ ДНЕВНИЦИТЕ НА КАРИ БРАДШОУ

Част 1 от „Дневниците на Кари Брадшоу“

Превод от английски: Антоанета Дончева-Стаматова, 2010

chitanka.info

На Калвин Бушнел

1.

ПРИНЦЕСА ОТ ДРУГА ПЛАНЕТА

Казват, че през лятната ваканция може да се случи какво ли не.
Най-вече не.

Днес е първият ден от последната учебна година в гимназията и ако питате мен, все си е същата като миналата.

Както и най-добрата ми приятелка Лали.

— Не забравяй, Брадли! Тази година вече трябва да си хванем гаджета! — отбелязва тя, докато запалва двигателя на червения пикап, който наследи от един от по-големите си братя.

— Глупости — махвам с ръка и се намърдвам на седалката до нея. Миналата година също щяхме да си хващаме гаджета, ама нещо ни се размина. — Защо не вземем да се откажем засега от тази идея, а? — допълвам, докато подреждам учебниците си на задната седалка. Писмото го пъхвам в средата на учебника по биология, където повече няма да може да си развява байрака. — И без това вече познаваме всички момчета от даскало. И не ги харесваме. Или май си забравила?

— Може би не съвсем — казва Лали, докато включва скоростния лост на задна и поглежда през рамо. От всичките ми приятели Лали е най-добрият шофьор, защото баща ѝ е ченге и настояваше тя да се научи да кара още на дванайсет години — за всеки случай.

— Чух, че имало някакъв нов — допълва тя.

— Е, и? — Последният, който се появи в училище, се оказва някакъв селяндур, който нито веднъж не си направи труда да си смени дрехите.

— Джен П. казва, че бил готин. В истинския смисъл на думата!

— Аха. — В шести клас Джен П. беше председател на фенклуба на Лийф Гарет. — Може. Ама ако е чак толкова готин, колкото казваш, значи Дона Ладона първа ще го прилапа!

— Има много странно име — казва Лали. — Себастиан нещо-си. Себастиан Литъл ли беше...

— Себастиан Кид^[1]? — ахвам.

— Точно! — светват очите ѝ и в този момент вкарва пикапа на паркинга пред гимназията. Спира и ме поглежда подозрително. — Ти познаваш ли го?

Замълчавам, докато се чудя какво да ѝ отговоря.

Сграбчвам дръжката на вратата. Сърцето ми се качва чак в гърлото и се опасявам, че ако отворя уста, то ще изскочи.

Поклащам глава.

Вече минаваме през главния вход на гимназията, когато Лали забелязва ботушите ми — бели лачени ботуши, единият леко очукан отпред, обаче са автентични хипарски ботуши от седемдесетте! Имам усещането, че тези ботуши са водили много по-интересен живот от моя собствен.

— Брадли — присвива презрително очи Лали, — като твоя най-добра приятелка не мога да ти позволя да се появиш с подобни ботуши на първия ден от последната ни година!

— Много си закъсняла! — срязвам я безгрижно. — Пък и все някой трябва да пораздвижи това мъртвило тук!

— За нищо на света не се променяй! — отсича приятелката ми, свива ръката си като пистолет, целува пръста си, насочва го към мен и едва след това се запътва към шкафчето си.

— Късмет и на теб, ангелче! — отговарям аз. Да не се променям, значи. Ха! И да искам, няма да стане. Не и след писмото.

А то гласи:

Скъпа госпожице Брадшоу,

Благодарим ви за подадената молба за Летния семинар по творческо писане към колежа „Ню Скул“. Макар вашите творби да са многообещаващи и издаващи огромно въображение, със съжаление ви уведомяваме, че засега не сме в състояние да ви предложим място в нашата програма.

Получих писмото миналия четвъртък. И оттогава го четох и препрочитах най-малко петнайсет пъти, просто за да се уверя, че съм го разбрала правилно. А после се сдухах. Не че се мисля за някой кой

знае какъв талант, но поне веднъж в живота си се надявах да се окажа точно такъв.

На никого не казах за това писмо. Всъщност дори не бях казала ни на никого, че съм кандидатствала за този семинар, включително и на баща ми. Той е завършил колежа „Браун“ и се надява аз също да вляза там. Смята, че от мен ще излезе добър учен. Ако пък чак толкова не ме бива за науката, в краен случай може да се насоча към биологията и да се занимавам с буболечки.

* * *

Точно в средата на коридора съм, когато зървам Синтия Вайънд и Томи Брустър, златната двойка на гимназия „Касълбъри“ Томи не го бива много в главата, обаче го бива в баскетбола — игра център в училищния отбор. Синтия е негова пълна противоположност — президент на випуска, председател на Организационния комитет за абитуриентския бал, виден член на Националното общество на честта, а до десетата си година вече бе спечелила всички възможни значки на момичетата скаути. Двамата с Томи ходят вече от три години. Старая се да не им обръщам внимание, но за съжаление по азбучен ред фамилията ми е точно преди тази на Томи, така че, ща не ща, съм длъжна да го търпя като съсед по шкафче и като съсед в актовата зала, което на практика означава, че цял ден съм залепена за него — а оттам, и за Синтия.

— И да не вземеш да ми правиш физиономии в актовата зала! — предупреждава го Синтия. — Надявам се да не си забравил, че този ден е изключително важен за мен! И да не забравиш за вечерята на татко в събота!

— Ама нали тогава е моето парти?! — извисява слаб гласец в протест Томи.

— Можеш да си направиш партито в петък вечер! — срязва го Синтия.

Някъде дълбоко в Синтия сигурно се крие и нормален човек, но дори и да има такъв, засега не съм имала възможността да го видя.

Дръпвам рязко вратичката на шкафчето си. Синтия внезапно вдига очи и ме забелязва. Томи ме поглежда безизразно, сякаш изобщо

няма представа коя съм, обаче гаджето му е прекалено добре възпитано, за да се държи така.

— Здравей, Кари! — изрича сериозно тя, сякаш е на трийсет, а не на седемнайсет години.

Да не съм се променяла, а?! И как може човек да се промени в това невзрачно провинциално градче?!

— Добре дошли в училището на ада! — избоботва нечий глас зад мен.

Това е Уолт. Той е гадже на една от другите ми най-добри приятелки — Маги. Уолт и Маги ходят от две години, така че тримата на практика правим всичко заедно, което си е малко странно, като го изречеш, но Уолт си е такъв — той сякаш е едно от нас, момичетата.

— Уолт — изрича хладно Синтия. — Тъкмо ти си човекът, когото исках да видя!

— Ако смяташ, че ще можеш да ме насадиш в училищния съвет, дълбоко се лъжеш!

Сякаш въобще не е чула шегичката на Уолт, Синтия продължава:

— Става въпрос за Себастиан Кид. Той наистина ли се връща в „Касълбъри“?

О, *нак ли!* Нервните ми окончания светват като коледна елхичка.

— Поне така казва Дорийн — свива рамене Уолт, сякаш въобще не му пука. Дорийн е майката на Уолт и е педагогически съветник в нашата гимназия. Твърди, че знае всичко, и предава цялата си налична информация на Уолт — и добрата, и лошата, и напълно безпочвените клюки.

— Чух, че бил изритан от частното училище заради търговия с наркотици — продължава упорито Синтия. — Така че ако ще трябва да се разправяме с проблемен ученик, трябва да знам навреме!

— Не знам нищо за него — отвърща Уолт и я дарява с най-благата си фалшива усмивка. Той не може да търпи Синтия и Томи точно колкото мен.

— И какви наркотици по-точно? — подхвърлям небрежно, докато се отдалечаваме.

— Болкоуспокояващи май.

— О, като в „Долината на куклите“^[2] значи! — Това ми е най-любимата тайна книга, заедно с „ДСМ-III“, което по-скоро е миниатюрен наръчник за психическите заболявания. — И откъде, по

дяволите, човек би могъл да се снабди с болкоуспокояващи в наши дни?

— Нямам представа, Кари — отговаря намръщено Уолт, очевидно вече изгубил интерес към темата. — Може би от майка му?

— Малко вероятно.

Опитвам се да прогоня от паметта си спомена за единствената си среща със Себастиан Кид, но той коварно продължава да се връща обратно в главата ми.

Бях на дванайсет и тъкмо започвах да навлизам в странен етап от живота си. Имах кльощави крака, плоски гърди с две пъпчици върху тях и къдрава коса. Освен това носех огромни очила и непрекъснато разнасях със себе си един оръфан екземпляр от книгата на Мери Гордън Хауърд „Ами аз?“ Бях вманиачена на тема феминизъм. Майка ми беше наета от семейство Кид като вътрешен дизайнер да промени кухнята им и един ден се отбихме у тях, за да може тя да проследи какво става с проекта ѝ. Изневиделица на вратата се появи Себастиан. И после, без абсолютно никаква причина, аз взех, че изтърсих: „Мери Гордън Хауърд смята, че повечето форми на сексуален акт трябва да бъдат класифицирани като изнасилване.“

За миг се възцари тишина. Госпожа Кид се усмихна. Беше краят на лятото и тенът ѝ се открояваше ярко на фона на късите ѝ панталонки на розови и зелени спирали. Беше с бели сенки за очи и яркорозово червило. Майка ми винаги казваше, че госпожа Кид била считана за голяма красавица.

— Да се надяваме, че когато се омъжиш, ще започнеш да мислиш различно по този въпрос.

— О, ама аз изобщо не възнамерявам да се омъжвам! Бракът е легализирана форма на проституцията!

— О, боже! — засмя се госпожа Кид.

А Себастиан, който се бе задържал на верандата, докато говорех, заяви:

— Аз изчезвам.

— Пак ли, Себастиан? — възкликна госпожа Кид с неприкрита доза раздразнение. — Но семейство Брадшоу току-що пристигнаха!

Себастиан сви рамене и промърмори:

— Отивам у Боби да посвирим на барабани.

Изглеждах го със зяпнала уста как се отдалечава. Очевидно Мери Гордън Хауърд никога не е срещала Себастиан Кид.
Беше любов от пръв поглед.

* * *

В актовата зала заемам мястото си до Томи Брустър, който стоварва един от учебниците си върху главата на момчето пред него. Едно момиче, застанало наред пътеката, пита дали някой не може да й послужи с тампон, а две момичета точно зад мен възбудено си шепнат нещо за Себастиан Кид, който с всяко следващо споменаване на името му като че ли се сдобива с все по-голяма слава.

— Чух, че бил в затвора...

— Неговите изгубили всичките си пари...

— Нито едно момиче досега не е успяло да го задържи за повече от три седмици...

Изтиквам Себастиан Кид далеч от мислите си, като си представям, че Синтия Вайънд е не моя съученичка, а странен вид птица. Хабитат — всяка сцена, която би я приела. Оперение — карирана пола, бяла риза с кашмирен пуловер, практични обувки и наниз перли, които най-вероятно са истински. Непрекъснато мести листите си от едната ръка в другата и придърпва надолу полата си, което ще рече, че и на нея очевидно понякога ѝ се случва да изкрейзва. Ако бях на нейно място, досега да съм откачила. Не че бих искала да съм на нейно място, ама ако бях, така щеше да е. Ръцете ми щяха да треперят, гласът ми щеше да излиза от устата по-скоро като квичене, а след това щях да се самоненавиждам, задето не съм успяла да се овладеея.

Директорът — господин Джордан, се приближава до микрофона и започва да нарежда някакви досадни щуротии за това да сме влизали навреме в час и че били измислили нова система за поощрения и наказания, и дъра-бъра, дъра-бъра, а след това госпожица Смиджънс ни информира, че училищният вестник „Нътмег“^[3] търси репортери и как в последния брой имало разтърсваща статия за нашия страхотен училищен стол. И накрая идва редът на Синтия.

— Това е най-важната година от нашия живот! — започва тя пред микрофона. — Намираме се на ръба на една страховита пропаст! Само след девет месеца животът ни ще бъде безвъзвратно променен! — натъртва. Май се мисли за Уинстън Чърчил или нещо подобно. Почти я очаквам да добави, че единственото, от което трябва да се страхуваме, е самият страх. Но вместо това тя продължава: — И така, това е година на абитуриентски моменти! Моменти, които ще помним цял живот!

Внезапно по лицето на Синтия започва да се изписва раздразнение, забелязала, че всички глави се извързват по посока на централната пътека на залата.

По нея върви бавно Дона Ладона. Облечена е като булка — с бяла рокля с дълбоко остро деколте, разкриващо пищната ѝ гръд, подчертана още повече от миниатюрно диамантено кръстче, висящо на тънка платинена верижка. Кожата ѝ е като алабастър. На едната ѝ ръка е подредено цяло съзвездие сребърни гривни, които припават нежно при всяко нейно движение. Всички я зяпват прехласнато.

Синтия Вайънд се привежда към микрофона и изрича:

— Здравей, Дона! Радвам се, че успя да се вместиш във времето!

— Благодаря — отвръща невинно Дона, като че ли закъснението ѝ си е съвсем в реда на нещата.

Дружно кискане в залата.

Дона кимва на Синтия и ѝ помахва с ръка, сякаш ѝ дава разрешение да продължи. Дона и Синтия са приятелки по онзи странен начин, типичен за момичетата, когато принадлежат към една и съща класа, но всъщност не се харесват особено.

— Та както вече казвах — започва наново Синтия, опитвайки се да си възвърне вниманието на публиката, — това е година на абитуриентски моменти. Моменти, които ще помним цял живот.

Тук тя прави знак на техника на гимназията и от високоговорителите гръмва песента „Такива, каквито бяхме“.

Аз простенвам и заравам лице в тетрадката си. Започвам да се хилия заедно с всички останали, обаче после внезапно се сецам за писмото и отново се сдухвам.

Обаче всеки път, когато се почувствам толкова депресирана, се опитвам да си спомня думите на онова сладко хлапе. Много умно

момиченце, обаче толкова грозно, че чак сладко. И мисля, че то също си знаеше истината за себе си.

— Знаеш ли, Кари — обърна се то веднъж към мен, — ами ако аз съм принцеса от друга планета? Представяш ли си? А на тази планета никой да не знае, че всъщност съм принцеса?

Този въпрос все още ме кара да настръхвам. Не е ли така наистина? Защото, независимо кои сме, възможно е някъде другаде да сме принцеси. Или писатели. Или учени. Или президенти. Или каквото там искаме да бъдем, за което всички останали повтарят, че не ни бива за него.

[1] Литъл — малък; кид — дете, хлапе. — Б.пр. ↑

[2] „Долината на куклите“ (1966 г.) — роман от Джаклин Сюзън, в който „куклите“ са всъщност приспивателни. Разказва за три приятелки, които отиват в Ню Йорк и стават много богати и известни, но така и не успяват да намерят истинската любов. Многократно издаван в България, последно от ИК „Кръгзор“ (2009 г.) — Б.пр. ↑

[3] Nutmeg (англ.) — индийско орехче; измама, мошеничество. — Б.пр. ↑

2.

ЦЕЛИ ЧИСЛА

— Кой може да каже каква е разликата между интегралното смятане и диференциалното смятане?

Андрю Дзайън вдига ръка.

— Това да не би да има нещо общо с диференциалите?

— Донякъде — отговаря учителят, господин Дъглас. — Някой друг?

Мишката вдига ръка и казва:

— При диференциалното смятане вземаме една безкрайно малка точка и изчисляваме степента ѝ на промяна от една променлива в друга. При интегралното смятане вземаме малък диференциален елемент и го интегрираме от едно, по-ниско ниво, в друго, по-високо. Така после събираме всички тези безкрайно малки точки в едно голямо количество.

Брееееей! Откъде ги е научила Мишката тези неща?

Никога няма да мога да го завърша този курс! И това ще бъде първия път, когато съм се провалила по математика. Откакто се помня, математиката ми е един от най-лесните предмети. Пиша си само домашните и решавам задачи за тестовете, иначе изобщо не уча. Обаче сега ми намирисва, че ако смятам да оцелея по този предмет, май е крайно време да започна да уча.

Седя си аз и се чудя как да се измъкна от този курс, когато внезапно на вратата се почуква. Влиза Себастиан Кид, облечен в старо тъмносиньо поло. Очите му са лешникови, с дълги мигли, а косата му е тъмноруса, избеляла от водата и слънцето. Носът му — леко изкривен, сякаш е бил ударен в юмручен бой и така и никой не му е обърнал внимание — е единственото нещо, което го спасява да не бъде прекалено красив.

— А, господин Кид! Питам се кога възнамерявате да се появите — отбелязва господин Дъглас.

Себастиан го поглежда право в очите и безцеремонно отговаря:

— Трябваше първо да се погрижа за едно-две неща.

Поглеждам скришом към него. Това вече е човек, който действително идва от друга планета — планета, на която всички човеци са перфектни и имат невероятни коси.

— Моля седнете!

Себастиан се оглежда и очите му се спират върху мен. Веднага фиксира белите ми допотопни ботуши, после погледът му се плъзва нагоре към небесносинята ми пола от шотландско каре и безръкавната блуза с обърната яка и стига до лицето ми, което вече е пламнало като домати. Ъгълчетата на устните му се повдигат развеселено, после се дръпват обратно объркано и накрая се успокояват в пълно безразличие. Сяда в задната част на стаята.

— Кари — обажда се внезапно господин Дъглас, — би ли ми казала основното уравнение за движение?

Слава на бога, че това уравнение го учихме миналата година. Изстрелвам го като робот:

— X на пета по Y на десета минус кое да е цяло число, обикновено познато като N .

— Точно така — кимва одобрително математикът, записва уравнението на дъската и поглежда право към Себастиан.

Поставям ръка на сърцето си, за да го накарам да престане да бие като лудо.

— Господин Кид? — обръща се към него господин Дъглас. — Бихте ли ми казали какво символизира това уравнение?

Решавам, че е крайно време да престана да се правя на срамежлива. Обръщам се директно назад и се вторачвам в него.

Себастиан се обляга назад и почуква с химикалка върху учебника си по математика. Усмивката му е напрегната — или не знае отговора, или пък го знае, обаче не може да повярва как някой може да бъде толкова глупав, че да задава подобни въпроси. Накрая изрича:

— Символизира безкрайността, сър. Обаче не коя и да е безкрайност. А от онзи вид, дето можеш да видиш само в черна дупка.

Улавя погледа ми и ми намига.

Майчице! Каква черна дупка само!

* * *

— Себастиан Кид е в курса ми по математика! — просъсквам на Уолт, когато се намърдвам зад него на опашката в училищния стол.

— За бога, Кари! — върти очи той. — Не и ти! Всички момичета в училище говорят за Себастиан Кид! Даже и Маги!

Топлото блюдо за днес е пица — същата онази пица, която нашата образователна система предлага от години наред. Пицата, която има вкус на картон и сигурно е плод на някаква изключително тайна училищна рецепта. Грабвам един поднос, после ябълка и парче лимонов пай с целувки. После отбелязвам:

— Ама нали Маги ходи с теб?

— И аз така си мислех.

Отнасяме подносите си на нашата обичайна маса. Фешъните се намират в другия край на стола, близо до автоматите за кафе и десерти. В качеството си на най-големи в даскало и ние би трябвало да сядаме до тях. Обаче двамата с Уолт отдавна бяхме стигнали до извода, че гимназията е като Индия — перфектният пример за кастовата система, и се бяхме заклели никога да не допринасяме за утвърждаването ѝ, поради което никога не сменихме масата си. За нещастие, подобно на повечето протести срещу стадните инстинкти на човешката природа, и нашият си остава в общи линии незабелязан.

По едно време към нас се присъединява Мишката и двамата с Уолт започват да си говорят за латински — предмет, по който и двамата са по-добри от мен. А след това се появява и Маги. Маги и Мишката се разбират донякъде, обаче Мишката твърди, че не желае да се сближава твърде с нея, защото била прекалено емоционална. Според мен прекомерната емоционалност е интересно качество и разсейва хората от личните им проблеми. И в доказателство на това Маги всеки момент ще избухне в сълзи.

— Току-що бях привикана в кабинета на психоложката! Отново! Твърди, че пуловерът ми бил твърде перверзен!

— Възмутително! — припявам аз.

— Кажете сега, не смятате ли, че тази жена нарочно ми е взела мерника? — пита, като се настанява между Уолт и Мишката. — Заявих ѝ, че в тази гимназия няма униформи и тя няма никакво право да ми казва какво да облека!

Мишката улавя погледа ми и се подхилва. Вероятно си спомня същото, което си спомням и аз — оня път, когато Маги я върнаха от

сбирката на момичетата скаути, защото униформата ѝ беше прекалено къса. Добре де, тогава бяхме на седем, но когато човек живее цяла вечност все в едно и също малко градче, помни подобни неща.

— А тя какво ти отвърна? — питам.

— Каза, че този път нямало да ме върне у дома, но ако пак ме видела с този пуловер, щяла да ме отстрани от занятия!

— Ама че кучка!

— Как може да ме дискриминира така заради един пуловер?!

— Може би трябва да изпратим подписа срещу нея до училищното настоятелство. Да поискаме да я уволнят — обажда се Мишката.

Сигурна съм, че не искаше да прозвучи саркастично, обаче си прозвуча точно така. И, както и можеше да се очаква, Маги избухва в сълзи и се втурва по посока на момичешката тоалетна.

Уолт ни оглежда последователно, след което заявява:

— И сега коя от вас, кучки, ще отиде при нея?

— Хей, ама аз какво казах! — изписква с невинен гласец Мишката.

— Нищо — въздъхва той. — И без това тези кризи са си през ден.

— Аз ще отида. — Отхапвам от ябълката си и хуквам след нея, като се стрелвам като фурия през летящите врати на стола.

И налитам директно на Себастиан Кид.

— Опа! — възкликва той. — Къде е пожарът?

— Извинявай — промърморвам и автоматично някаква невидима сила ме запраща назад във времето, когато бях само на дванайсет.

— Нали това е столът? — пита той, като сочи към летящите врати. Надниква през прозорчето и допълва: — Изглежда отвратително. Няма ли друго място извън кампуса, където човек може да похапне?

Извън кампуса ли? И откога гимназия „Касълбъри“ се сдоба с кампус? И той да не би да ме кани на обяд? Не, абсурд! Не и мен! Но пък много е вероятно да не помни, че вече сме се срещали.

— Нагоре по улицата продават хамбургери. Но дотам ще ти трябва кола.

— Имам си — отговаря той.

А после просто си стоим и се гледаме. Усещам, че покрай нас минават разни хора, но не ги виждам.

— Окей. Благодаря за информацията — казва накрая.

— Няма проблеми — кимвам и едва сега си спомням, че се бях запътила да спасявам Маги.

— До скоро! — махва той и се отдалечава.

Правило номер едно: защо винаги става така, че единствения път, в който някой готин пич те заговаря, приятелката ти е в криза?

Втурвам се в тоалетната и се провиквам:

— Маги, няма да повярваш какво стана! — Надниквам под вратите и зървам обувките ѝ в кабинката в дъното. — Маги?

— Чувствам се ужасно *унижена!* — извива жално тя.

Правило номер две: унизените най-добри приятелки винаги имат предимство пред готините пичове.

— Маги, не трябва да позволяваш думите на хората да те разстройват толкова много! — Знам, че не ѝ помагам особено, но баща ми повтаря това толкова често, че сега това е единственото, което мога да се сетя на прима виста.

— И как се прави това?

— Като възприемаш всички около теб като смешници. Хайде, Маги! Нали знаеш, че гимназията по принцип си е пълен абсурд?! След по-малко от година вече ще сме забравили, че сме били тук, и никога повече няма да видиш тези хора!

— Трябва ми една цигара! — простенва приятелката ми.

Вратата се отваря и в тоалетната връхлитат двете Джен.

Джен С. и Джен П. са мажоретки и част от групата на фешъните. Джен С. има права тъмна коса и изглежда като глупава сладурана. А Джен П. някога ми беше приятелка, в трети клас. Беше си съвсем сваятна, докато не влязохме в гимназията и тя не реши да започне да се катери по социалната стълбица. Посвети две години на уроци по гимнастика, за да стане мажоретка, и дори по едно време ходеше с най-добрия приятел на Томи Брустър, който прилича в устата на кон. Сега не знам дали да я съжалявам, или да ѝ се възхищавам за отчаяната решимост, с която гони мечтите си. Миналата година усилията ѝ най-сетне се увенчаха с успех и тя бе официално приета в групата на фешъните, което ще рече, че оттогава почти не ме забелязва.

Но по някаква неизвестна причина днес очевидно е решила да забрави за принципите си, защото когато ме вижда, възкликва:

— Хей, здрасти!

Сякаш сме си все така най-добри приятелки.

— Здрасти! — отвърщам с равностойна доза фалшив ентусиазъм.

Джен С. само ми кимва и двете започват да вадят от чантите си червила и сенки за очи. Веднъж дочух Джен С. как казва на друго момиче, че ако държиш да сваляш гаджета, трябва да си имаш „запазена марка“ — нещо, което винаги носиш и което те прави незабравима. Лично за нея това очевидно е нечовешки дебелият тъмносиня очна линия върху клепачите. Смахната история! Та сега тя се привежда по-близо до огледалото, за да се увери, че очната ѝ линия е в безупречно състояние, а междувременно Джен П. се обръща към мен и заявява:

— Познай кой се е върнал в гимназия „Касълбъри“!

— Кой?

— Себастиан Кид!

— Сериозно? — Поглеждам към огледалото и потърквам око, като се преструвам, че нещо ми е влязло в него.

— Решила съм да го сваля! — отсича тя със завидна самоувереност. — От онова, което вече разбрах за него, той ще бъде идеалното гадже за мен!

— И от къде на къде ще искаш да сваляш някого, когото изобщо не познаваш? — питам невинно.

— Просто така. Без причина — свива рамене тя.

Усмивам се. Има си тя причина, и то каква! Обаче тази причина няма нищо общо с човека Себастиан Кид.

— Маги? — обаждам се аз.

Маги мълчи. Тя мрази двете Джен и знам, че няма да излезе, докато те не се изнесат от тоалетната.

— Най-готините момчета в историята на гимназия „Касълбъри“! — изрича тържествено Джен С., сякаш повежда мажоретките.

— Джими Уоткинс!

— Ранди Сандлър!

— Боби Мартин!

Джими Уоткинс, Ранди Сандлър и Боби Мартин играеха във футболния отбор, когато ние бяхме във втори курс на гимназията. И всички до един завършиха преди най-малко две години. „На кого му пука за тях?!“ — идва ми да извикам, но си мълча.

— Себастиан Кид! — провиква се Джен С.

— Автоматично в Залата на славата! Нали, Кари?

— Кой? — правя се аз на отнесена, за да ги ядосам.

— Себастиан Кид, разбира се! — изрича Джен П., след което двечките се изнизват през вратата.

Тъкмо си мисля колко са фалшиви, когато откъм крайната кабинка чувам въздишката на Маги, а после:

— Отидоха ли си?

— Аха.

— Слава богу! — Маги излиза и се запътва към огледалото. Удря си един гребен и отбелязва: — Направо не мога да повярвам, че Джен П. си въобразява, че ще може да свали Себастиан Кид! Това момиче е изгубило всякаква връзка с реалността! А ти какво щеше да ми казваш, между другото?

— А, нищо! — махвам с ръка, давайки си сметка, че започва да ми писва да слушам за Себастиан. Ако още някой спомене името му, ще се гръмна!

* * *

— Каква беше тази работа със Себастиан Кид? — само след няколко минути пита Мишката. Вече сме в библиотеката и полагаме усилия да учим.

— Каква работа? — Повдигам едно уравнение с жълт текстмаркер, като си мисля колко безсмислена е тази работа с повдигането на текстове. Създава ти илюзията, че учиш, но всъщност единственото, на което се учиш, е как да използваш текстмаркер.

— Намигна ти. В часа по математика.

— Така ли?

— Брадли! — провиква се невярващо Мишката. — Само не ми казвай, че не си го забелязала!

— А ти откъде знаеш, че е намигал точно на мен? Може пък да е намигал просто така, на стената!

— А откъде знаем, че безкрайността съществува, а? Всичко е само теория. А моята теория гласи, че ти го харесваш!

Внезапно усещам онази гадна буца в гърлото ми, която изисква драматично изкашляне, за да си замине. Обаче всичко е напразно. Мишката като че ли чете мислите ми.

— Мисля, че трябва да излезеш с него! — отсича безапелационно тя. — Смятам, че е перфектен за твоє гадже! Защото е и красив, и умен!

— И всички момичета в даскало са луднали по него. Включително Джен П.

— Е, и?! Ти също си красива и умна! Защо пък да не излезеш с него?!

Правило номер три: най-добрите приятелки винаги смятат, че ти заслужаваш най-готиния тип на света, нищо че въпросният готиняга си няма никаква представа за твоето съществуване.

— Защото може пък да харесва само мажоретки, а?

— Грешна дедукция, Брадли! Не разполагаш с никакви факти. — А после, не щеш ли, се размечтава, подпира брадичка върху ръката си и промърморва: — Понякога момчетата са пълни с изненади!

Тази мечтателност изобщо не е в стила на Мишката. Тя си има множество приятели от мъжки пол, но винаги подхожда към тях прекалено практично, за да си позволи да хлътне по някого.

— Какво би трябвало да означава това? — обръщам се аз към тази нова Мишка. — Да не би напоследък да си срещнала някой изненадващ тип?

— Само един.

Правило номер четири: най-добрите приятелки също могат да бъдат пълни с изненади.

— Брадли! — изрича тя, а след кратка пауза допълва: — Имам си гадже!

Каквоооо! Толкова съм шокирана, че не зная какво да кажа. Та Мишката никога досега не е имала гадже! Тя дори не е ходила на истинска среща!

— Доста е елегантен — изрича тя.

— Елегантен ли? Какво ще рече това? — изграквам аз. — Кой, за бога, е той? Държа да знам всичко за този елегантен тип!

Мишката се изкисква, което изобщо не е в неин стил. После изтърсва:

— Запознах се с него това лято. На лагера.

— Аха!

Чувствам се едновременно слисана и обидена, че досега не съм чувала нищо за това мистериозно гадже на Мишката, но като че ли сега вече всичко се връзва. С нея никога не сме успявали да се засечем през ваканцията, защото тя всяка година ходи в някакъв специален правителствен лагер в столицата Вашингтон.

И изведнъж осъзнавам, че се радвам за нея. Извънредно много се радвам. Скачам и я прегръщам, и започвам да подскачам като хлапе в утрото на Коледа. Нямам представа защо го приемам като нещо толкова важно. Все пак става въпрос за някакво идиотско гадже. Но, от друга страна...

— Как се казва? — изписквам.

— Дани. — Извъръща очи и се усмихва замечтано, сякаш гледа някакъв таен филм в главата си. — От Вашингтон е. Пушихме заедно трева и...

— Чакай малко! — вдигам предупредително ръка. — Трева ли?

— Сестра ми Кармен ме светна за нея. Каза, че много отпускала преди секс.

Кармен е с три години по-голяма от Мишката и е най-благопристойното момиче, което познавам. Дори през лятото ходи с чорапогащник.

— И какво общо има Кармен с теб и Дани? Кармен пуши трева? Кармен прави секс?

— Слушай какво, Брадли, дори и на умните хора им се случва да правят секс!

— Кое ще рече какво? Че и ние би трябвало да правим секс, така ли?

— Говори само за себе си!

Ха! Издърпвам учебника на Мишката изпод ръцете ѝ и го затварям с трясък.

— Слушай, Мишке! Какви ми ги приказваш, за бога?! Да не би и ти да си правила секс?

— Аха — кимва небрежно тя, сякаш нищо особено не се е случило.

— И как така ти си правила секс, а аз не съм? Нали трябваше да си задръстена?! Нали се предполагаше, че ти ще измислиш лекарство против рак, а няма да се въргаляш на задната седалка на някаква скапана кола сред димни кълба от марихуана?

— Правихме го в мазето на родителите му — отбелязва спокойно Мишката и си прибира обратно учебника.

— Ти сериозно, а? — Опитвам си да си представя Мишката гола на нечий момчешки диван във влажно мазе, обаче никак си не ми се получава. — И как беше?

— Кое, мазето ли?

— Сексът, разбира се! — едва не се разпищявам аз в усилията си да върна Мишката на земята.

— О, това ли? Ами, беше добре. Всъщност дори забавно. Но е едно от онези неща, върху които трябва да се поработи. Не можеш просто ей така, изведнъж, да започнеш да го правиш. Налага се да експериментираш!

— Каквоооо? — Присвивам подозрително очи. Не съм много сигурна как точно трябва да приема тази новина. През цялото лято докато се потях да пиша онзи тъп разказ, за да вляза в онази още потъпа програма, Мишката е изгубвала девствеността си! — Ама как изобщо се сети какво трябва да правиш?

— Четох една книга. Сестра ми ме посъветва, че всеки трябва да прочете някакъв наръчник по въпроса, преди да започне да го прави, за да знае какво да очаква. Иначе може да се окаже огромно разочарование.

Присвивам очи, като добавям към мислената си картина на Мишката и онзи тип Дани в мазето на неговите и наръчник по секс.

— И смяташ ли, че ще... продължиш?

— О, да! — отсича Мишката. — Той отива в Йейл, точно като мен. — Усмива се и се връща към учебника си по математика, сякаш всичко вече е казано.

— Хмммм.

Скръствам ръце пред гърди. Но като че ли всичко се връзва. Мишката е толкова организиран човек, че сигурно вече е планирала романтичния си живот до осемнайсетата си година.

А аз нищо не съм планирала.

3.

УДАРИ ПОД КРЪСТА

— Нямам представа как ще изтикам тази учебна година! — въздъхва Маги. Изважда от джоба си пакет цигари, който е откраднала от майка си, и запалва една.

— Тхъ — промърморвам неопределено. Все още съм шокирана от новината, че Мишката прави секс. Ами ако всички около мен правят секс?

Идиотска работа. Разсеяно грабвам един брой на нашия училищен клюкарник „Нътмег“. Водещото заглавие пищи неистово: „КИСЕЛО МЛЯКО В СТОЛА!“ Голяма новина, няма що. Свивам презрително устни и бутвам вестника настрани. С изключение на шепата хлапета, които работят по списването на този боклук, никой друг не го чете. Обаче някой го е оставил на старата масичка за пикник пред праисторическата плевня, която се намира точно до оградата на училищния двор. Масичката си стои тук, откакто се помня, надраскана с инициали на влюбени, години на завършване на гимназията и разнообразни мисли по повод гимназия „Касълбъри“, като например: „Касълбъри е гадна работа.“ Даскалите никога не се осмеляват да припарят тук, така че мястото се е утвърдило като неофициална зона за пушене.

— Е, поне тази година ни дават и кисело мляко — отбелязвам ей така, колкото да кажа нещо. Ами ако никога не успея да разбера какво е това секс? Ами ако загина при катастрофа, без никога да съм го правила?

— Какво би трябвало да значи това? — обажда се Маги.

Ох, боже! Май пак се започва — онова вечно жалване от тялото. Сега Маги ще занарежда, че е много дебела, а аз пък ще заявя, че приличам на момче в тялото си. Маги ще каже, че ѝ се иска да изглежда като мен, а аз ще отвърна, че ми се иска да изглеждам като нея. И нищо няма да се промени, защото само след две минути и двете

ще си седим тук, все в същите тела, само дето ще сме успели да си докараме депресия заради нещо, което не можем да променим.

Като например приемането в семинара по творческо писане.

Ами ако някое момче пожелае да прави секс с мен, а аз съм прекалено уплашена, за да се съглася?

Както и може да се очаква, Маги изрича:

— Изглеждам ли дебела? Изглеждам дебела, нали?! Знаех си! Дори се *чувствам* дебела!

— Маги, ти не си дебела! — Момчетата се заглеждат по Маги, откакто навършихме тринайсет — факт, който тя непрекъснато и упорито забравя.

Извъртам глава. Зад нея, в мрачните ниши на плевнята, нечие огънче от цигара се движи нагоре-надолу.

— Тук има някой! — просъсквам.

— Кой? — извърта се рязко тя и в този момент от сенките се измъква Питър Арнолд.

Питър е второто по ум момче в нашия клас и малко нещо кретен. Доскоро беше бузест дребосък с тебеширена кожа, но това лято с него очевидно се е случило нещо важно — пораснал е.

И както става ясно, пропушил е.

Питър е добър приятел на Мишката, но лично аз не мога да кажа, че го познавам. Когато се стигне до взаимоотношения, с него сме като планети със свои собствени слънчеви системи от приятели. А според неписаните закони различните слънчеви системи рядко влизат в досег една с друга. Досега.

— Нещо против да се присъединя към вас? — пита той.

— Всъщност имаме нещо против. Говорим си по женски — казвам. Нямам представа защо се държа толкова дръпнато с момчетата, особено с такива като Питър. Вероятно по навик, при това лош. Доста по-лош от пушенето. Обаче наистина не ми се иска досадният Питър да развали разговора ни.

— Не, нямаме нищо против — обажда се Маги и ме сритва под масичката.

— Между другото, според мен изобщо не си дебела — изрича Питър.

Подхилвам се и се опитвам да уловя погледа на Маги, обаче тя изобщо не ме поглежда в очите. Гледа Питър. Затова аз също съм

длъжна да гледам към Питър. Косата му е по-дълга и лицето му се е изчистило, но има и нещо друго. От него се излъчва нещо.

Самоувереност.

Ама че работа! Първо Мишката, а сега и Питър! Тази година всички ли се канят да изглеждат различно?!

Маги и Питър продължават да не ми обръщат внимание, затова аз грабвам отново училищния вестник и се преструвам, че чета. Това вече привлича вниманието на Питър.

— Какво мислиш за „Нътмег“? — пита.

— Пълен боклук — отговарям.

— Много благодаря — кимва той. — Аз съм главният редактор.

Чудничко! Ето че пак сгафих.

— А ти, щом си толкова умна, защо не пробваш да пишеш за вестника, а? — пита Питър. — Така де, нали разправяш наляво и надясно, че искаш да ставаш писателка! Какво си написала досега?

Може и да не е искал да звучи толкова нападателно, но истината е, че този въпрос ме хваща напълно неподготвена. Да не би Питър по някакъв начин да е разбрал за отказа да ме вземат на летния семинар? Абсурд! И тогава вече се вбесявам.

— Какво значение има дали съм написала нещо или не?!

— Щом твърдиш, че си писател, значи трябва да си написала нещо! — отбелязва самодоволно Питър. — Иначе би трябвало да се хванеш при мажоретките или нещо подобно!

— А ти би трябвало да си завреш тъпата глава в буре с вряло масло!

— Може и да го направя! — засмива се добронамерено той. Питър сигурно е от онези шибани типове, дето толкова са свикнали да ги обиждат, че изобщо не се обижда от нищо.

Но въпреки това аз не съм на себе си. Грабвам сака си за плуване.

— Трябва да ходя на тренировка — изричам, сякаш този разговор въобще не ме интересува.

— Какво й става? — обръща се Питър към Маги, когато се отдалечавам от тях нацупена.

Тръгвам надолу по хълма към салона по физическо, тътрейки белите си ботуши през зелената трева. Защо винаги става така? Когато кажа на някого, че искам да стана писателка, всички завъртат очи. Влудяват ме! Особено като се има предвид, че пиша още от

шестгодишна. Имам доста голямо въображение и в продължение на известно време пишех поредица от разкази за едно семейство моливи, наречено „Номерата 2“, които непрекъснато се опитваха да се измъкнат от железния захват на лошия, наречен „Острилката“. А после писах за едно малко момиченце, страдащо от някаква мистериозна болест, която ѝ придава вид на деветдесетгодишна бабичка. А това лято, за да се набутам в онази тъпа програма за творческо писане, написах цяла книга за момче, което се превръща в телевизор и никой в семейството му не забелязва това, докато той не изчерпва електричеството на цялата къща.

Ако бях казала на Питър истината за нещата, които съм написала, той сигурно щеше да се изсмее. Като всички онези хора на летния семинар.

— Кари! — провиква се Маги. Тича през игрището, за да ме настигне. — Извинявай за Питър! Каза, че се шегувал за онези писателски работи! Това момче има странно чувство за хумор.

— Колко си наблюдателна!

— Искаш ли след плуването да отскочим до мола? — пита тя.

Плъзвам поглед през игрището до сградата на гимназията и към огромния паркинг до нея. Все са си същите, както и досега.

— Защо не? — Вадя писмото от учебника си по биология и го натъпквам в джоба си.

На кого му пука за Питър Арнолд?! На кого му пука за летните семинари?! Някой ден ще бъда писател! Сигурна съм! Някой ден, но не точно днес.

* * *

— Писна ми от този салон! — промърморва Лали, хвърляйки нещата си на пейката в съблекалнята.

— На мен също — кимвам, докато смъквам ципа на ботушите си. — Още от първия ден — и плуване! Отврат!

Вадя един стар цял бански от сака си и го оставям в шкафчето. Плувам откакто се помня, още преди да се науча да ходя. Любимата ми снимка е на пет месеца, седнала в жълта лодчица във водите на Лонг

Айлънд. Облечена съм с бански на точки, а на главата си имам сладка бяла шапчица. Ухилена съм до уши.

— Ти ще се справиш — обажда се Лали. — Проблемната съм аз.

— В какъв смисъл?

— В смисъл на Ед — смръщва се тя, като има предвид баща си.

Кимвам. Макар че иначе е ченге, понякога Ед се държи по-скоро като хлапе, отколкото като баща. Всъщност дори не е просто ченге — детектив е, при това единственият в целия град. Лали и аз винаги се смеем, като стане въпрос за това, защото така и не става ясно какво точно разследва, тъй като досега в Касълбъри не е имало нито едно сериозно престъпление.

— Отби се в училище — казва Лали, докато се съблича. — И се скарахме.

— Че какво е станало пък сега?

Семейство Кандези се карат като монголци, но после винаги се сдобряват, пускат страхотни шеги и правят странни неща, като например да карат водни ски по боси крака. За известно време ме бяха почти осиновили и на мен ми се искаше да бях родена Кандези, а не Брадшоу, защото при тях непрекъснато се смеех, слушах рокендрол и играех семеен бейзбол в летните вечери. Ако знаеше, баща ми щеше да получи инфаркт. Но така стояха нещата.

— Ед не иска да плаща за колеж — отговаря Лали и се обръща гола към мен с ръце на кръста.

— Какво!

— Не иска да плаща! — повтаря тя. — Каза ми го днес! Казва, че никога не бил ходил в колеж и не бил умрял от това — изрича подигравателно. — Та сега мога да избирам между две неща: или да отида във военно училище, или да си намеря работа. Защото на него изобщо не му пука какво искам аз!

— О, Лали! — възкликвам шокирана. Как е възможно подобно нещо?! Вярно е, че в семейството на Лали има пет деца и парите никога не са им стигали. Но досега двете с нея си мислехме, че тя ще отиде в колеж — всъщност, че и двете ще отидем в колеж, а после ще направим нещо важно и значимо. Докато лежахме в тъмното, сгушени в спалния чувал на земята до леглото на Лали, си шептахме възбудено тайните си. Аз ще стана писателка, а Лали ще спечели златен медал по

свободен стил. Но ето че сега мен ме отхвърлиха от летния семинар, а на Лали й забраниха да ходи в колеж.

— Както изглежда, ще прекарам целия си живот в този тъп град! — изрича бясно тя. — Сигурно ще започна работа при Ан Тайлър и ще печеля по пет долара на час. Или пък ще се хвана в супермаркета. Или... — плясва се по челото, — бих могла да работя и в банката! Но май за там трябва да си завършил колеж!

— Е, няма да е вечно така — опитвам се да я успокоя. — Може би ще се случи нещо...

— Какво например?

— Може да спечелиш стипендия с плуването!

— Плуването не е професия!

— Или пък наистина да влезеш във военното училище. Братята ти...

— И двамата са във военното училище и го ненавиждат! — срязва ме Лали.

— Не можеш да позволиш на баща ти да разрушава живота ти! — изричам разпалено. — Намери си нещо, което искаш да правиш, и просто го направи! Ако наистина искаш нещо, ама много го искаш, Ед не е в състояние да те спре!

— Ясно — свива саркастично устни приятелката ми. — Сега единственото, което ми остава, е да измисля какво е това нещо, което искам. — Разтваря банския си и пъхва крака в отворите му. — Виж какво, аз не съм като теб. Аз нямам никаква представа какво искам да правя с живота си. Така де, и как бих могла да имам?! Та аз съм само на седемнайсет! Единственото, което знам със сигурност, е, че не искам някой да ми казва какво *не мога* да направя!

Обръща се, за да вземе новата си плувна шапка, и без да иска събаря всичките ми дрехи на пода. Навеждам се да ги вдигна и тогава забелязвам, че писмото от колежа „Ню Скул“ се е изхлузило от джоба ми и се е приземило точно до краката на Лали.

— Ще го взема — изричам, обаче тя е по-бърза от мен.

— Какво е това? — пита, като вдига смачкания лист.

— Нищо — смотолевям безпомощно.

— Нищо ли? — Очите й се разширяват, когато зърва обратния адрес. — Нищо значи, а? — повтаря, докато приглажда писмото.

— Лали, моля ти се!

Очите ѝ се стрелкат наляво-надясно, докато чете краткия отказ.

По дяволите! Знаех си, че трябваше да оставя това писмо у дома! Трябваше да го разкъсам на малки парченца и да го изхвърля в боклука. Или да го изгоря, макар че не е толкова лесно да изгориш писмо, независимо от това колко драматично звучи подобен жест по книгите. И ето че вместо да направя всичко това, аз си го разнасям навсякъде, надявайки се то да ми служи като някаква напомка да престана да се напъвам.

А сега съм като парализирана от собствената си глупост.

— Лали, недей! — прошепвам.

— Чакай малко! — вдига ръка тя и изчита писмото втори път. После вдига очи, поклаща глава и стисва съчувствено устни. — Много съжалявам, Кари!

— Аз също — свивам рамене, опитвайки се да се престоря на безразлична. Обаче вътрешностите ми се чувстват така, сякаш са пълни с натрошени парчета стъкло.

— Не, сериозно! — Тя сгъва писмото и ми го връща, след което се заема да оправи очилата си за плуване. — Гадно ми е, че ти напълних главата с глупостите на моя баща, докато ти толкова много страдаш от този отказ! Сигурно е отвратително, а?

— Горе-долу.

— Е, както изглежда, и двете ще се позадържим тук за известно време — отбелязва тя, като ме потупва по рамото. — А дори и да отидеш в „Браун“, той е само на четирийсет и пет минути оттук. Значи непрекъснато ще се виждаме.

Отваря вратата към басейна и в съблекалнята нахлува топла пара, примесена с вонята на хлор и почистващи препарати. Искане ми се да я помоля да не казва на никого за този отказ, обаче се сещам, че това още повече ще влоши нещата. А ако се правя, че изобщо не ми пука, Лали сигурно ще забрави за цялата случка.

И наистина — тя мята хавлията си на пейката до стената и се втурва напред по плочките.

— Последният е развалено яйце! — изкрещява и се мята във водата като гюлле.

4. ГОЛЯМАТА ЛЮБОВ

Прибирам се у дома.

Пардон — в лудницата.

Един недорасляк с пънкарска прическа тича през двора, следван от баща ми, който е следван от сестра ми Дорит, която пък е следвана от другата ми сестра Миси.

— Само да съм те видял още веднъж в тази градина! — крещи баща ми, а през това време хлапето — казва се Поли Мартин — се мята на велосипедчето си и се измита надолу по улицата.

— Какво става? — обръщам се аз към Миси.

— Горкият татко!

— Горката Дорит! — допълвам и премествам учебниците си от едната ръка в другата. И като за капак на всичко писмото от колежа „Ню Скул“ отново изпада от тетрадката ми. Стига вече! Вдигам го от земята, запътвам се към гаража и го изхвърлям в кофата за боклук.

И веднага се усещам като изгубена без него и започвам да ровя в боклука, за да го извадя.

— Видяхте ли това? — пита гордо баща ми. — Най-сетне изгоних това малко копеленце от нашата собственост! — После сочи с пръст Дорит и отсича: — А ти — обратно в къщата! И да не си помислила да му се обадиш!

— Поли не е чак толкова лош, татко. Та той е само едно хлапе! — обаждам се аз.

— Той е едно малко *лайно*! — натъртва баща ми, който по принцип се гордее изключително много със себе си, че много рядко псува. — Пройдоха! Знаеш ли, че са го арестували, задето се е опитвал да си купи бира?

— Поли Мартин си е купувал бира?!

— Пишеше го във вестника! — провиква се баща ми. — В „Касълбъри ситизън“! А сега е опитва да подмами към порока и Дорит!

Двете с Миси се споглеждаме. Доколкото познаваме Дорит, по-скоро е станало обратното.

Едно време Дорит беше най-сладкото момиченце на света. Изпълняваше всичко, което двете с Миси ѝ казвахме да прави, в това число и разни смахнати неща, като например да се преструва, че двете с котката ни са близнаци. Непрекъснато изработваше разни неща за хората — картички, малки бележничета, плетени шапки за саксии и какво ли още не, — а миналата година реши да става ветеринар и прекарваше всяка свободна минута извън училище във ветеринарната клиника, за да държи животинки, докато им бият инжекции.

Сега обаче вече наближава тринайсет и с всеки следващ ден нещата стават все по-зле. Дорит плаче, крещи, вие и пищи срещу мен и Миси. Баща ми упорито настоява, че това било просто етап от живота и скоро ще отшуми, обаче двете с Миси не сме много сигурни. Баща ми е един от онези големи учени, дето измислят велики неща — та той измислил някакъв метал, който избрали да използват на космическите кораби „Аполо“. По този повод двете с Миси обичахме да се шегуваме, че ако хората бяха теории, а не човешки същества, татко щеше да знае всичко за нас.

Дорит е сред онези същества, които също не биха могли да се нарекат теория. А напоследък двете с Миси започнахме да установяваме, че едно по едно разни неща от стаите ни изчезват — ту някоя обеща, ту някоя тубичка гланц за устни — въобще все предмети, които човек лесно би могъл да изгуби или да потурчи някъде. По едно време Миси смяташе да говори с Дорит очи в очи, но малко след това случайно открихме всичките ни неща натъпкани зад възглавничките на дивана. Въпреки това Миси е напълно убедена, че по-малката ни сестра е на път да се превърне в дребен престъпник, докато лично аз повече се тревожа за гнева ѝ. На тринайсет двете с Миси също не бяхме цветя за мирисане, но никоя от нас не си спомня да е била толкова ядосана и толкова често.

И ето че само след две минути сестричката ми Дорит се появява на прага на стаята ми. Видно е, че ръцете я сърбят за бой.

— Какво правеше Поли Мартин тук? — питам аз. — Нали знаеш, че според татко си прекалено малка, за да излизаш с момчета?

— Аз съм в осми клас! — отсича инатливо малката ми сестра.

— Но това дори не е още гимназия! Имаш достатъчно време пред теб, за да си хващаш гаджета!

— Всички други си имат гаджета — промърморва тя и обелва малко лак от ноктите си. — Защо и аз да не си имам?!

Виждате ли сега защо се надявам никога да не стана майка?!

— Само защото всички останали правят нещо, не означава, че ти също трябва да го правиш! — изтъквам назидателно, а след това добавям в стила на татко: — Помни, че ние сме Брадшоу! И не ни се налага да приличаме на останалите!

— Може пък да ми е писнало да бъда тъпа дърта Брадшоу! Какво му е толкова великото на това да бъдеш Брадшоу?! Ако реша да си имам гадже, ще си имам гадже! И точка! А вие двете с Миси просто ревнувате, защото си нямате гаджета! — изкрещява злобно тя, поглежда ме на кръв и трясва вратата зад гърба си.

Откривам баща ни в дневната да си пийва джин с тоник и да зяпа телевизора.

— Какво трябва да сторя, а? — вдига безпомощно рамене той. — Да я накажа ли? Или пък да я набия? Когато бях момче, момичетата не се държаха по такъв начин.

— Това е било преди цели трийсет години, татко!

— Няма значение! — промърморва той и притиска слепоочията си. — Любовта е свещена кауза. — Знам си, че като се впусне в подобна тирада, вече няма връщане назад. — Любовта е духовно нещо! Тя е саможертва и отдаване! И дисциплина. Не можеш да имаш истинска любов без дисциплина! И уважение, разбира се. Когато изгубиш уважението на половинката си, изгубил си всичко! — Кратка пауза. — Разбираш ли какво искам да кажа?

— Да, татко — кимвам. Не искам да наранявам чувствата му.

Преди две години, когато майка ми почина, сестрите ми и аз се опитвахме да подтикнем баща ни да си намери някоя друга, обаче той категорично отказа да се занимава с подобни неща. Не иска дори да ходи по срещи. Твърди, че вече е преживял голямата любов на своя живот и след нея всичко останало щяло да бъде фалшиво. Казва, че се чувства привилегирован, че е имал такава любов, въпреки че тя не е продължила вечно. Според него истинската любов била нещо, което повечето хора не успяват да преживеят дори веднъж през живота си, независимо колко дълго живеят.

Човек би си помислил, че такъв закоравял учен като баща ми не би могъл да бъде чак толкова романтичен, но той си е точно такъв.

А това понякога ме тревожи. Не заради баща ми, а заради мен самата.

Насочвам се към стаята си, сядам пред старата пишеща машина „Роял“ на майка ми и пъхвам в нея лист хартия. Написвам „Голямата любов“, а след това добавям въпросителен знак.

И сега какво?

Отварям чекмеджето на бюрото си и вадя оттам един разказ, който бях написала преди няколко години, когато бях на тринайсет. Една глупава история за момиче, което спасява някакво болно момче, като му дарява единия си бъбрек. Преди да се разболе, то никога не я е забелязвало, въпреки че тя чезне по него, но след като тя му дарява бъбрека си, той се влюбва лудо в нея.

Това е един от онези разкази, които не бих показала на никого, тъй като е твърде съзлив, но въпреки това не бях в състояние да го изхвърля на боклука. Защото той ме плаши. Кара ме да се тревожа, че дълбоко в себе си аз също съм романтичка — точно като баща ни.

А романтиците обикновено се парят. Много.

Опа! Къде е пожарът?

Джен П. е права. Спокойно можеш да се влюбиш и в момче, което не познаваш.

През онова лято, когато бях на тринайсет, двете с Маги висяхме край водопада на Касълбъри. Там има една стръмна скала, от която момчетата се хвърляха в дълбокия вир на водопада. Понякога се появяваше и Себастиан, за да се поперчи, а ние с Маги седяхме от другата страна на реката.

— Хайде, давай! — ръгаше ме в ребрата Маги. — Ти се гмуркаш по-добре от онези момчета!

Аз обаче клатех глава, обгърнала здраво коленете си. Бях твърде срамежлива. Само от мисълта, че всички ще ме гледат, ме побиваха тръпки.

Че се чувства свободен.

Той е Избраният. Той е моята Голяма любов!

Но пък няхах нищо против аз да гледам. Не можех да откъсна очи от Себастиан, докато се катереше по издатините в скалата, напълно уверен в себе си. На върха обикновено ставаше голяма врява,

докато момчетата се стремяха да извършват все по-големи подвизи. Себастиан винаги беше най-смелият от всички — катереше се по-високо от останалите и се хвърляше във вира с безстрашие, което ми подсказваше, че той изобщо не се страхува от смъртта.

А после забравих за него.

До днес.

Габвам овлажненото си писмо за отказ от „Ню Скул“ и го прибирам в чекмеджето заедно с разказа за момичето, което дарило бъбрека си. Подпирам брадичка на ръката си и се вторачвам в пишещата машина.

Нещо хубаво ще ми се случи тази година. Сигурна съм!

5. СКАЛНИ ЦВЕТА

— Маги, излез от колата!

— Не мога.

— Моля те!

— Сега пък какво има? — намесва се Уолт.

— Имам нужда от цигара!

Тримата седим в колата на Маги, която е паркирана в края на задънената улица, на която живее Томи. Не сме помръднали от колата вече най-малко петнайсет минути, защото Маги се ужасява от тълпи и всеки път, когато ходим на купони, отказва да излезе от колата. От друга страна, тя притежава най-хубавата кола от целия випуск. Гигантски кадилак, който побира поне деветима човека и разполага със стереоуредба и жабка, пълна с цигарите на майка й.

— Вече изпуши три цигари.

— Не се чувствам добре! — проплаква Маги.

— Може би нямаше да се чувстваш толкова зле, ако не беше изпушила всичките тези цигари една след друга — отбелязвам, като се питам дали майка й забелязва, че след като Маги й върне колата, от жабката липсват поне стотина цигари. Веднъж зададох този въпрос на приятелката си, обаче тя завъртя очи и заяви, че майка й си нямала хал хабер какво прави и че не би забелязала дори и ако бомба вдигне къщата им във въздуха. — Хайде, идвай! — увещавам я аз. — Знаеш, че това е просто страх!

Тя ме поглежда кръвнишки и изрича:

— И ние дори не сме канени на това парти!

— Но и не бяхме непоканени. Което ще рече, че сме поканени!

— Не мога да понасям Томи Брустър! — жалва се тя и скръства ръце пред гърди.

— И откога човек трябва да харесва някого, за да ходи на купоните му? — изтъква очевидното Уолт, а след това допълва: — Писна ми! Аз просто влизам!

Маги го срязва с поглед и той вдига безпомощно ръце.

— Аз също! — намесвам се внезапно аз.

Двамата с Уолт се измъкваме от колата. Маги ни наблюдава през предното стъкло и запалва нова цигара. А след това демонстративно заключва и четирите врати.

Смръщвам се и се обръщам към Уолт:

— Искаш ли да остана с нея?

— А ти искаш ли да прекараш цялата нощ в тази кола?

— Не съвсем.

— Аз също — кимва Уолт. — И въобще не смятам да търпя това нейно абсурдно поведение до края на учебната година!

Изненадана съм от яростта на Уолт. Обикновено търпи безропотно всички невротични състояния на гаджето си.

— Така де, помисли си — какво толкова може да ѝ се случи? Да се удари в някое дърво ли?

— Прав си — оглеждам се. — Наоколо няма никакви дървета.

Тръгваме надолу по улицата към къщата на Томи. Единственото хубаво нещо на нашето градче Касълбъри е, че макар да е страшно отегчително, то си има своя собствена хубост. Ето, дори и тук, в този чисто нов квартал без почти никакви дървета наоколо тревата по ливадите е яркозелена, а улицата е като колосана бяла панделка. Вечерта е топла, има и пълнолуние. Ярката луна осветява къщите и полетата отвъд тях — през октомври би трябвало да са пълни с тикви.

— Да не би с Маги да имате някакви проблеми? — питам по едно време Уолт.

— И аз не знам — отговаря той. — Напоследък се държи отвратително и изобщо не мога да разбера какво става с нея. А преди ни беше толкова забавно заедно!

— Може би минава през някакъв период.

— Тя този период си го влачи през цялото лято! В крайна сметка не е като да си нямам и аз проблеми.

— Например?

— Като на всички останали — отговаря той.

— Вие двамата също ли правите секс? — изтърсвам неочаквано аз. Ако искаш да получиш някаква информация за някого, трябва да го свариш напълно неподготвен. Човекът обикновено е толкова шокиран от въпроса ти, че си изпява всичко.

— Трета база — отговаря със спортна енигматика Уолт.

— Какво ще рече това? — питам.

— Не мисля, че ми се иска да задълбавам повече.

Подсвирвам, защото не му вярвам.

— Нали вие, момчетата, само за това си мечтаете, а? Да задълбаете!

— Зависи от момчето — отговаря той.

Приближаваме къщата на Томи, която като че ли всеки момент ще се разпадне от надутата до дупка музика — „Джетро Тъл“^[1]. Тъкмо се каним да се намърдаме вътре, когато някаква невероятно бърза жълта кола профучава по улицата, завива в края ѝ и се заковава на тротоара точно до нас.

— Кой, за бога, е това? — възкликва вбесено Уолт.

— Нямам представа. Обаче жълтото е много по-годино като цвят за кола, отколкото червеното.

— Познаваме ли някого, който кара жълт корвет?

— Естествено, че не! — отговарям, но вътрешно се питам същото.

Обожавам корветите. Отчасти защото баща ми смята, че са боклуци, но най-вече защото в моя консервативен градец те са смятани за ненужно бляскави и са знак за това, че на човека, който кара такава кола, изобщо не му пука какво мислят хората. В града ни има магазин за каросерии на корвет и всеки път, когато мина покрай него, си представям какъв корвет бих карала, ако имах възможност. Обаче един ден баща ми почти не развали всичко, като изтъкна, че каросерията на корвета е изработена от пластмаса, а не от метал, и че ако колата катастрофира, се раздробява на парчета. И оттогава насам всеки път, когато погледна корвет, си представям как пластмасовият му корпус се раздробява на милиони парченца.

Обаче шофьорът на този корвет не бърза да излезе — светва лампичките, вдига прозорците, после ги смъква, после пак ги вдига, като че ли не може да реши дали да отиде на купона. Накрая вратата се отваря и от жълтата кола се материализира самият Себастиан Кид като същинска Велика тиква, стига Великата тиква да беше на осемнайсет години, метър и осемдесет и шест на височина и да пушеше цигари „Марлборо“. Той поглежда към къщата, подхилва се и тръгва напред към алеята.

— Добър вечер — кимва по посока на мен и Уолт. — Надявам се, че партито е добро. Ще влизаме ли?

— След теб — кимва Уолт и завърта очи.

Божичко, говори в множествено число! Краката ми омекват.

* * *

Себастиан автоматично изчезва сред тълпа от почитателки, а ние с Уолт си проправяме път към бара. Грабваме си две бири, а после се връщаме до главния вход, за да се уверим, че колата на Маги все още е в края на улицата. Там си е. После се сблъсквам с Мишката и Питър, които са се облегнали на една тонколона.

— Надявам се, че не ти се ходи до тоалетна! — крещи ми Мишката вместо поздрав. — Джен П. зърна Себастиан Кид и откачи, защото бил толкова красив, че не можела да го понесе, и започна да се задъхва от вълнение, та сега двете с Джен С. охлаждаат страстите в тоалетната.

— Виж ти! — отбелязвам и оглеждам внимателно Мишката. Опитвам се да проверя дали изглежда по-различно, след като е правила секс, но така, като я гледам, ми се струва все същата.

— Ако питаш мен, Джен П. има проблем с излишъка на хормони — добавя Мишката, без да се обръща конкретно към никого.

— Трябва да има закон за това!

— За кое? — крещи Питър.

— Няма значение — отговаря Мишката. Оглежда се и допълва:

— Къде е Маги?

— Крие се в колата си.

— Разбира се, къде да е другаде — кимва Мишката и делово отпива от бирата си.

— Маги тук ли е? — обажда се Питър и се надига, за да огледа обстановката.

— Все още е в колата си — обяснявам аз. — Може би ти ще успееш да я изкараш оттам. Аз вече се отказах.

— Няма проблеми! — кимва отривисто Питър и се втурва навън като човек с мисия.

Сцената в тоалетната ми се струва твърде интересна за изпускане, затова се запътвам на горния етаж. Самата тоалетна е в края на дълъг коридор и пред вратата се вие дълга опашка от хлапета, очакващи реда си. Дона Ладона чука яростно на вратата и крещи:

— Джен, аз съм! Пусни ме вътре! — Вратата се открява лекичко и Дона се вмъква. Опашката полудява.

— Хей! Ами ние? — провиква се възмутено някой.

— Чух, че долу също имало тоалетна.

Няколко разгневени хлапета се бутат покрай мен и точно в този момент отдолу се появява Лали.

— Какво, за бога, става тук?

— Джен П. откачила на тема Себастиан Кид и се е заключила в банята заедно с Джен С. Току-що Дона Ладона влезе, за да се опита да я изкара оттам.

— Това са глупости! — отсича Лали. Отива до вратата, започва да бие с юмруци по нея и да крещи: — Махайте се веднага оттам, кокошки такива! Хората искат да пишкат! — И когато минават няколко минути, през които Лали продължава да крещи и да обижда фешънките, заключени вътре, тя се обръща към мен и с престолено безразличие се провиква: — Голяма работа! Хайде да ходим в „Смарагда“!

— Готово! — отсичам със същото нехайство аз, сякаш всеки ден сме там.

„Смарагдът“ е един от малкото барове в нашия град, който — ако се вярва на баща ми — се слави с репутация на сборно място на различни тъмни субекти: алкохолици, разведени и наркомани. Била съм там само три пъти и непрекъснато се оглеждах за въпросните дегенерати, но така и не забелязах никого, който да отговаря на описанието на баща ми. Всъщност аз бях тази, която изглеждаше подозрителна — тресях се като вейка, ужасена, че някой ще ми поиска личната карта, и тъй като няха такава, ще повика полицията.

Обаче това беше миналата година. Тази година ще стана на седемнайсет. Маги и Мишката са вече почти на осемнайсет, а Уолт съвсем официално си е пълнолетен, така че не могат да го изритат.

Двете с Лали откриваме Уолт и Мишката и се оказва, че те също искат да дойдат с нас. Групата ни се запътва бойно към колата на Маги, където я заварваме, потънала в разговор с Питър. Това леко ме вбесява,

без и аз да знам защо. Решаваме, че Маги ще закара Уолт, Мишката ще вземе Питър, а аз ще се кача при Лали.

Благодарение на скоростното шофиране на приятелката ми ние пристигаме първи пред „Смарагда“. Паркираме пикапа колкото е възможно по-далече от бара, за да не може никой да се досети къде сме.

— Не мислиш ли, че в тази работа има нещо странно? — обаждам се, докато чакаме другите. — Забеляза ли как Маги и Питър бяха потънали в разговор? Чудно нещо, особено след като Уолт ми сподели, че двамата с Маги имат проблеми.

— Голяма изненада, няма що! — изкисква се Лали. — Баща ми смята, че Уолт е гей!

— Той твойт баща смята всички мъже за гейове! В това число Джими Картър^[2]! — парирам я аз. — Както и да е. Важното е, че Уолт не би могъл да бъде гей! Вече от две години е с Маги. И освен това знам, че те правят и други работи, освен да излизат заедно, защото той ми каза!

— Един мъж може да прави секс с жена и пак да си е гей — настоява Лали. — Спомняш ли си госпожица Крътчинс?

— О, да! Горката госпожица Крътчинс! — въздъхвам, съгласявайки се с приятелката си. Госпожицата ни беше учителка по английски миналата година и все още не беше омъжена и точно тогава се запозна с „един прекрасен мъж“, и не можеше да престане да говори за него, и след три месеца те се ожениха. Обаче после, само един месец по-късно, тя обясни пред класа, че е анулирала брака си. Ключките гласяха, че съпругът ѝ се оказал хомосексуалист. Госпожица Крътчинс така и не събра сили да го признае, но пък ни даваше полезни насоки с разни уж случайно подхвърлени фрази от рода на: „Има някои неща, с които една жена не може да се примири“ и други подобни. А след това госпожица Крътчинс, която до този момент бе изключително жизнерадостна и пълна с възторг за английската литература, като че ли постепенно се сви в себе си като пукнат балон.

Мишката спира до нас своя зелен гремлин, а след нея идва и кадилакът. Знам, че мъжете не са никак справедливи, когато плюят по жените шофьори, обаче Маги наистина е кошмарен шофьор. Докато се опитва да паркира колата, предните гуми обират бордюра. Тя излиза, поглежда към гумите и свива безразлично рамене.

А после всички полагаме задружни усилия да се правим на напълно невинни душици, потеглили към бар „Смарагда“, който изобщо не е чак толкова долнопробно място, както си мислят някои. Има си канапенца, тапицирани в червена кожа, малък дансинг с дисколампа отгоре и управителка с изрусена коса, обилно изпълваща работната си риза.

— Маса за шестима? — пита тя, като че ли сме достатъчно пораснали, за да пием.

Нанизваме се един след друг в едно сепаре. Когато сервитьорката идва при нас, аз си поръчвам „Сингапурски грог“. Винаги, когато съм на бар, се старая да си поръчвам най-екзотично звучащото заглавие в менюто. В този „Сингапурски грог“ има няколко вида алкохол, в това число и нещо, наречено „Галиано“, и си върви с вишничка и чадърче. А после Питър, който си е поръчал класическо уиски с лед, поглежда към коктейла ми и се ухилва:

— Не се забелязва особено, а?

— Какво искаш да кажеш? — питам невинно, докато смуча коктейла през сламката.

— Че не си пълнолетна. Само непълнолетен може да си поръча питие с чадърче и плодче. Че и сламка на всичко отгоре! — допълва.

— Може, обаче после си отнасям чадърчето у дома, за спомен. А ти какво си отнасяш вкъщи за спомен, освен махмурлука, разбира се?

Мишката и Уолт решават, че идеята ми е много забавна, поради което се наговарят до края на вечерта да си поръчват само питиета с чадърчета.

Маги, която обикновено пие само руска водка, този път си поръчва уиски с лед. За мен това е потвърждение, че между нея и Питър става нещо. Защото знам, че когато Маги харесва някого, прави същото като него. Пие същото питие, носи същите дрехи, внезапно започва да се интересува от същите спортове, които той харесва, дори и да са напълно смахнати, като например рафтинг в бързеи. През цялата ни втора година в гимназията, преди да започне да излиза с Уолт, Маги харесваше един доста чудат тип, който ходеше всеки уикенд на водопада, за да тренира рафтинг в бързеи. Не мога да ви кажа колко часа съм стояла и мръзнала по скалите в очакване той да мине покрай нас с кануто си! Добре де, знам, че не е точно кану —

какак беше, но продължавах да го наричам кану само за да вбеся Маги, задето ме караше да студувам покрай реките.

А после вратата на „Смарагда“ отново се отваря и всички забравят кой какво пие и защо.

До управителката застават Дона Ладона и Себастиан Кид. Дона е метнала ръка през врата му, а след като той вдига два пръста, за да покаже колко души са, тя поставя другата си ръка на лицето му, обръща го към себе си и започва да го целува.

След десетина секунди показност в този стил Маги не издържа и просъсква:

— Същинска отврат! Дона е абсолютна мръсница! Не мога да повярвам на очите си!

— Е, не е чак толкова лоша — контрира я Питър.

— Ти откъде знаеш? — пита Маги.

— Преди две години ме бяха прикрепили към нея, за да ѝ помагам в уроците. Оказа се доста забавна. И умна, между другото.

— Това обаче не ѝ дава право да се държи като мръсница по баровете!

— Така, като гледам, той не се дърпа особено — промърморвам, като разбърквам коктейла си.

— Кой е този? — пита Лали.

— Себастиан Кид — обажда се Мишката.

— Да, знам как се казва! — махва с ръка Лали. — Но кой е всъщност? Какво прави? Що за характер е?

— Никой не знае — отговарям. — Но е ходил в частно училище.

Лали не може да свали очи от него. В интерес на истината никой от присъстващите в бара като че ли не може да откъсне очи от сцената, която се разиграва на входа. На мен обаче внезапно ми писва от този Себастиан Кид и номерата му за привличане на общественото внимание.

Щраквам пръсти пред очите на Лали, за да я върна на земята, и се провиквам:

— Хайде на дансинга!

Двете отиваме до джубокса и избираме няколко песни. Ние не пием редовно, така че след няколко глътки вече започваме да усещаме леко замайване и всичко изведнъж ни става смешно. Избирам любимата си песен „Ние сме семейство“ на „Систър Следж“, а Лали

избира „Крака“ на „Зи Зи Топ“. Занасяме се на дансинга. Демонстрирам последователно няколко танца — понито, електрическата пързалка, препънката и бутаницата, както и няколко допълнителни стъпки, лично мое изобретение. Музиката се променя и двете с Лали започваме да откачаме с онзи луд танц, който измислихме преди няколко години по време на плуване, където размахваш ръце във въздуха, после приклякваш и разтърсваш задника си. Когато се изправяме, установяваме, че Себастиан Кид също е на дансинга.

Танцува доста добре, което според мен изобщо не е изненадващо. Танцува известно време с Лали, след което се обръща към мен и започва с бутаницата. Това е танц, в който съм много добра, и на един етап един от краката му трябва да е между моите, а аз да го притискам — полагам максимални усилия да се представя достойно, защото, в крайна сметка, това е законна част от танца.

Той пита:

— Не те ли познавам отнякъде?

А аз:

— Всъщност — да.

И тогава той казва:

— Точно така! Майките ни са приятелки!

— Бяха приятелки — подчертавам. — Учили са заедно в „Смит“.

А после музиката завършва и всеки се връща на своята маса.

— Изключително възхитително! — кима одобрително Мишката.

— Трябваше да видиш изражението на Дона Ладона, когато той танцуваше с теб!

— Той танцуваше и с двете ни! — поправя я Лали.

— Все тая!

— Именно! — слагам точка на спора и се оттеглям в тоалетната.

Тя се намира в края на тесния коридор в другия край на бара.

Когато излизам, заварвам Себастиан Кид на прага, като че ли си чака реда да влезе.

— Здравей! — изрича той с провлачен свалячески глас като онези актьори по старите филми, обаче е толкова сладък, че просто не мога да му се разсърдя.

— Здравсти! — отвърщам предпазливо.

Усмихва се. А после изрича най-абсурдното нещо, което някога бях чувала:

— Къде си била през целия ми живот!

Аз едва не се разсмивам, обаче той изглежда напълно сериозен. През главата ми преминават няколко варианта за отговор и накрая се спирам на следния:

— Извинявай, но ти не си ли на среща с друга?

— Кой казва, че е среща? Тя просто е момиче, с което се запознах на купона!

— На мен си ми прилича на среща.

— Просто се забавляваме — казва той. — За тази вечер. Ти на същото място ли си живееш?

— Очевидно...

— Хубаво. Някой ден ще мина да те видя.

И се отдалечава.

Това е едно от най-странните и най-вълнуващи неща, които са ми се случвали някога. И въпреки абсурдната мелодраматичност на сцената се улавям, че се надявам да е бил напълно сериозен в онова, което каза.

Връщам се развълнувано на масата, но усещам, че атмосферата вече е различна. Мишката като че ли е започнала да се отегчава от разговора си с Лали, Уолт седи и се цупи, а Питър нетърпеливо разклаща кубчетата лед в чашата си. Маги пък внезапно решава, че иска да си тръгва.

— Това като че ли означава, че аз също трябва да си тръгвам — въздъхва Уолт.

— Теб ще те оставя първи — казва Маги. — Ще вземем и Питър. Той живее съвсем близо до нас.

Всички се намърдваме в съответното си превозно средство. Аз умирам да разкажа на Лали за срещата си със знаменития Себастиан Кид, но преди да съм успяла да изрека и думица, приятелката ми обявява, че е „малко бясна на Мишката“.

— Защо? — втрещявам се аз.

— Заради онова, което каза! Че онзи тип Себастиан Кид бил танцувам с теб, а не с мен. Тя не видя ли, че той танцуваше и с двете ни?!

Правило номер пет: винаги се съгласявай с приятелките си, дори и това да е за твоя сметка, само и само да не ги разстройваш.

— Така е — кимвам, вътрешно мразейки се. — Той наистина танцуваше и с двете ни.

— Освен това от къде на къде ще танцува с теб, ако мога да знам?! — продължава Лали, вече набрала скорост. — Особено, след като се появи с Дона Ладона!

— Нямам представа.

Но точно тогава си спомням думите на Мишката. Защо пък да не танцува с мен?! Да не би да съм толкова грозна? Не мисля! Може пък той да ме възприема като умна, интересна и забавна. Нещо като Елизабет Бенет в „Гордост и предразсъдъци“^[3].

Разравям чантата си и откривам една от цигарите на Маги. Запалвам я, дръпвам си лекичко и издишвам дима през прозореца.

— Ха! — изричам на глас без никаква конкретна причина.

[1] Английска прогресив рок група, основана 1968 г. — Б.ред. ↑

[2] Джеймс (Джими) Ърл Картър — президент на САЩ за периода 1977–1981 г. — Б.пр. ↑

[3] „Гордост и предразсъдъци“ (1813 г.) — най-известният роман на английската писателка Джейн Остин. Многократно издаван в България, последно от „Мърлин Пъбликейшънс“ 2010 г. — Б.пр. ↑

6. ЛОША ХИМИЯ

И преди съм имала гаджета, но ако трябва да бъде честна, всички до едно се оказаха разочарования.

Не че са били кой знае колко лоши. Грешката си беше изцяло моя. Просто аз си падам малко сноб, когато се стигне до момчета.

До този момент най-големият ми проблем с момчетата, с които съм излизала, бе, че не бяха особено умни. И накрая се стигаше до момент, в който започвах да се мразя, че си губя времето с тях. Плашех се. Плашех се от необходимостта, да се преструвам, че съм някоя, която не съм. Разбирах, че това става много лесно, което пък ме накара да осъзная, че точно така постъпват и повечето от останалите момичета — преструват се. Ако си момиче, можеш да започнеш да се преструваш още от гимназията, а после ще продължиш по навик да се преструваш и през целия си живот, докато накрая не експлодираш и не претърпиш нервен срив, както вече се случи с няколко майки в градчето ни. Съвсем изневиделица нещо ти прищраква и в продължение на три години не се надигаш от леглото.

Извинявайте, отклонявам се от темата. Та така — момчетата. Имах двама по-сериозни: Сам, който беше идиот, и Дъг, който беше от баскетболния отбор. От двамата повече харесвах Сам. Бих могла дори да го обикна, но си знаех, че няма да продължи дълго. Сам беше красив, но невероятно тъп. Ходеше на часове по дърводелство — предмет, за чието съществуване изобщо не подозирах, докато не ми подари дървена кутия, която изработил за Свети Валентин. Въпреки тоталната му липса на интелект — а може би, и което е още по-тревожно, точно заради нея, — когато бях заедно с него, ми се струваше толкова привлекателен, че имах чувството, че главата ми ще се пръсне. Ходех у тях след училище и двамата висяхме в мазето с по-големите му братя и слушахме „Тъмната страна на луната“, докато те си подаваха един на друг един джойнт. После двамата със Сам се качвахме в стаята му и оставахме там с часове. През половината от

времето се притеснявах, че не трябва да бъда там, че губя ценно време, занимавайки се с нещо, което не би довело до нищо сериозно (с други думи, не използвах времето си „конструктивно“, както би се изразил баща ми). Но, от друга страна, ми беше толкова приятно, че няха сили да си тръгна. Разумът ми ми казваше да стана, да се прибера вкъщи, да уча, да пиша разкази, да напредвам в живота, а тялото ми се чувстваше като някое безгръбначно морско създание, неспособно да се движи по сушата. Не си спомням дори да сме водили някакви особени разговори. Просто непрекъснато се целувахме и докосвахме, затворени в някакъв сапунен мехур на времето, което няма никаква връзка с реалния живот.

А после баща ми заведе мен и сестрите ми за две седмици на образователно пътешествие до Аляска и се запознах с Райън, който беше висок и безупречен и щеше да ходи в университета „Дюк“, и аз се влюбих в него. Когато се върнахме в Касълбъри, почти не поглеждах към Сам. Той непрекъснато ме питаше дали не съм срещнала някой друг, обаче аз, нали съм си страхливка, му казах, че не е така — което си беше отчасти вярно, защото Райън живееше в Колорадо и аз си знаех, че никога повече няма да го видя. Въпреки това сапуненият мехур на Сам вече беше пукнат и оттогава нататък той ми приличаше на малка локвичка течен сапун. Така е с всички балони — малко въздух и сапун. Толкова с чудесата на добрата химия.

При лошата химия обаче не получаващ дори сапунен мехур. Ако искате пример за това — аз и Дъг. По-лоша химия от тази, здраве да е.

Дъг беше с една година по-голям от мен, което ще рече, че когато аз бях заек, той беше във втори курс. Беше един от тузарите — баскетболист, приятел на Томи Брустър и Дона Ладона и въобще на цялата тайфа на фешъните. Точно като тях, и той не беше особено умен. От друга страна, не беше чак толкова красив, че всички момичета да лудеят по него, но достатъчно красив за гадже. Единственото гадно нещо в него бяха пъпките. Нямаше много, само една-две, обаче те като че ли вечно стояха в средата на жизнения си цикъл. Обаче и аз не бях идеална. Знаех, че ако искам да имам гадже, ще ми се наложи да си затворя очите за един-два недостатъка.

Запозна ни Джен П. И както можеше да се очаква, още в края на седмицата той се дотътри до шкафчето ми и попита дали искам да изляза с него на танци.

Нищо лошо. Дъг ме взе с малка бяла кола, която била на майка му. Съдейки по колата, не ми беше никак трудно да си представя майка му — изнервена жена с бледа кожа и стегнати къдрици, истински срам за сина си. От тази мисъл малко се сдухах, обаче после си казах, че съм длъжна да довърша експеримента. По време на танците висях повече с двете Джен, Дона Ладона и няколко от по-големите момичета, които до една стояха леко разкрачени предизвикателно, и аз стоях по същия начин и се преструвах, че не ме е срам.

— От горния край на Мот стрийт се открива страхотна гледка — каза Дъг след танците.

— Там не е ли също и къщата с призраците?

— Да не би да вярваш в призраци?

— Разбира се. Защо, ти не вярваш ли?

— Глупости! — махна с ръка Дъг. — Че аз дори не вярвам в бог! Това са женски простотии!

Заклех се, че няма да бъда чак дотолкова жена.

От горния край на Мот стрийт действително се откриваше хубава гледка — към ябълковите градини и дори към светлините на Хартфорд. Дъг наду радиото, после сложи ръка под брадичката ми, обърна ми главата и ме целуна.

Не беше кой знае колко зле, обаче нямаше страст. Когато после каза, че се целувам добре, бях доста изненадана. А после добави:

— Сигурно го правиш непрекъснато.

— Точно обратното. Много рядко.

— Сериозно? — попита той.

— Сериозно — отговорих аз.

— Щото не ща да излизам с кифла, с която всички останали са се въргали.

— Всъщност не съм се въргала с абсолютно никого! — провикнах се възмутено. Ама този човек луд ли е, какво? Не знае ли нищо за мен?

Около нас започнаха да се подреждат още коли, а ние продължихме да си пробваме късмета. Вечерта започна да ме потиска. Значи това било то — това била тя срещата във фешън стил. Да си седиш в кола, обграден от други коли, където всички си пробват късмета, за да проверят докъде могат да стигнат, сякаш това беше

някакво ключово *изискване*. Започнах да се питам дали и на другите им е толкова неприятно, колкото и на мен.

Обаче после започнах да ходя на мачовете на Дъг, а след училище — и в къщата му, въпреки че имаше стотици други неща, които ми се искаше да правя, като например да си лежа вкъщи и да си чета любовни романи. Къщата му беше точно толкова потискаща, колкото си я представях — миниатюрна къщичка на миниатюрна уличка (Мейпъл Лейн), която би могла да бъде от което и да е провинциално градче на Съединените щати. Предполагам, че ако бях наистина влюбена в Дъг, нямаше да има никакво значение. Но ако наистина бях влюбена в Дъг, щеше да бъде още по-лошо, защото щях да се оглеждам със свито сърце, давайки си сметка, че това ще бъде животът ми оттук нататък и това ще бъде края на всичките ми мечти.

Но вместо да му кажа: „Дъг, просто не искам да те виждам повече“, аз упорито продължавах да излизам с него.

Случи се след едни други танци. До този момент почти не бях позволявала на Дъг да стигне до трета база, така че този път той очевидно беше решил, че е крайно време да ме постави на място. Планът беше да бъдем с една друга двойка — Дона Ладона и едно момче на име Рой, което беше капитан на баскетболния отбор. Те бяха на предната седалка, ние — на задната. Щяхме да ходим на място, където никога нямаше да ни хванат, място, където никой не би могъл да ни открие — в едно гробище.

— Надявам се, че вече не вярваш в призраци — каза Дъг и стисна крака ми. — Но ако вярваш, значи знаеш, че ще ни гледат!

Предпочетох да не казвам нищо. Изучавах профила на Дона Ладона. Косата ѝ представляваше истинска вихрушка от бял захарен памук. Мислех си, че прилича на Мерилин Монро. Щеше ми се и аз да приличам на Мерилин Монро. А и Мерилин Монро със сигурност щеше да знае какво да прави в подобна идиотска ситуация.

Но когато Дъг смъкна ципа на панталоните си и се опита да ми натисне главата надолу, чашата ми преля. Веднага излязох от колата. Единствената дума, която се въртеше в съзнанието ми, беше „маскарад“. Всичко е маскарад. И тази дума като че ли перфектно обобщаваше всички проблеми между половете.

Тогава бях прекалено бясна, за да изпитам страх. Тръгнах по тясната алея, която се виеше между надгробните камъни. Може и да

вярвах в призраци, но не се страхувах от тях. Тревожеха ме хората. Защо не можех да бъда като всички останали момичета и да дам на Дъг онова, което искаше? Представих си се като надуваема кукла, а после една ръка се спусна отгоре ми и започна да стиска и да стиска, докато накрая куклата не издиша между пръстите, превръщайки се в непотребен парцал.

За да се разсея от мрачните си мисли, започнах да чета надписите по надгробните камъни. Гробовете се оказаха доста стари, някои на повече от сто години. После започнах да търся един конкретен вид гроб. Знаех, че това е много зловещо, но и аз бях в такова настроение. И не след дълго открих, каквото търсех: „Джебедея Уилтън, 4 месеца, 1888 г.“ Представих си майката на Джебедея и болката, която е изпитвала, докато е поставяла малкото си бебче в земята. Бях сигурна, че тази болка е по-непоносима, отколкото болката при раждането. Паднах на колене, закрих лицето си с ръце и се разревах.

Сигурно първоначално Дъг си е мислел, че ще се върна, затова не е тръгнал веднага да ме търси. Но после колата спря зад мен, вратата се отвори и Дъг изкрещя:

— Влизай вътре!

— Не!

— Кучка — отбеляза Рой.

— Влизай в колата! — заповяда Дона Ладона. — Престани да правиш сцени. Да не би да искаш да ни докараш ченгетата?!

Влязох в колата.

— Виждаш ли? — обърна се Дона Ладона към Дъг. — Казах ти, че няма никакъв смисъл!

— Не възнамерявам да правя секс с някого, само и само да ви впечатля! — отсякох.

— Уха! Тази наистина е голяма кучка! — отбеляза Рой.

— Не съм кучка! — срязах го аз. — Просто жена, която има собствено мнение!

— Ти да си жена? — изхили се подигравателно Дъг. — Това е голяма смешка!

Знаех, че тогава трябваше да се почувствам засрамена, обаче бях толкова щастлива, че всичко свърши, че не се сетих за това. И изобщо

не ми пукаше за нищо друго. Бях сигурна, че Дъг никога повече няма да ми се обади, за да ме покани на среща.

Обаче той се обади. Още в понеделник сутрин го заварих да ме чака пред шкафчето ми.

— Трябва да говоря с теб — каза.

— Че говори, кой те спира!

— Не сега. После.

— Заета съм.

— Ти си много превзета! — просъска той. — Фригидна си! — Когато аз не му отговорих, той продължи със зловещ тон: — Но няма нищо. Аз знам много добре какво не ти е наред. *Разбирам!*

— *Браво!* — казах аз.

— След училище ще дойда у вас.

— Няма да дойдеш!

— Не ми казвай какво да правя! — отсече той и се престори, че завърта топка на пръста си. — Не си ми *майка!* — Хвърли въображаемата си топка във въображания си кош и се отдалечи.

И този следобед действително дойде у дома. Вдигнах глава от пишещата машина и зърнах жалката бяла колица да приближава бавно по алеята пред къщата ни, подобно на мишка, предпазливо приближаваща парче сиренце.

Последната музикална фраза от Стравински беше претупана набързо, а малко след това леките стъпки на Миси се втурнаха надолу по стълбите.

— Кари! — провикна се сестра ми отдолу. — Някой те търси!

— Кажу ми, че ме няма!

— Това е *Дъг!*

* * *

— Хайде да се разходим с колата — каза Дъг.

— Не мога — отвърнах. — Заета съм.

— Слушай какво, не можеш да постъпваш така с мен! — Вече го беше обърнал на молба и аз започвах да го съжалявам. — *Длъжница* си ми! Освен това е само една разходка с кола!

— Окей — омекнах аз. Мислех си, че наистина съм му длъжница, задето го унизах пред приятелите му.

— Виж какво — казах, когато вече бяхме в колата му и отивахме към неговата къща. — Съжалявам за онази вечер. Просто аз...

— О, знам! Не си готова — каза Дъг. — Разбирам. След всичко, което си преживяла.

— Не, не е това. — Знаех, че това няма нищо общо със смъртта на майка ми. Обаче не можех да събера сили да кажа истината на Дъг — че нежеланието ми се дължи на факта, че изобщо не го намирам за привлекателен.

— Няма нищо — каза той. — Прощавам ти. Ще ти дам шанс да ми се реваншираш.

— Ха! — изрекох кратко, надявайки се, че той се шегува.

Дъг подмина къщата си и продължи напред, към черния път, който отвеждаше към реката. Между неговата тъжна уличка и реката се простираха километри кални полета, изоставени през ноември. Започна да ме хваща страх.

— Дъг, спри!

— Защо? Трябва да поговорим!

Тогава разбрах защо мъжете толкова мразят тази фраза — „Трябва да поговорим“. Прилоша ми от грозни предчувствия.

— Къде отиваме? Там няма нищо!

— Напротив, там е Дървото пистолет — отвърна той.

Дървото пистолет беше чак до реката и беше кръстено така, защото една светкавица го беше сцепила така, че бе заприличало на пистолет. Започнах да пресмятам шансовете си за бягство. Ако стигнем чак до реката, бих могла да скоча от колата и да побягна по пътеката между дърветата. Дъг не би могъл да ме последва с колата, но със сигурност щеше да ме настигне пеша. И тогава какво ще направи? Ще ме изнасили? Като нищо може да ме изнасили, а след това дори да ме убие. Обаче аз не исках да отдавам девствеността си на Дъг Хаскел и не по този начин! Реших, че ако смята да ме изнасилва, първо ще трябва да ме убие.

Но може пък наистина да иска само да поговорим.

— Слушай, Дъг, аз наистина много съжалявам за онази вечер!

— Сериозно?

— Разбира се. Просто не исках да правя секс в кола с други хора. Някак си е гадно.

Вече бяхме на около половин километър от цивилизацията.

— Да бе. Мисля, че те разбирам. Обаче нали Рой е капитан на нашия отбор и...

— Рой е отвратителен! Казвам ти съвсем сериозно, Дъг, ти си много по-добър от него! Той е истински мръсник!

— И един от най-добрите ми приятели.

— Би трябвало теб да изберат за капитан на баскетболния отбор! Така де, ти си много по-висок и далеч по-красив от него! И по-умен! Ако искаш да знаеш мнението ми, смятам, че Рой просто те използва, при това по най-долния начин!

— Така ли смяташ? — Той измести поглед от пътя и се обърна към мен. Пътят ставаше все по-неравен, предназначен за трактори, а не за коли, така че Дъг беше принуден да намали скоростта.

— Ама, разбира се! — излъгах, без да ми мигне окото. — Всички го знаят! И всички казват, че ти си по-добър баскетболист от Рой!

— Така си е.

— Освен това... — Хвърлих тайничко поглед на скоростомера. Трийсет километра в час. Колата подскачаше като стар бик. Ако смятах да бягам, сега беше моментът. — Освен това *наистина* трябва да се прибирам у дома! — Смъкнах прозореца и студеният въздух ме удари в лицето като шамар. — Цялата кола е покрита с кал. Майка ти ще те убие!

— Майка ми нищо няма да забележи.

— Хайде, Дъг, спри колата!

— Първо ще отидем до Дървото пистолет, а после ще те върна у вас — отвърна той, но този път като че ли не беше особено уверен в думите си.

— Тогава аз излизам! — извиках и сграбчих дръжката на вратата.

Дъг се опита да издърпа ръката ми и колата излезе от пътя, като се заби в купчина слама.

— За бога, Кари, защо трябваше да го правиш?

Излязохме от колата, за да огледаме пораженията. Не беше чак толкова зле. Предимно сламки, залепнали по бронята на колата.

— Ако не беше... — започнах, изпълнена едновременно с облекчение и гняв. — Защото искаше да докажеш на глупавите си

приятели, че не си неудачник!

Той се вторачи в мен, а дъхът му обгръщаше главата му като мистериозен сух лед.

После удари гневно капака на колата и изкрещя:

— Не бих те чукал, дори да ми платиш! Имаш късмет... имаш късмет, че изобщо ми мина през ума, че мога да правя секс с теб! Късмет, че дори те изведох някъде! Направих го само защото те съжалих! Съжалих те, разбра ли?

Че какво друго да каже, горкичкият!

— Хубаво. Значи сега би трябвало да си щастлив!

— О, щастлив съм и още как! — Срита предната гума. — Толкова съм щастлив, че чак не знам къде да се дяна!

Аз се обърнах и тръгнах обратно по черния път. Цялата треперех от нерви. Когато се отдалечих на около петдесет крачки от него, започнах да си подсвирквам. Когато бях на сто крачки от него, чух звука от запалването на двигателя, но продължих да вървя. Накрая той просто мина покрай мен, вперил поглед право напред, сякаш изобщо не съществувах. Вдигнах една сламка от земята и я смачках с пръсти. Парчетата се посипаха бавно върху калта в краката ми.

* * *

Разказах тази история и на Мишката, и на Маги. Разказах я даже на Уолт. Разказвах я отново и отново, като с всеки следващ път я правех все по-смешна. Мишката не може да спре да се смее часове наред. Смехът е най-доброто средство за прогонване на лошите спомени.

7.

БОЯДИСАЙ ЦЕЛИЯ ГРАД В ЧЕРВЕНО

— Кари, от тази работа няма да можеш да се измъкнеш с шеги!
— казва госпожа Гивънс и сочи към кутията с боя.

— Не съм възнамерявала да се шегувам — настоявам с най-невинен гласец. Открай време си имам проблем с авторитетите. Сериозно ви казвам! Превръщат ме в желе. Когато се стигне до сблъсък очи в очи с възрастни, аз съм същинско мекотело.

— Тогава какво възнамеряваш да правиш с тази боя?

Госпожа Гивънс е една от онези дами на средна възраст, които поглеждаш и си помисляш: „Ако някога стана като нея, ще се гръмна!“ Косата ѝ е тупирана толкова, че седи кацнала на главата ѝ като изсъхнал храст — храст, който като че ли всеки момент ще се запали. Внезапно си представям госпожа Гивънс с пламнал храст на главата си да тича като побъркана нагоре-надолу по коридорите на гимназия „Касълбъри“ и едва не избухвам в смях.

— Кари? — чака отговор тя.

— Боята е за баща ми — за един от неговите проекти.

— Това не е в твоя стил, Кари. Никога досега не си се забърквала в неприятности!

— Честна дума, госпожо Гивънс! Не е нищо особено!

— Много добре тогава. Остави боята пак мен, а след края на занятията мини да си я вземеш!

* * *

— Гивънс ми конфискува боята! — прошепвам на Мишката, когато влиза в кабинета по математика.

— Как я откри?

— Видя ме да се опитвам да я набутам в шкафчето си.

— По дяволите! — казва Мишката.

— Напълно си права. Значи сега ще се наложи да прибегнем към план Б.

— Какъв е план Б?

— Не може да не предприемем никакви действия! — отсичам. — Ще измисля нещо!

Сядам на масата и се заглеждам през прозореца. Вече сме октомври. Време да откриеш идеалния червен лист от дърво и да го пхнеш между два листа восъчна хартия. Или да натъпчеш карамфил в сочна ябълка и сокът ѝ да се разтече по пръстите ти. Или да изгребеш с лъжица слюзестите вътрешности на някоя тиква и да запечеш семките, докато те едва не експлодират. Но най-важното от всичко е, че вече е време да изпишем годината на нашето завършване на гимназията върху покрива на съседната плевня.

Това тук си е велика традиция. Всяка есен няколко члена на завършващия випуск изписват своята година на покрива на плевнята зад училището. Обикновено го правят момчета. Обаче тази година двете с Мишката решихме, че е наш ред. Защо само момчетата да се забавляват?! След това включихме и Лали. Лали ще донесе стълба, а двете с Мишката ще донесем боята. А после и Маги пожела да дойде с нас. Маги е напълно безполезна в подобни ситуации, но сигурно ще бъде много добра, когато се стигне до пиячката и пушенето. После Маги изплю камъчето пред Питър. Казах ѝ да откаже Питър, обаче тя заяви, че не можела да го направи, и сега Питър тръпне в очакване на случая, макар да твърди, че няма да участва, а само ще стои встрани и ще дава ценни указания.

След часа по математика се запътвам към плевнята и оглеждам внимателно постройката. Най-малко стогодишна е и макар да изглежда здрава, покривът ѝ е доста по-висок и стръмен, отколкото си го бях представяла. Но ако сега се уплашим, следващата седмица момчетата сигурно ще го направят, а ние не искаме това да се случи, нали?! Никакви изпуснати възможности повече! Искам да оставя някаква следа на моята гимназия, та когато остареея, да мога да кажа: „Това го направих аз! Аз изписах годината на нашето завършване върху покрива на старата плевня!“ В последно време даскалото не ме притеснява така, както обикновено, затова днес съм в добро настроение. Днес съм облечена в работен гащеризон, маратонки и риза

на червени и бели точки, която си взех от един магазин за дрехи от различни модни периоди в чест на събитието. Сплела съм косата си на две плитки, а през главата си съм завързала парче необработена кожа.

Стоя си там и съзерцавам покрива, когато внезапно усещам, че ме облива чувство на мистериозно щастие, затова решавам да дам всичко от себе си, за да се претворя в някой от образите от „Животинската къща“^[1] на Джон Белуши. Втурвам се през цялата плевня, а когато се връщам там, откъдето тръгнах, заварвам Себастиан Кид. Наблюдава ме с любопитство, докато вади цигара от пакета си червено „Марлборо“.

— Забавляваш ли се? — пита.

— Разбира се — отговарям. Би трябвало да се засрамя, но не се засрамам. Мразя онзи, дето е казал, че момичетата през цялото време трябва да изглеждат засрамени, затова още преди много време взех решение, че аз няма да го правя. — Ами ти? Ти забавляваш ли се?

— Относително казано.

Сигурна съм, че се забавлява, но не с мен. След онази нощ в „Смарагда“ не стана нищо. Нито се обади, нито дойде у дома. Единственото, което получавам, са замислените му погледи, когато се видим в часа по математика или по коридорите, или от време на време тук, в плевнята. Опитвам се да се самоубедея, че всичко е наред, че и без това нямам нужда от гадже. Обаче това не ми пречи да губя контрол над себе си всеки път, когато го усетя наоколо. Сега е лошо, отколкото когато бях на дванадесет, защото досега би трябвало вече да съм се научила да се владеея.

Поглеждам към Себастиан, като си мисля колко е хубаво, че не може да прочете мислите ми, обаче той вече не ми обръща внимание. Гледа над рамото ми към двете Джен, които мъченически катерят хълма, сякаш никога досега не са вървели по трева. Появата им изобщо не е изненадваща. Двете Джен започнаха да преследват Себастиан навсякъде като две дребни, весели лодчици на буксир след големия кораб.

— О! — възкликвам. — Фенклубът ти е тук!

Той ме поглежда със засмени очи, обаче нищо не казва. Във въображението ми Себастиан е изключително интелигентен и проницателен мъж. Но в действителност не знам нищо за него.

Вече е вечер, девет часа, и Лали ме взема с пикала. Облечени сме с черни блузи, черни дънки и черни маратонки. Огромната октомврийска луна виси в небето над нас. Лали ми подава една бира, аз включвам радиото и двете започваме да пищим заедно с музиката. Сигурна съм, че това ще бъде най-жестокото нещо, което някога сме правили! Напълно сигурна съм, че това ще бъде един истински абитуриентски момент — момент, който никога няма да забравим.

— Синтия Вайънд да върви на майната си! — изкрещявам ей така, без никаква причина.

— Да върви на майната си и гимназия „Касълбъри“! — припява ми Лали. — Заедно с всичките фешъни!

Влизаме в алеята към даскало с почти сто километра в час и се насочваме право през тревата. Опитваме се да стигнем чак до хълма, обаче пикапът затъва, затова решаваме да го паркираме в някое тъмно ъгълче на паркинга. Докато се опитваме да измъкнем стълбата от каросерията, чувам добре познатото измъркване на един зареден до дупка двигател и ето че Себастиан Кид паркира до нас.

Какво, за бога, прави пък той тук?

Сваля прозорчето и пита:

— Да имате нужда от помощ, момичета?

— Не — казвам аз.

— Да — казва Лали и ми прави знак с очи да си затварям устата. Аз ѝ отвърщам със същия поглед.

Себастиан се измъква от колата. Прилича на пантера, която се разгъва след сън. Дори се прозява.

— Бавно върви нощта, а?

— Може и така да се каже — отвърща Лали.

— След като така и така не изглежда да си тръгваш, би могъл да слезеш от трона си и да ни помогнеш! — допълвам аз.

— Можем ли да ти се доверим? — пита Лали.

— Зависи за какво става въпрос — отговаря той.

Накрая опираме стълбата до стената на плевнята и точно в този момент се появява Мишката, въоръжена с кутия боя и голяма четка. После паркингът се осветява от два огромни конусовидни лъча и ние

разбираме, че пристига и Маги със своя кадилак. Маги все се оплаква, че не е в състояние да следи късите и дългите си светлини, затова обикновено заслепява своите колеги на пътя. Паркира и се насочва нагоре по хълма, следвана плътно от Уолт и Питър. Питър автоматично се заема с управлението на ситуацията. Грабва боята и я оглежда.

— Червена? — провиква се, сякаш вече ни е казал каква да купим, а ние не сме го чули. — *Червена боя?*!

— Какво ѝ е лошото на червената боя?

— Не е традиционният гимназиален цвят за тази цел. Би трябвало да бъде синя!

— Ние пък искаме да е червена! — контрирам аз. — Който изписва годината, той избира цвета!

— Ама не е правилно! — не се предава Питър. — Така до края на годината всеки път, когато погледна през прозореца, ще виждам годината на нашето завършване, изписана в червено вместо в синьо!

— Какво значение има какъв е цветът? — намесва се Себастиан.

— Червеното е послание. Нещо като показване на среден пръст на традициите! — обажда се и Уолт. — Така де, нали това е целият смисъл на занятието?!

— Съвсем си прав, братко! — кимва Себастиан.

Маги скръства ръце пред гърди и простенва:

— Страх ме е!

— Запали си една — предлага Уолт. — Цигарата ще успокои нервите ти.

— У кого е пиячката? — пита Лали. Някой ѝ подава бутилка уиски, тя избърсва уста в ръкава си и отпива.

— Окей, Бродли! Скачай на покрива! — командва Мишката.

Трите едновременно вдигаме глави нагоре и поглеждаме към небето. Оранжевата луна на жътвата вече се е появила иззад покрива, оставяйки зад себе си черни сенки. В призрачната ѝ светлина върхът изглежда висок като Еверест.

— Ще се качиш горе?! — провиква се изумен Себастиан.

— Едно време Бродли беше много добра по спортна гимнастика — обяснява Мишката. — *Изключително* добра! Е, поне докато не стана на дванайсет. Спомняш ли си, когато направи онова превъртане на гредата и после се приземи на...

— Предпочитам да не си спомням — отговарям и поглеждам крадешком към Себастиан.

— Бих го направила и аз, обаче ме е страх от височини — обяснява Лали. Височините са единственото нещо, от което твърди, че се страхува — вероятно смята, че така изглежда по-оригинална. — Всеки път, когато минавам по моста към Хартфорд, трябва да седна на пода, за да не ми се завие свят.

— Ами ако ти караш? — пита Мишката.

— Тогава се налага да спре в средата на пътя и да седи там трепереща, докато не се появи полицията, за да изтегли колата ѝ — отговарям вместо нея аз и се разхилвам, когато си представям картинката.

Лали ме поглежда на кръв и се провиква:

— Не е вярно! Когато карам аз е различно!

— Аха — обажда се многозначително Уолт.

Маги отпива голяма глътка уиски и изрича:

— Може би трябва да отидем до „Смарагда“. Студено ми е.

О, не! Не и след цялата тази подготовка!

— Ти ако искаш, върви, Маги. Обаче аз ще остана и ще довърша задачата! — отсичам с глас, в който се надявам да съм вложила достатъчна доза решимост.

Питър започва да разтрива раменете на Маги — жест, който изобщо не убягва от вниманието на Уолт.

— Нека останем — казва ѝ той. — А в „Смарагда“ можем да отидем и после.

— Така, хора! — привлича всеобщото внимание Мишката. — Всички, които не искат да бъдат тук, веднага да тръгнат! А онези, които искат да останат, автоматично да си затворят устата!

— Аз оставам — промърморва Уолт и пали цигара. — И не смятам да си затварям устата.

Планът е простичък: Лали и Питър ще държат стълбата, докато аз се катеря. Когато се приземя на покрива, Себастиан ще се изкачи след мен с кутията с боята. Поставям ръка на едно от стъпалата. Металът е студен и хлъзгав. *Гледай само нагоре, напомням си. Бъдещето е пред теб. Не поглеждай надолу. Никога не се обръщай назад. Никога не позволявай на другите да видят, че се страхуваш.*

— Давай, Кари!

— Можеш да го направиш!

— Тя е на върха! Божичко! Ама тя е на покрива! — Това безсъмнено е Маги.

— Кари! — Това е Себастиан. — Идвам след теб!

Пълната октомврийска луна се е превърнала в яркочерно кълбо, обградено от милиони звезди.

— Хей, тук горе е адски красиво! — провиквам се. — Трябва да го видите!

Изправям се бавно, проверявам как съм с равновесието и правя няколко предпазливи стъпки напред, за да свикна с повърхността. Не било чак толкова трудно. Напомням си за всички други преди мен, които вече са го правили. Себастиан вече е на върха на стълбата, с кутията боя в ръка. С кутия в едната ръка и четка в другата аз се отправям към страничната част на покрива.

Започвам да изписвам цифрите, а бойната група отдолу напява:

— Едно... девет... осем...

— ХИЛЯДА ДЕВЕТСТОТИН ОСЕМДЕСЕТ И... — И тъкмо се приготвям да изпиша и последната цифра, когато кракът ми се подхлъзва.

Кутията с боя полита от ръката ми, подскача, превърта се и пада от покрива, оставяйки след себе си огромно червено петно. Маги се разпищява. Аз се свличам на колене, като се опитвам да се задържа за шинделите — дървените дъсчици, поставени вместо керемиди. В този момент чувам зад себе си меко тупване — кутията с боя се приземява в тревата. А после... нищо.

— Кари? — обажда се предпазливо Мишката. — Добре ли си?

— Няма проблеми.

— Не мърдай! — провиква се Питър.

— Не мърдам.

И това си е самата истина. Изобщо не помръдвам. Обаче после, мъчително бавно, започвам да се плъзгам надолу. Опитвам се да вклиня крака си в някой от долните шиндели, обаче кракът ми решава да се плъзне точно по разлятото петно червена боя. Успокоявам се, че няма да умра. Не ми е дошло времето. Ако щях да умра, щях да го знам по някакъв начин, нали така?! Известна част от мозъка ми осъзнава, че кожата ми се ожулва някъде, но до момента на болката остава още известно време. Тъкмо си се представям в гипсово корито, когато

нечия твърда ръка сграбчва китката ми и ме измъква чак на върха. Зад себе си забелязвам как стълбата се накланя в обратната посока на покрива и като на забавен кадър се свлича в близките храсти.

Всеобщ писък и суетня.

— Добре сме! Нищо ни няма! Никакви наранявания! — провиква се Себастиан и точно в този момент в тишината на нощта се дочува вой на полицейска сирена.

— Дотук с Харвард — промърморва Питър.

— Веднага скрийте стълбата в плевнята! — командва Лали. — Ако ченгетата ни питат какво правим, просто си пушим цигарите!

— Маги, дай ми уискито! — командва и Уолт. След малко се чува трясък, когато той захвърля бутилката в плевнята.

Себастиан ме дръпва и казва:

— Трябва да се прехвърлим от другата страна!

— Защо?

— Не задавай въпроси! Просто изпълнявай! — заповядва той и бързо започваме да прехвърляме върха. — А сега легни по гръб и свий колене, за да се задържиш за покрива!

— Ама така не виждам какво става! — издигам глас в слабават протест.

— Аз ще записвам всичко! А ти да не си мръднала и да не си отворила уста и се моли ченгетата да не ни открият!

Може и да не отварям уста, обаче дишам като барабан.

— Здравейте, полицаи! — чува се гласът на Уолт. Очевидно полицията вече е тук.

— Какви ги вършите тук, бе?

— О, нищо! Просто си пушим, нищо повече! — отговаря Питър.

— Да не би да пиете, а?

— О, нееее! — групов отговор.

Тишина, а след нея обувки, шляпаци по влажната трева.

— Какво, по дяволите, е това? — пита единият от полицаите. Лъчът на фенерчето му се плъзва по покрива и се издига в небето. — Вие да не би да боядисвате плевнята, а, хлапета? Това е престъпление! Нарушение на правото на частна собственост!

— Хей, Марони! — обръща се Лали към едното от ченгетата. — Аз съм, не ме ли позна?

— Ухааа! — възкликва Марони. — Лали Кандези! Хей, Джак, това е Лали, хлапето на Ед!

— Искаш ли да поогледаме? — пита предпазливо Джак, осъзнал, че се намира пред щерката на шефа.

— Че що? Мен си ми изглежда съвсем добре! — отвърща Марони.

Джак се изхилва.

— Окей, деца! Партито свърши! Сега искаме да се уверим, че всички сте по колите си, а после ще ви ескортираме до домовете ви!

И така всички се изпаряват.

Двамата със Себастиан лежим като залепени на покрива. Аз съзерцавам звездите, болезнено съзнаваща близостта на тялото му само на няколко сантиметра от моето. Ако това не е романтика, здраве му кажи!

Себастиан надниква долу и отсича:

— Мисля, че вече няма никой!

А после се поглеждаме в очите и се разсмиваме. Смехът на Себастиан — никога досега не бях чувала такъв — е дълбок и гърлен и като че ли някак си сладък, като узрял плод. Представям си, ме вкусът на устните му също ще бъде леко плодов, но освен това и малко остричък, с нюанс на никотин. Но пък устните на момчетата никога не се оказват такива, каквито предполагаш. Понякога са твърди и с остри зъби или пък като меки пещери, пълни с пухени възглавнички.

— Е, Кари Брадшоу — изрича той, — сега какъв е великият ти план?

Присядам и прегръщам коленете си.

— Нямам такъв.

— Ти? Да нямаш план? Това сигурно е първият случай!

Такова ли му е мнението за мен? Мисли ме за някаква задръстена, досадна, ефективна съставителка на планове? А аз винаги съм се възприемала като спонтанна личност.

— Невинаги имам план — казвам на глас.

— Но като че ли винаги си наясно къде отиваш.

— Така ли?

— Разбира се. Едва успявам да те следвам!

Какво ще рече това пък сега? Това да не би да е някакъв сън? Наистина ли водя разговор със Себастиан Кид или е сън?

— Винаги можеш да се обадиш по телефона...

— Направих го. Обаче телефонът ти дава непрекъснато заето. Затова тази вечер реших просто да се отбия у вас, но после те видях да се качваш в пикапа на Лали и те последвах. Предположих, че пак си замислила нещо много интересно!

Да не би с цялата тази тирада да иска да каже, че ме харесва!

— Ти си голям образ, знаеш ли? — допълва той.

Образ ли съм? Това добре ли е или зле? Така де, кой здравомислещ мъж се влюбва в „образ“?

— Е, може би понякога... наистина съм... малко смешна — изричам бавно.

— Даже много си смешна! Всъщност си невероятно забавен човек! А това е хубаво нещо. Повечето момичета са големи досади!

— Така ли?

— Хайде, Кари, нали и ти си момиче? Не може да не го знаеш!

— Според мен повечето момичета са доста интересни. Така де, искам да кажа, много по-интересни от момчетата. *Момчетата* са онези, които са големи досадници!

— Аз досадник ли съм?

— Ти? О, не! Ти въобще не си досаден! Искях да кажа...

— Да, разбрах — прекъсва ме той и се примъква по-близо до мен. — Студено ли ти е?

— Добре съм си.

Той си съблича якето. Докато го намята на гърба ми, забелязва охлузените ми ръце.

— Божичко, сигурно много те боли!

— Всъщност да, мъничко. — Дланите на ръцете ми всъщност ме болят и смъдят едновременно. — Но това не е най-лошото, което ми се е случвало. Веднъж паднах от каросерията на камиона на семейство Кандези и си счупих ключицата. Но не разбрах, че съм я счупила чак до следващия ден. Когато Лали ме накара да отида за всеки случай на лекар.

— Лали май ти е най-добрата приятелка, а?

— Долу-горе. Би трябвало да е така, защото сме приятелки още от десетгодишна възраст. Ами ти? — обръщам се към него. — Кой е най-добрият ти приятел?

— Нямам такъв — отговаря той, забил поглед в дърветата под нас.

— Като че ли при вас, момчетата, е винаги така — отбелязвам замислено. После поглеждам ръцете си и допълвам: — Хей, мислиш ли, че някога ще успеем да слезем от този покрив?

— Ти искаш ли да слезем от този покрив?

— Не.

— В такъв случай не мисли по този въпрос. Все някой ще се върне и ще ни свали. Може би Лали или другата ти приятелка, Мишката. Готина е.

— Така е — кимвам. — Тя е планирала целия си живот оттук нататък. Кандидатства директно в Йейл. И сигурно ще я приемат, защото е много умна.

— Браво на нея! — отбелязва Себастиан с нотка горчивина в гласа.

— Притесняваш ли се за бъдещето си?

— Че кой не се притеснява?!

— Прав си... Но си помислих... не знам... Помислих си, че може би ще ходиш в Харвард или нещо подобно... Нали си бил в частно училище?

— Да, наистина бях. Обаче там осъзнах, че не ми се ходи особено в Харвард.

— Че кой ще е този, който да не иска да отиде в Харвард?!

— Харвард е жесток капан! Щом влезеш веднъж в него — край с теб! Искаш не искаш, ще трябва да завършиш право. Или бизнес. А след това задължително обличаш костюм и започваш работа за някоя тлъста корпорация. И всеки ден пътуваш с метрото до центъра на Ню Йорк. А след това някое момиче те хваща, за да се ожениш за него, и преди да си се усетил, се сдобиваш с хлапета и смразяваща ипотека! Край на играта!

— Хмммм. — Не точно думите, които едно момиче се надява да чуе от едно момче, но, от друга страна, не мога да не му призная, че поне е откровен. — Разбирам какво искаш да кажеш. Аз също обичам да повтарям, че никога няма да се омъжа. Твърде предсказуемо е.

— По-нататък ще промениш мнението си. Всички жени го правят.

— Няма! Аз ще стана писателка!

— Ти и *приличаш* на писателка! — изтъква той.

— Така ли? — ококорвам се аз.

— Аха. Изглеждаш така, сякаш в главата ти непрекъснато се върти нещо.

— Толкова ли съм прозрачна?

— Долу-горе.

И той се привежда към мен и ме целува. И изведнъж животът ми се разделя на две части — преди и след.

[1] National Lampoon's Animal House (англ.) — суперуспешна комедия, много популярна в САЩ 80-те години на XX век. — Б.ред. ↑

8.

МИСТЕРИИТЕ НА РОМАНТИКАТА

— Кажи ми сега *точно* какво ти каза!

— Каза, че съм интересна. И че съм образ.

— А каза ли, че те харесва?

— Мисля, че по-скоро харесва представата за мен.

— Да харесваш представата за едно момиче не е едно и също с това да харесваш самото момиче! — изтъква поучително Маги.

— Аз съм на мнение, че щом едно момче казва, че си интересна и си образ, това означава, че за него ти си *специална*! — контрира я Мишката.

— Ама пък изобщо не означава, че той иска да бъде с теб! Може би те счита за специална по един... *странен* начин — не се предава Маги.

— Та какво точно стана, след като ние си тръгнахме? — пита Мишката, напълно игнорирайки Маги.

— Лали дойде и ни спаси. Той се прибра вкъщи. Каза, че е имал предостатъчно вълнения за една вечер.

— А оттогава казвал ли ти е друго нещо? — пита Маги.

Почесвам се, където не ме сърби, и отговарям:

— Не. Ама това няма значение.

— Ще се обади! — отсича уверено Мишката.

— Разбира се, че ще се обади. Трябва да се обади! — припява Маги, но без особен ентусиазъм.

От случката на покрива на плевнята са изминали четири дена, а ние правим дисекция на събитията за най-малко двайсети път. Стана ясно, че след като Лали ни спаси, Мишката и Уолт също са се върнали да ни помогнат, обаче ние вече сме се били изпарили със стълбата, та те стигнали до заключението, че сме се оправили. В понеделник, когато всички се събрахме в даскало, не можехме да спрем да се смеем на преживяванията си. Всеки път, когато някой от нас поглеждаше през прозореца и виждаше „198...“, а до него безобразното червено петно,

избухвахме в кикот. Сутринта в актовата зала Синтия Вайънд спомена за инцидента и изтъкна, че вандализмът над съседната частна собственост не е останал незабелязан и че ако бъдат хванати, извършителите ще бъдат сериозно наказани.

През това време всички се подхилваме самодоволно като котаци.

Което ще рече всички, с изключение на Питър.

— Възможно ли е ченгетата наистина да са *чак толкова* тъпи? — пита през пет минути той. — Така де, те бяха там! Видяха ни!

— И какво според теб видяха? Няколко хлапета, събрани пред старата плевня!

— Този Питър е... бррр! — споделя по-късно с мен Лали. — Толкова параноичен! И какво изобщо правеше той там?!

— Мисля, че си пада по Маги.

— Ама нали Маги ходи с Уолт!

— Да, знам.

— И сега има две гаджета, така ли? Как можеш да имаш две гаджета едновременно?

— Слушайте какво — заявява внезапно Питър, като се примъква към мен по коридора. — Не съм много сигурен, че можем да имаме доверие на този Себастиан! Ами ако ни изпорти?

— Споко, брато! Той е последният човек, който ще тръгне да ни порти пред властите!

Успокоих го, обаче само чуването на името на Себастиан ми действа като нож в корема.

От целувката насам присъствието на Себастиан е като невидима сянка, пришита към кожата ми. Никъде не мога да мръдна, без да го повлека със себе си. Когато съм под душа, той ми подава шампоана. Лицето му се носи във въздуха зад уроците в учебниците ми. В неделя Маги, Уолт и аз отскочихме до един битпазар и докато ровех в купчините тениски от шейсетте, единственото, за което бях в състояние да мисля, бе какво би харесал Себастиан.

Няма начин да не се обади.

Ама не е.

* * *

Минава цяла седмица и в събота сутринта аз неохотно започвам да стягам багаж в едно малко куфарче. Плъзвам неуверено поглед по дрехите, които съм разстлала на леглото си. Те са като случайните, несвързани мисли на тъпна непознати. Какво съм си мислела, когато си купих този пуловер с мъниста от петдесетте? Или розовата лента за глава? Или зелените дълги дамски чорапи на жълти ивици? Нямам нищо, което да облека за това интервю. Как да бъда онази, която се предполага, че съм, с тези дрехи?

А коя се предполага, че съм все пак?

Себе си.

И коя съм аз?

Ами ако той се обади, докато ме няма? Защо вече не се е обадил?

Може пък нещо да му се е случило.

Какво например? Нали го виждаш всеки ден в училище и той си е съвсем наред!

— Кари? — провиква се баща ми. — Готова ли си?

— Почти. — Сгъвам една плисирана пола и я поставям в куфарчето, а след нея слагам и пуловера с мънистата. Добавям към всичко това един широк колан и хвърлям и едно шалче на „Хермес“, което беше на майка ми. Купи го по време на едно пътешествие до Париж, на което ходиха с баща ми преди няколко години.

— Кари?

— Идвам! — Затрополявам надолу по стълбите.

Преди пътуване баща ми винаги е нервен. Изучава карти и изчислява време и разстояния. Неочакваното или неизвестното не му създават проблеми само тогава, когато са част от уравнението. Непрекъснато му напомням, че случаят не е кой знае колко драматичен. Все пак става въпрос за неговата Алма матер, а, както знаем, колежът „Браун“ е само на четирийсет и пет минути отук.

Обаче той не може да не се суети до безбожие. Кара колата на автомивка. Тегли пари в брой. Проверява дали валидността на застраховката му не е изтекла. Дорит върти очи и подхвърля:

— Стига де! Ще отсъствате за не повече от двайсет и четири часа!

По пътя към „Браун“ вали. Докато пътуваме на изток, забелязвам, че листата вече напускат клоните на дърветата, подобно на ято птици, запътили се на юг за зимата.

— Кари — обажда се баща ми, — не обръщай внимание на дребните проблеми! Не се самонаказвай излишно за нищо! — Той обикновено долавя, когато нещо не е наред, обаче почти никога не е в състояние да уцели причината.

— Не го правя, татко.

— Защото, ако обръщаш внимание на дребните проблеми — продължава той, вече набираш инерция за една от любимите си теми, — губиш двойно. Веднъж, когато губиш, каквото губиш, и втори път, когато губиш перспективата си. Защото животът е нещо, което просто се случва на хората. Животът е по-голям от хората. Такива са законите на природата. Жизненият цикъл... не се поддава на човешки контрол.

А не би трябвало да е така. Трябва да има закон, който да разпорежда, че всеки път, когато едно момче целуне момиче, трябва да му се обади в рамките на не повече от три дена.

— Та значи с други думи, старче, гадории в живота има всякакви, но накрая всички умират.

Казвам това по такъв начин, че баща ми се разсмива от сърце. За мое огромно нещастие чувам и смеха на Себастиан, от задната седалка.

* * *

— Кари Брадшоу, нали?

Типът на име Джордж премества папката ми от едната си ръка в другата, а след това стисва ръката ми.

— А вие, сър, сигурно сте господин Брадшоу!

— Точно така — отговаря баща ми. — Випуск 1958 година.

Джордж ме оглежда критично и пита:

— Нервна ли сте?

— Малко.

— Но няма защо! — Усмихва ми се успокоително. — Професор Хокинс е един от най-добрите. Има докторски титли и по английска литература, и по физика. От молбата ви виждам, че се интересувате и от наука, и от творческо писане. Е, тук, в „Браун“, можете да учите и двете! — Тук се произчервява лекичко, като че ли си дава сметка, че се

държи по-скоро като търговец, а после внезапно добавя: — Освен това изглеждате прекрасно!

— Благодаря — промърморвам, чувствайки се като агне на заклане.

И веднага осъзнавам, че за кой ли път съм се държала като пълна глупачка и съм драматизирала прекалено много нещата. Джордж е прав — всичко в „Браун“ е перфектно — от очарователните тухлени сгради в кампуса на колежа „Пембрук“ през великолепните морави с кокетни брястови горички, които все още не са изгубили листата си, до величествената колонада на библиотеката „Джон Картър Браун“. Единственото, което остава, е да напъхам собствената си персона в тази приказна гледка, извадена сякаш от пощенска картичка.

Но докато денят напредва през интервюто сред творческия безпорядък в кабинета на професора („Какви са вашите цели, госпожице Брадшоу?“ — „Бих искала да оставя свой отпечатък в обществото, да допринеса с нещо смислено за развитието му“) до обиколката на района, химичните лаборатории, компютърната зала, спалнята на първокурсниците и накрая вечерята с Джордж на Тейър стрийт, на мен започва да ми става все по-чоглаво и в крайна сметка се сдобивам с усещането, че съм някаква кукла, изработена от хартиени кърпички. Някъде към средата на вечерята, когато Джордж споменава, че в зала „Ейвън“ щял да свири някакъв рокаджийски състав, аз решавам, че не мога да му откажа, макар че, честно казано, предпочитам да си лежа в хотелската стая и да си мисля за Себастиан.

— Върви! — поощрява ме баща ми. Той вече е успял да ме информира, че Джордж е точно от онзи тип мъже, с които си ме е представял да излизам — интелигентен и с добри обноски.

— Сигурен съм, че „Браун“ много ще ти хареса! — отбелязва Джордж в колата. Той кара сааб. Добре конструиран, малко скъпичък, в европейски стил. „Точно като Джордж“ — казвам си аз. Ако не бях луднала толкова много по Себастиан, Джордж със сигурност щеше да ми хареса.

— А ти защо толкова много обичаш „Браун“? — питам.

— Защото съм от Ню Йорк и тук се чувствам като на почивка. Е, през лятото отново ще се върна в големия град, разбира се. Това му е едно от хубавите неща на „Браун“, че ти осигурява възможност за стаж. Та аз ще работя за „Ню Йорк таймс“.

Изведнъж Джордж ми става много по-интересен от преди.

— Аз винаги съм си мечтала да живея в Ню Йорк! — възкликвам.

— Да, това е най-хубавото място в целия свят. Но на този етап смятам, че „Браун“ ми стига. — Усмихва ми се колебливо и допълва: — Искан да дам възможност за развитие и на други свои страни.

— Защо? Какъв си бил преди?

— Измъчен — отговаря той и се ухилва. — Ами ти?

— Аз също съм малко измъчена — отговарям, като си мисля за Себастиан. Но когато спираме пред залата, се заклевам да прогоня Себастиан от ума си. Пред залата, на малки масички във френски стил, седят тълпи колежани, пият бира и флиртуват. Докато разбутваме тълпите, Джордж поставя ръка на рамото ми и го стисва лекичко. Вдигам очи към него и му се усмихвам.

— Ти си страхотно готина, Кари Брадшоу! — прошепва в ухото ми той.

Оставаме там до края на работното им време, а когато се връщаме обратно в колата, Джордж ме целува. Когато спираме пред хотела, той отново ме целува. Целувката му е изрядна и учтива като на човек, който мисли в права линия. После вади химикалка от жабката и пита:

— Може ли да ми дадеш номера си?

— Защо? — изкисквам се аз.

— За да ти се обадя, глупаче! — Опитва се отново да ме целуне, обаче аз извъръщам глава.

Чувствам се леко замаяна, а когато си лягам в леглото, бирата ме удря с пълна сила. Питам се дали щях да дам на Джордж моя номер, ако не бях толкова пияна. Сигурно не. И надали щях да му позволя да ме целуне. Но да се надяваме, че сега вече Себастиан ще се обади. Мъжете винаги се обаждат, когато някой друг прояви интерес към теб. Мъжете са като кучетата — никога не забелязват новата ти прическа, но веднага надуват кога друг се опитва да нахлуе в тяхната територия.

В неделя следобед сме отново в Касълбъри. Обаче теорията ми се оказва погрешна. Себастиан не се беше обаждал. Но пък Маги — няколко пъти. Тъкмо се каня да й звънна, когато тя ми звъни.

— Какво правиш? Можеш ли да дойдеш при мен?

— Току-що се прибрахме — отговарям унило.

— Случи се нещо! Нещо много голямо! Не мога да ти обяснявам по телефона! Трябва да те видя лично!

Маги ми звучи адски напрегнато и започвам да се питам дали родителите ѝ не са решили да се развеждат.

* * *

Вратата отваря Анита, майката на Маги. Изглежда изпита и изтощена, но си личи, че много отдавна вероятно е била хубавичка. Анита всъщност е много приятен човек — даже, ако ме питате, малко прекалено приятен. Толкова е приятна, че като я видя, винаги оставам с усещането, че приятността е погълнала истинската Анита и някой ден тя ще направи нещо драстично, например да изгори къщата.

— О, Кари! — възкликва тя. — Много се радвам да те видя! Маги отказва да излезе от стаята си и не иска да сподели с мен какъв е проблемът. Може би ти ще успееш да я накараш да слезе при нас. Ще ти бъде много благодарна!

— Не се тревожете, госпожо Стивънсън, ще се погрижа за това! — отвърщам успокоително. Маги се крие в стаята си, откакто я познавам. Не си спомням вече колко пъти ми се е налагало да ходя у тях, за да я убеждавам да излезе.

Стаята на Маги е огромна. Три от стените са заети от огромни френски прозорци, а четвъртата — от грамаден гардероб. Къщата на семейство Стивънсън е своеобразна забележителност в нашия градец, защото е проектирана от един прочут съвременен архитект и се състои предимно от стъкло. Иначе интериорът е доста аскетичен, защото бащата на Маги не може да търпи струпване на мебели. Открехвам лекичко вратата към стаята на Маги, докато Анита притеснено се крие зад мен.

— Маги?

Маги лежи на леглото си, облечена в бяла памучна нощница. Надига се изпод завивките като призрак, но от по-заядливите.

— Анита! — изграква. — Казах ти да ме оставиш на мира!

По лицето на Анита се изписва изненада, вина и безпомощност — обичайното ѝ изражение, когато е покрай дъщеря си. Побързва да се

изнесе долу, а аз влизам.

— Маги? — започвам предпазливо. — Добре ли си?

Маги сяда по турски на леглото си и подпира глава върху ръцете си.

— Не знам. Направих нещо ужасяващо.

— Какво?

— Направо не знам как да ти кажа!

Обаче аз знам, че ще ми се наложи да почакам доста за това ужасяващо откровение, затова присядам на тапицираното столopodobно нещо, което Маги използва за сядане. Според баща й това ергономично приспособление е шведско производство, предназначено да поддържа тялото в перфектната седнала поза, за да предотвратява болките в гърба. Но освен ергономично, то е и леко пружиниращо, така че аз подскачам върху него нагоре-надолу известно време. И изведнъж усещам, че ми е дошло до гуша от проблемите на хората.

— Виж какво, Маги! — отсичам твърдо. — Не разполагам с много време. Трябва да взема Дорит от „Хамбургер Шак“. — Това е вярно, донякъде. Но пък накрая и без това ще трябва да отида да я взема, нали така?!

— Ама и Уолт ще бъде там! — проплаква тя.

— Е, и? — Родителите на Уолт настояват в свободното си време той да работи, за да си събира пари за колеж, но единствената работа, която Уолт успя да си намери, е в „Хамбургер Шак“ за четири долара на час. Освен това е на половин работен ден, поради което ми е трудно да проумея как Уолт ще успее да събере пари дори за един семестър.

— Но това означава, че ще го видиш! — ахва Маги.

— И?

— И ще му кажеш, че си ме видяла!

Вече започвам да избеснявам.

— Не знам какво ще си говорим. Трябва ли да му казвам, че съм те видяла?

— Нееее! — провиква се тя. — Вече цял уикенд го избягвам! Казах му, че ще ходя на гости при сестра си във Филаделфия!

— Защо?

— Не схващаш ли? — въздъхва трагично тя. — Питър!

— Питър ли? — повтарям леко ужасена.

— Правих секс с него!

— *Какво?! —* Забравила съм, че краката ми са оплетени около шведското приспособление за сядане, когато подскачам толкова високо, че се претъркулвам заедно с него.

— Шшшшшт! — предупреждава Маги.

— Нещо не схващам! — отбелязвам, докато се опитвам да се разплета от странния стол. — Правила си секс с *Питър?! —*

— Да, имах сексуален акт с него!

Следващата.

— Кога? — питам, когато най-сетне успявам да се изправа от пода.

— Снощи. В горичката зад нашата къща. — Кимва и продължава: — Помниш ли онази нощ, когато писа годината ни на покрива на плевнята? Тогава той просто не ме остави на мира! А после, вчера сутринта, се обади и заяви, че на всяка цена трябвало да ме види. Каза, че бил тайничко влюбен в мен от... някъде три години, обаче се страхувал да ме заговори, защото ме мислел за толкова невероятна, че изобщо не се е надявал да му обърне внимание. А после отидохме на разходка и почти веднага стигнахме до най-главното.

— И значи така, просто го направи? Там в гората?

— Не се прави на толкова изненадана! — Маги звучи едновременно обидено и надменно. — Само защото ти още не си го правила, не означава, че трябва да съдиш другите!

— А ти откъде знаеш, че не съм?

— А не е ли така?

— Така е. Засега.

— Е?

— Значи просто го направихте, а? Ей така? Върху листата? Ами пръчиците? Ами ако някоя ти се беше навряла в задника?

— Виж какво, когато човек се занимава с подобни неща, въобще не обръща внимание на такива дреболии като някакви си пръчици!

— Сериозно? — Не мога да не призная, че този факт разпали любопитството ми. — И как е? Как беше?

— Удивително! — въздъхва тя. — Не знам как точно да го опиша, обаче беше най-хубавото чувство, което някога съм изпитвала! Това е от онези неща, които щом веднъж ги направиш, единственото,

за което си мечтаеш, е да ги правиш отново и отново. Освен това... — прави драматична пауза, — мисля, че преживях и оргазъм!

Зяпвам.

— Това е невероятно!

— Да, знам. Питър казва, че момичетата почти никога не изживяват оргазъм още от първия път. Казва, че сигурно съм много страстна, щом стана така.

— А Питър правил ли го е и преди? — Ако това момче и преди е правило секс, вече ще се гръмна!

— Очевидно — отвърща самодоволно Маги.

В продължение на няколко минути никоя от нас не казва нищицко. Маги дръпва замечтано някакво конче от завивката си, а аз зяпам невиждащо през прозореца, питайки се как стана така, че аз толкова изостанах от съучениците си. И внезапно светът ми се струва разделен на два вида хора — онези, които са го правили, и другите, които не са.

— Ясно — изричам накрая. — И това означава ли, че оттук нататък вие с Питър сте гаджета?

— И аз не знам — прошепва тя. — Мисля, че съм влюбена в него.

— Ами Уолт? Мислех си, че си влюбена в *него*!

— О, не! — поклаща глава тя. — И аз си мислех, че съм влюбена в Уолт, обаче това беше преди две години. Напоследък обаче той ми е по-скоро приятел.

— Разбирам.

— С него наистина сме стигали до трета база. Но оттам нататък той никога не е искал да продължи. И това ме накара да се замисля. Може би Уолт всъщност не ме обича така, както съм си мислела. Бяхме заедно цели две години, за бога! Човек би си помислил, че след две години не може да не искаш да го направиш!

Ще ми се да кажа, че той може би се пази, но истината е, че това действително ми се струва малко странно.

— Значи ти искаше, а той не, така ли? — питам просто за да си изясня нещата.

— Искях да го направим на рождения ми ден, а той отказа.

— Странна работа! — отбелязвам. — Повече от странна!

— А това определено подсказва нещо.

Не е задължително. Обаче сега не разполагам с необходимата енергия да ѝ противореча.

И съвсем неочаквано, макар да съм наясно, че тук изобщо не става въпрос за мен, ме обзема ужасяващо чувство на загуба. Тримата с Уолт и Маги бяхме екип. През последните две години навсякъде ходехме заедно. Нощем се вмъквахме нелегално в кънтри клуба и отмъквахме колички за голф, и отивахме край потока със стекче бири, и после говорехме ли, говорехме, часове наред, за всичко, което се сетиш — от кварките до това с кого ходи напоследък Джен П. И какво ще стане сега с нас тримата? Защото някак си не мога да си представя Питър да заеме мястото на Уолт в нашите пакостливи приключения.

— Сигурно ще се наложи да скъсам с Уолт — изрича междувременно Маги. — Проблемът е, че не знам как. Така де, какво би трябвало да му кажа?

— Защо не пробваш с истината?

— Кари — започва тя с твърде подозрителен тон, — питах се дали ти не би могла...

— Какво? Да скъсам с него ли? Искаш да скъсам с Уолт вместо теб?

— Е, може би просто да го подготвиш — отвръща тихо Маги.

* * *

Маги и Питър? Не мога да си представя по-малко подходяща си двойка! Маги е вятърничава и емоционална. А Питър е твърде сериозен. Може пък така да се допълват взаимно, знам ли.

Спирам на паркинга пред „Хамбургер Шак“, изключвам двигателя на колата и си мисля: „Горкичкият Уолт!“

„Хамбургер Шак“ е един от шепата ресторанти в нашия град, прочут със своите вкусни хамбургери с печен лук и чушки. По нашия край това се счита за върха на кулинарията. Населението на Касълбъри е лудо по печен лук и чушки и докато аз обожавам този аромат, Уолт, който е принуден да обслужва скарата за лук и чушки, казва, че от вонята им му призлява. Казва, че вече била проникнала чак в кожата му и дори насън вечно му се привиждали печен лук и чушки.

Зървам Уолт зад барплота край скарата. Единствените клиенти, които заварвам в ресторанта, са три тийнейджърки, боядисали косите си във всички нюанси на розовото, синьото и зеленото. Почти съм ги подминала, когато внезапно осъзнавам, че една от въпросните пънкарки е сестра ми.

Дорит си похапва печено лучено кръгче, сякаш всичко си е съвсем в реда на нещата.

— Здравсти, Кари! — поздравява небрежно, без дори да си направи труда да попита дали харесвам косата ѝ. После вдига млечния си шейк и звучно изсмуква през сламката съдържанието на чашата.

— Татко ще те убие! — казвам, а Дорит свива рамене. Оглеждам приятелките ѝ, които изглеждат точно толкова апатични към всичко, колкото е и тя. — Заминавай в колата! След малко ще се разправам с теб!

— Още не съм си изяла лучените кръгчета — заявява тя със завидно хладнокръвие. Мразя как сестра ми отказва да се вслушва в авторитети, особено в моя авторитет!

— Влизай в колата! — повишавам леко тон, поглеждам я с присвити очи и се отдалечавам.

— Къде отиваш? — подвиква ми тя.

— Трябва да говоря нещо с Уолт.

Уолт носи престилка на петна, а челото му е плувнало в пот.

— Мразя тази работа! — отбелязва той, докато пали цигара на паркинга.

— Но пък хамбургерите си ги бива!

— Когато някой ден се измъкна от това място, никога повече не искам да виждам хамбургер! До края на живота си!

— Уолт — започвам, — Маги...

Той ме прекъсва:

— Не е ходила при сестра си във Филаделфия.

— Ти откъде знаеш? — поглеждам го изненадано.

— Първо, колко често ходи на гости на сестра си във Филаделфия? Не повече от веднъж годишно. Второ, познавам Маги достатъчно добре, за да усетя кога ме лъже.

Питам се дали вече се е досетил и за Питър.

— И сега какво ще правиш?

— Сигурно нищо. Ще я изчакам лично да скъса с мен и толкова. Това ще е краят.

— А защо не вземеш *ти* да скъсаш с нея?

— Излишно хабене на енергия! — отсича Уолт, като мята фаси си в храстите. — Защо да си правя труда, щом и в двата случая резултатът ще бъде същият?!

Имам усещането, че понякога Уолт е прекалено пасивен.

— Но може би, ако ти си първи...

— И да спестя на Маги чувството за вина ли? А, не!

В този момент покрай нас минава сестра ми с нейната нова коса с цветовете на дъгата.

— Гледай татко да не те хване, че пушиш! — казва тя.

— Слушай какво, малката! Първо, аз изобщо не пуша и второ, ти имаш повече неща, за които да се притесняваш, отколкото цигарите! Примерно косата си!

Докато Дорит се намъква неохотно в колата, Уолт клати дълбокомислено глава и отбелязва:

— Малкият ми брат е същият като нея! Това младо поколение няма никакво уважение към възрастните!

9. ХИТРЕЦЪТ

Когато двете с Дорит се прибираме у дома, бедният ми баща само поглежда сестра ми и едва не припада. А след това заминава в стаята ѝ, за да си поговори с нея. Това е най-гадното от всички неща — когато баща ми влезе в стаята ти за сериозен разговор. Опитва се да ти помогне да се почувстваш по-добре, но никога не се получава. Обикновено се впуска в някоя поучителна история за нещо, което се е случило с него, когато е бил малък, или пък започва да търси опорни точки в природата. За случая с Дорит избира втория подход.

Вратата на Дорит е затворена, обаче нашата къща е на сто и петдесет години, така че ако човек просто си стои пред съответната врата, може да чуе всяка думица от разговора, протичащ зад нея. И точно това правим сега със сестра ми Миси.

— И така, Дорит — започва тържествено баща ни. — Имам усещането, че действията ти, касаещи твоята... хммм... коса, са индиректно свързани с пренаселването на света, което напоследък се превръща във все по-сериозен проблем за планетата. Която не е била предназначена да издържа толкова огромни тълпи хора в толкова ограничени пространства... което на свой ред дава своето отражение в разнообразните осквернявания, които напоследък се нанасят на човешкото тяло — пиърсинг, татуировки, боядисване на косата... Желанието да изпъкнеш сред тълпата е сред основните, заложили в човешките инстинкти, и се реализира чрез все по-екстремални средства. Разбираш ли какво ти говоря?

— Не.

— Искам да кажа — продължава той, — че ти трябва да сториш всичко по силите си, за да устояваш на тези неблагоприятни инстинкти. Преуспяващото човешко същество е в състояние да овладее своите нежелани и не особено разумни желания. Вече ясно ли ти е?

— Разбира се, тате — напява саркастично Дорит.

— Във всеки случай аз все така те обичам — отбелязва баща ми, което обикновено е заключителната фраза в неговите „разговори“. А след това обикновено се разплаква. А после се чувстваш толкова ужасно, че вътрешно се заклеваш никога да не му причиняваш подобни неприятности.

Този път обаче плачът му бива рязко прекъснат от звъненето на телефона. „О, моля те, господи, нека е Себастиан!“, моля се аз, докато Миси вдига слушалката. После сестра ми закрива с ръка слушалката и казва:

— Кари, за теб е! Някакво момче!

— Благодаря — изричам хладнокръвно. Вмъквам телефона в стаята си и затварям вратата.

Трябва да е той! Кой друг може да бъде?!

— Ало? — изричам с най-спокойния си глас.

— Кари?

— Да?

— Обажда се Джордж.

— *Джордж!* — изписквам, като се опитвам да скрия разочарованието в гласа си.

— Прибрахте ли се благополучно?

— Разбира се.

— Радвам се. Та искам да ти кажа, че в събота вечер си прекарах страхотно. И се питах дали не би желала пак да се видим някой път.

И аз не знам дали бих желала. Обаче той пита прекалено любезно, за да му откажа. Пък и не искам да наранявам чувствата му.

— Окей — казвам.

— Има един страхотен крайпътен ресторант на средата на пътя до Касълбъри. Какво ще кажеш да отидем там следващата събота?

— Звучи страхотно.

— Ще те взема от вас около седем. Ще вечеряме в осем, а после ще те върна у вас към единайсет.

Разговорът приключва и аз се запътвам към банята, за да огледам лицето си. Изведнъж ме изпълва неистовото желание да направя някаква драстична промяна във външния си вид. Защо не взема и аз да си боядисам косата в розово и синьо като Дорит? Или да се подстрижа съвсем късо. Или да я направя платиненоруса. Вземам един молив за устни и започвам да очертавам устните си надолу. После си мацвам в

средата яркочервено червило. На бузите си рисувам две огромни черни сълзи и после се отдръпвам, за да огледам резултата.

— Не е зле.

Отнасям тъжното си клоунско лице в стаята на Дорит. Сега пък тя е на телефона. От онова, което успявам да доловя, заключавам, че сравнява версии с една от приятелките ѝ. Когато ме вижда, затваря телефона с трясък.

— Е? — питам аз.

— Е какво? — пита тя.

— Какво ще кажеш за грима ми? Чудя се дали да не отида така на даскало.

— Да не би това да е някакъв смахнат коментар за косата ми?

— Как би се почувствала, ако утре сутринта се появя в училище в този вид?

— Въобще нямаше да ми пука.

— Съмнявам се.

— Защо се държиш така гадно с мен? — изкрещява сестра ми.

— Да се държа гадно ли? — Обаче тя е права. Аз наистина се държа гадно. Защото съм в гадно, отвратително настроение.

И всичко е заради Себастиан. Понякога си мисля, че всички проблеми на този свят идват от мъжете. Ако нямаше никакви мъже, жените щяха да бъдат много щастливи.

— Стига, Дорит! Просто се пошегувах!

Дорит се хваща за главата и прошепва:

— Толкова лошо ли изглеждам наистина?

На моето тъжно клоунско лице вече не му е до смях.

Когато майка ни се разболя, Дорит непрекъснато ме питаше какво ще стане сега. А аз автоматично си лепвах усмивка, защото някъде бях чела, че ако се усмихнеш, когато си тъжен, дейността на мускулите ти ще подлъже мозъка ти и той ще те направи щастлив.

— Каквото и да се случи, ние ще се оправим — казвах на Дорит.

— Обещавах ли ми?

— Разбира се, Дорит! Ще видиш!

— Имаш гости! — Това е гласът на Миси, която се провиква отдолу. С Дорит се споглеждаме, напълно забравили за караницата си.

После хукваме надолу по стълбите. И ето че в кухнята ни чака Себастиан. Той поглежда първо моето тъжно клоунско лице, а после

розово-синята коса на Дорит. И бавно поклаща глава.

* * *

— Когато човек реши да влезе в дома на семейство Брадшоу, трябва да бъде подготвен! — изтъквам. — Тук всичко може да се случи. Всичко е възможно.

— Очевидно — казва Себастиан. Облечен е в черно кожено яке — същото, с което беше на купона у Томи Брустър, същото, с което беше и в нощта, когато писахме годината на нашето завършване на покрива на плевнята — и когато за първи път се целунахме.

— Винаги ли ходиш с това яке? — питам, докато Себастиан сменя скоростите, за да вземе завоя към магистралата.

— Не ти ли харесва? Купих си го, когато живеях в Рим.

Сякаш изведнъж ме блъсна огромна вълна. Била съм във Флорида, в Тексас и из цяла Нова Англия. Но никога не съм ходила в Европа. Дори нямам паспорт. В този момент ми се приисква поне да разполагам с такъв, за да знам как да разговарям със Себастиан. Би трябвало да направят паспорти и за гаджета.

Мъж, който е живял в Рим. Колко романтично!

— Какво си мислиш? — пита Себастиан.

Мисля си, че ти сигурно няма да ме харесаш, защото никога не съм ходила в Европа и не съм достатъчно изискана за теб. Вместо това обаче питам:

— А ходил ли си в Париж?

— Разбира се — отговаря той. — Ти не си ли?

— Не съвсем.

— Това е като да си малко бременна. Човек или е ходил някъде, или не е.

— Не съм била там лично. Обаче това не означава, че не съм била там в мислите си!

Той се засмива и отбелязва:

— Странно момиче си ти!

— Благодаря. — Поглеждам през прозореца, за да скрия самодоволната си усмивка. Изобщо не ми пука дали той ме мисли за странна или не. Просто се наслаждавам на факта, че сега съм с него.

Не го питам защо не ми се обади. Не го питам къде е ходил. Когато го заварих в нашата кухня, подпрян свойски на барплота, сякаш е бил и пребил у дома, аз се престорих, че това е нещо съвсем естествено, никаква изненада.

— Да не би да прекъсвам нещо? — попита той, като че ли самото му появяване у дома не бе достатъчно странно.

— Зависи какво наричаш прекъсване — отговорих, а вътрешностите ми изведнъж се превърнаха в диаманти, неочаквано осветени от слънцето.

— Искаш ли да излезем?

— Разбира се.

Изтичах обратно горе, за да изтрия клоунското си лице, като през цялото време си мислех, че трябваше да му откажа или най-малкото да го накарам да се поизпоти, докато ме убеди. Защото кое момиче се съгласява да излезе на среща ей така, без никакво предупреждение?! Знаех, че това мое поведение изобщо не е в моя полза — кара момчето да си мисли, че може да те потърси винаги, когато си пожелае, да те третира така, както на него му е угодно. Но просто сърце не ми даде да му откажа. Докато си нахлузвах ботушите, ми мина през ума дали скоро няма да съжалявам, че съм била толкова лесна.

Обаче вече не съжалявам. И кой въобще е измислил тези правила за ходенето по срещи?! Защо пък да не мога да бъда изключение, а?!

Той слага ръка върху крака ми. Небрежно. Сякаш двамата ходим от цяла вечност. Питам се дали, ако наистина беше така, все още щях да изпитвам същото, което изпитвам точно сега. Кое е нещо като божествено замайване. И стигам до заключението, че пак щях да го изпитвам. Не мога да си представя да бъда с него и да се чувствам по различен начин.

Усещам, че започвам да губя контрол над себе си.

— Честно да ти кажа, не е кой знае какво — казва той.

— Кое? — Обръщам се рязко към него, щастието ми изведнъж бе заменено от необяснима паника.

— Европа — отговаря той.

— О! — въздъхвам с облекчение. — Европа значи.

— Преди две лета, когато живеех в Рим, обиколих всички важни места там — Франция, Германия, Швейцария, Испания, но когато се прибрах, разбрах, че няма по-хубаво място от тук!

— От Касълбъри? — ококорвам се аз.

— Разбира се. Красиво е точно като Швейцария — кимва той.

Себастиан Кид харесва Касълбъри?

— Ама аз винаги съм си представяла, че ти... че би предпочел да живееш в Ню Йорк. Или може би в Лондон. Или на някое друго вълнуващо място.

Той се смръщва и отбелязва:

— Не ме познаваш достатъчно добре. — И тъкмо съм на път да изгубя ума и дума от страх, че съм го обидила, той внезапно добавя: — Но постепенно ще ме опознаеш. — След кратка пауза продължава: — Впрочем, тъй като реших, че е време да се опознаем по-добре, сега ще те заведа да разгледаме една изложба!

— О! — Това е единственото, което мога да кажа, защото нямам никаква представа от изкуство. Защо не записах история на изкуството, когато имах такава възможност?!

Голяма загубенячка съм.

— Макс Ернст^[1] — продължава Себастиан. — Той е любимият ми художник. А твоят кой е?

— Питър Макс^[2]? — Това е единственото име, което ми хрумва в момента.

— Много си смешна! — засмива се той.

Завежда ме в Музея по изкуствата „Уодсуърт“ в Хартфорд. Идвала съм тук милион пъти по ученически мероприятия, стиснала здраво потната ръка на някое друго хлапе, за да не се изгубим. Много мразех как ни тикаха насам-натам като говеда и как помощникът на учителката — задължително някоя майка — се престараваше в забележките. Къде беше Себастиан тогава, питам се аз, когато той хваща ръката ми.

Свеждам очи към преплетените ни пръсти и забелязвам нещо, което ме шокира.

Себастиан Кид си гризе ноктите?

— Хайде да вървим! — дръпва ме той. Спираме пред картина на момче и момиче, седнали на мраморна пейка пред някакво измислено езеро в планината. Себастиан е застанал точно зад мен, подпрял брадичка върху главата ми, обгърнал с ръце раменете ми. — Понякога си мечтая да можех да вляза в тази картина. Да затворя очи и да се събудя там. Бих останал завинаги в картината.

„Ами аз?!“ — пици нечий гласец в главата ми. Незнайно защо, но решавам, че също искам да бъда включена в тази фантазия.

— Няма ли да ти стане скучно там?

— Не и ако ти дойдеш с мен!

Едва не припадам. Нали от момчетата не се очаква да говорят подобни неща? Или по-точно — очаква се, обаче те не ги говорят. Така де, кой все още изрича подобни думи?

Момче, което е лудо, страстно влюбено в теб. Момче, което вижда колко невероятна и удивителна си ти, макар да не си нито мажоретка, нито дори най-хубавото момиче в училище. Момче, което смята, че си красива такава, каквата си.

— Родителите ми са в Бостън — казва той. — Искаш ли да ми дойдеш на гости?

— Разбира се.

Бих отишла с него и на края на света.

* * *

Открай време съм смятала, че за човека можеш да съдиш по стаята му. Но в случая със Себастиан не е така. Стаята му прилича повече на гостна в стар английски пансион, отколкото на момчешка бърлога. Леглото е застлано с изящна завивка в черно и червено, ръчна изработка, а на стената виси старо корабно кормило. Никакви плакати, никакви снимки, никакви албуми, нито бейзболни ръкавици. Няма дори мръсен чорап на пода. Поглеждам през прозореца към изсъхналото поле пред нас, отвъд което се вижда яркожълтата тухлена постройка на старческия дом. Затварям очи и се опитвам да си представя, че съм със Себастиан в картината на Макс Ернст под лазурносиньото небе.

Сега, когато съм в стаята му — с него, наистина, — усещам, че мъничко ме е страх.

Себастиан ме хваща за ръка и ме отвежда до леглото му. Поставя ръце на раменете ми и ме целува.

Не мога да си поема дъх. Аз и Себастиан Кид. Наистина се случва!

След известно време той вдига глава и ме поглежда. Толкова е близо, че виждам миниатюрните тъмозелени пръски около ирисите му. Толкова е близо, че дори бих могла да ги преброя.

— Хей — изрича внезапно, — ти така и не ме попита защо не съм се обадил толкова време!

— Трябваше ли да питам?

— Повечето момичета на твое място щяха да го направят.

— Е, може би аз не съм като повечето момичета. — Знам, че това звучи малко арогантно, но определено не възнамерявам да му признавам как съм прекарала последните две седмици във все по-нарастваща емоционална паника, как съм скачала в очакване всеки път, когато звънне телефонът, как съм го гледала скришом в клас, как съм си обещавала, че никога, ама никога повече няма да сторя нищо лошо на този свят, само и само той да ме заговори така, както говорихме онази нощ на покрива на плевнята... и как после съм се мразила заради глупостта и момичешкия си мелодраматизъм.

— Поне мисли ли малко за мен? — подпитва ме хитричко той.

О, боже! Това вече е подвеждащ въпрос! Ако му кажа „не“, ще се обиди. Ако кажа „да“, че му се сторя жалка.

— От време на време.

— Аз пък си мислех за теб.

— Тогава защо не ми се обади? — питам със закачлив гласец.

— Страхувах се.

— От мен? — Разсмивам се, обаче той е стряскащо сериозен.

— Страхувах се, че има опасност да се влюбя в теб. А точно сега не искам да се влюбвам в когото и да било.

— О! — увесвам нос.

— Е? — пита той, като прокаква пръст по челюстта ми.

Аха! Усмивам се. Поредният му провокативен въпрос.

— Може би просто защото досега не си успял да срещнеш подходящото момиче — промърморвам.

Хитрецът свежда устни до ухото ми и прошепва:

— Надявах се да кажеш точно това!

[1] Макс Ернст (1891–1976) — виден немски сюрреалист и скулптор, основател на дадаизма. — Б.ред. ↑

[\[2\]](#) Питър Макс (р. 1937 г.) — американски художник авангардист. — Б.ред. [↑](#)

10.

СПАСЕТЕ МЕ!

Родителите ми се запознали в някаква библиотека.

След завършването на колежа майка ми започнала работа като библиотекарка. Баща ми отишъл да вземе някакви книги, видял майка ми и се влюбил.

След шест месеца се оженили.

Всички твърдят, че някога майка ми много приличала на Елизабет Тейлър, но в онези години са сравнявали всяко красиво момиче с Елизабет Тейлър. Както ще да е. Важното е, че като си мисля за срещата им, си представям Елизабет Тейлър как седи със смръщена физиономия зад огромно дъбово бюро. Баща ми — дългурест тип с очила и прилежно подстригана руса коса, се появява до бюрото, а майка ми/Елизабет Тейлър — се изправя, за да го обслужи. Облечена е в бухнала поличка с розови помпони.

Между другото, поличката все още си седи някъде на тавана, прибрана в някой чувал заедно с останалите дрехи на майка ми, в това число булчинската ѝ рокля, обувките ѝ за езда, балетните ѝ пантофки и мегафонът от годините ѝ на мажоретка, върху който е написано името ѝ — Мими.

Почти никога не съм зървала майка си без изряден тоалет, перфектна прическа и идеален грим. За известно време дори шиеше сама дрехите си, както и голяма част от нашите. Приготвяше цели менюта от книгата на Джулия Чайлд. Украсяваше къщата ни с местни антични мебели, поддържаше най-красивата градина и най-хубавата коледна елха в целия град и продължаваше да ни изненадва с препълнени догоре великденски кошници много след времето, когато бяхме престанали да вярваме във Великденския заек.

Майка ми беше като всички останали майки, само че малко по-добра, защото смяташе, че да представиш дома и семейството си в най-добрата възможна светлина е едно от най-достойните занимания на света, и правеше всичко в живота ни да изглежда изключително лесно.

И макар че употребяваше парфюм „Уайт Шоулдърс“ и смяташе, че дънките са за селяните, тя беше и убедена привърженичка на онова ново движение, наречено феминизъм.

През лятната ми ваканция на първи за втори клас майка ми и нейните приятелки започнаха да четат „Консенсусът“ на Мери Гордън Хауърд. Това беше тежък роман, разнасян до клуба и обратно в огромни платнени торби, пълни с хавлиени кърпи, слънцезащитни кремове и мазила против ухапвания на насекоми. Всяка сутрин, докато се настаняваха на шезлонгите си около басейна, жените една след друга започваха да вадят „Консенсусът“ от чантите си. Все още помня корицата на тази книга — синьо море със самотна лодка, а около нея черно-бели колежаански снимки на осем млади жени. На гърба имаше снимка на самата Мери Гордън Хауърд, направена в профил — жена с аристократична осанка, която с детското си съзнание оприличавах на Джордж Уошингтън, облечен в костюм от туид и перли.

— Стигна ли до онази част за песария? — прошепваше една жена на друга.

— Шшшшт! Още не съм! Не издавай какво става нататък!

— Мамо, какво е песарий^[1]? — попитах аз.

— Не е нещо, за което ще ти се налага да се тревожиш, докато си дете.

— А ще ми се налага ли да се тревожа за него, когато стана голяма?

— Може би да, а може би не. Възможно е дотогава да са измислили и други методи.

Прекарах цялото си лято в опити да отгатна какво толкова ѝ е интересното на тази книга, та да прикове вниманието на дамите от клуба до такава степен, че госпожа Деуитъл дори да не забележи как синът ѝ Дейвид пада от трамплина на басейна. После се наложи да му направят десет шева, докато оправят главата му.

— Мамо — обърнах се към нея аз по-късно с надеждата да привлека вниманието ѝ, — защо Мери Гордън Хауърд има две фамилии?

Майка ми остави книгата на масата и задържа пръста си върху нея, за да не изпусне страницата.

— Гордън е моминската фамилия на майка ѝ, а Хауърд е фамилията на баща ѝ.

Аз се замислих, а после попитах:

— А какво ще стане, когато се омъжи?

Доколкото усетих, майка ми остана изключително доволна от този въпрос.

— Ами тя вече е омъжена! Дори е била омъжена три пъти!

Тогава реших, че да си се омъжвала три пъти сигурно е най-бляскавото нещо на света. Защото до този момент не познавах нито един възрастен, който да е бил развеждан поне веднъж.

— Обаче никога не е приемала фамилиите на съпрузите си — продължи майка ми. — Мери Гордън Хауърд е велика феминистка. Тя вярва, че жените трябва да имат правото да се самоутвърждават и да не позволяват на мъжете да отнемат тяхната идентичност.

Тогава реших, че да бъдеш феминистка сигурно е най-бляскавото нещо на света.

Докато не се появи „Консенсусът“, никога не бях осъзнавала мощта на книгите. Бях изчала тонове комикси, романите на Р. Дал и „Хрониките на Нарния“ от Ч.С. Луис. Но през онова лято в ума ми започна да се прокрадва идеята, че дори и една книга е в състояние да промени мисленето на хората. И тогава реших, че аз също вероятно бих могла да бъда писателка и феминистка.

На Коледа през същата тази година, докато си седяхме на масата и си похапвахме коледния сладкиш, в чието приготвяне майка ми беше изгубила цели два дни, тя направи важно съобщение. Заяви, че се връща в колежа, за да вземе магистърската си степен по архитектура. Нищо нямало да се промени, само дето от време на време вечерята щял да я приготвя баща ни.

Години по-късно майка ми получи работа в архитектурната кантора „Бийкън и Бийкън“. Обожавах след училище да ходя в офиса ѝ, който се намираше в една антична къща в центъра на града. Във всяка стая имаше дебели меки килими, навсякъде ухаеше на хартия и мастило. Майка ми вършеше работата си на някакво смешно, наклонено бюро — чертаеше елегантни постройки с безупречна, точна ръка. Имаше двама подчинени — двама млади мъже, които буквално я обожаваха, и аз си знаех, че една жена може да бъде феминистка дори и когато обува чорапогашник, ходи на високи токчета и вдига косата си под красива барета.

Тогава си мислех, че феминизмът е свързан с начина ти на живот.

Когато станах на тринайсет, видях в местния вестник съобщение, че Мери Гордън Хауърд ще изнесе лекция и ще дава автографи върху книги в обществената библиотека. Майка ми вече не беше в достатъчно добро здравословно състояние, за да напуска къщата, затова аз реших да отида сама и да я изненадам с подписана от любимата ѝ авторка книга. Сплетох косата си на две плитки и ги завързах с жълти панделки. Облякох жълта индийска рокля и леки сандали. Преди да изляза, се отбих да видя майка си.

Тя лежеше в леглото, а прозорците бяха с полузатворени щори. Както винаги, стаята ѝ се огласяше от непоносимото тиктакане на стария стенен часовник, чиито зъбчати механизми безмилостно отброяваха малкото останали минути живот на моята майка.

— Къде отиваш? — попита тя. Някога топлият ѝ глас се беше превърнал в драскане на игла на мембрана върху плоча.

— В библиотеката! — отговорих със светнали очи аз. Нямах търпение да ѝ кажа тайната си.

— Това е много хубаво — отговори тя. — И ти си много хубава. — Пое си дълбоко дъх и продължи: — Харесвам и панделките ти. Откъде ги взе?

— От твоята стара шевна кутия.

Тя кимна и прошепна:

— Баща ми ги купи от Белгия.

Докоснах панделките, вече не чак толкова убедена, че имам право да си ги слагам.

— Не, не! — повдигна безпомощно ръка майка ми. — Носи си ги! Нали са точно за това, да бъдат носени?! Освен това — повтори — изглеждаш много красива с тях!

И после се разкашля. Ужасявах се от този звук — писклив и слаб, по-скоро безплодни опити за поемане на дъх от някое безпомощно животно, отколкото истинска кашлица. Тя си кашляше така цяла година, преди докторите да разберат, че е болна. В този момент влезе сестрата, издърпа капачката на иглата със зъби, потупа ръката на майка ми с два пръста и после умело я заби.

— Вече всичко ще се оправи, всичко ще се оправи — нареждаше тя, докато изпразваше съдържанието на спринцовката в ръката на майка ми. — А сега поспете. Ще поспите известно време, а когато се събудите, ще се почувствате по-добре.

Майка ми ме погледна в очите, намигна ми и прошепна:

— Съмнявам се. — След което притвори очи и се унесе.

Аз се качих на колелото си и изминах с него седемте километра по главната улица до библиотеката. Знаех, че закъснявам, но докато въртях педалите натам, през главата ми мина мисълта, че Мери Гордън Хауърд ще ме спаси.

Мери Гордън Хауърд ще ме *познае*!

Мери Гордън Хауърд ще ме види и инстинктивно ще разбере, че аз също съм писателка и феминистка и че някой ден и аз ще напиша книга, която ще промени света.

Едва ли не изправена на педалите, които въртях все по-ожесточено, аз имах огромни надежди за драматична трансформация на моя живот.

Когато стигнах библиотеката, захвърлих колелото си в храстите и се втурнах нагоре по стълбите към главната читалня.

Дванайсет редици жени седяха на съгъваеми столове. Великата Мери Гордън Хауърд, чиято долна половина от тялото бе скрита зад катедрата, стоеше пред тях. Изглеждаше като жена, облечена за битка — в прилепнал по тялото ѝ костюм с цвета на рицарска броня, усещането за която се подсилваше от огромните подплънки на раменете ѝ. Незнайно защо, но във въздуха долових някаква странна враждебност, затова благоразумно се скрих зад един шкаф с книги.

— Да? — излая великата писателка на една жена от първата редица, която тъкмо вдигаше ръка. Беше нашата съседка, госпожа Агноста.

— Онова, което казвате, звучи много добре — започна предпазливо госпожа Агноста. — Но ако жената не се чувства нещастна с живота, който води? Така де, не съм много убедена, че животът на дъщеря ми би трябвало да е по-различен от моя. Всъщност много ще се радвам, ако дъщеря ми се устрои точно като мен!

Мери Гордън Хауърд се намръщи. На ушите си имаше огромни сини камъни. Когато вдигна ръка, за да оправи едната си обеца, на китката ѝ забелязах правоъгълен диамантен часовник. Не знам защо, но някак си не бях очаквала от Мери Гордън Хауърд да носи толкова бижута. А после да приведе глава като бик и да се вторачи право в очите на госпожа Агноста, сякаш се канеше да я нападне. За момент аз наистина се уплаших за съдбата на нашата съседка, която без никакво

съмнение нямаше абсолютно никаква представа в какво се е забъркала и просто си е търсела някакъв повод да разнообрази скучния си следобед.

— Това отношение, скъпа, се дължи на факта, че ти си една класическа нарцистична персона! — заяви тържествено Мери Гордън Хауърд. — Ти си толкова влюбена в себе си, че си представяш, че всяка жена би могла да е щастлива само ако прилича на теб. Ти си точно онова, което имам предвид, когато говоря за жени, които са спънки за прогреса на останалите жени!

Това си беше почти самата истина. Защото, ако зависеше от госпожа Агноста, всички жени би трябвало да прекарват времето си в месене на сладкиши и търкане на тоалетни.

Мери Гордън Хауърд огледа залата, стиснала триумфално устни.

— А сега, ако вече нямате въпроси, за мен ще бъде удоволствие да ви дам автографи!

Разбира се, че нямаше повече въпроси. Просто публиката беше прекалено уплашена, за да пита каквото и да било.

Наредих се на опашката, здраво стиснала „Консенсусът“ на майка ми до гърдите си. Главната библиотекарка госпожица Детутен, която познавах, откакто се помня, стоеше точно до писателката и ѝ подаваше книгите за автографи. Мери Гордън Хауърд въздъхна раздражено няколко пъти. Накрая се обърна към главната библиотекарка и промърмори:

— Нещастни, непросветени домакини!

В този момент пред мен бяха останали още само двама човека. „О, не! — прииска ми се да протестирам. — Това изобщо не е вярно!“ Прииска ми се също така да можех да ѝ кажа за майка ми и как „Консенсусът“ бе променил живота ѝ.

Госпожица Детутен се сви и се изчерви от неудобство. Точно тогава обаче вдигна очи и ме забеляза.

— Виж ти! Но това е Кари Брадшоу! — възкликна тя с малко прекалено сладникав глас, като че ли точно аз бях човекът, когото Мери Гордън Хауърд би желала да види.

Стиснах здраво книгата пред гърдите си. Нито едно мускулче по лицето ми не бе в състояние да се помръдне. Представях си как изглеждам в очите на другите — със скована челюст и устни, замръзнали в глупава, хрисима усмивка.

„Горгоната“, както вече бях започнала да мисля за писателката, погледна към мен, огледа ме от горе до долу, а после продължи да се подписва на книгите.

— Кари ще става писателка! — продължи да се разнежва главната библиотекарка. — Нали така, Кари?

Кимнах.

Това очевидно привлече вниманието на Горгоната. Тя остави химикалката си на масата и попита:

— И защо?

— Моля? — прошепнах, вече цялата плувнала в пот.

— Защо *искаш* да бъдеш писателка?

Погледнах към госпожица Детутен за помощ. Обаче тя изглеждаше точно толкова ужасена, колкото бях и аз.

— Аз... аз... не знам... — запелтечих.

— Ако не можеш да се сетиш за напълно основателна причина да направиш нещо, просто не го прави! — отсече Горгоната. — Става писател само онзи, който има какво да каже на света! И то трябва да бъде доста интересно! Така че, щом нямаш нищо за казване, по-добре не ставай писателка! Стани нещо полезно — например лекар.

— Благодаря ви — прошепнах.

Горгоната вдигна ръка за книгата на майка ми. За миг си представих как я дръпвам от нея и побягвам, но точно тогава бях прекалено уплашена, за да сторя каквото и да било. Горгоната надраска името си с остър, миниатюрен почерк.

— Благодаря ти за присъствието, Кари! — обади се главната библиотекарка, докато ми връщаха книгата.

Чувствах се прекалено безсилна, за да карам велосипед. Приседнах на бордюра, опитвайки се да изчеткам праха от егото си. Изчаках отровните вълни на срама да преминат през мен, а когато го направиха, аз се изправих с усещането, че съм изгубила посоката в живота си. После скокнах на колелото си и се прибрах у дома.

— Как мина? — прошепна майка ми по-късно, когато се събуди. Аз седях на стола до леглото ѝ и държах ръката ѝ. Майка ми винаги бе полагала големи грижи за ръцете си. Ако човек погледнеше само ръцете ѝ, никога не би се досетил, че е толкова болна.

Свих рамене и отговорих:

— Нямаха книгата, която исках да взема.

— Е, може би следващия път — кимна майка ми.

Така и не казах на майка ми как съм ходила да се срещна с нейната любима писателка Мери Гордън Хауърд. Не й казах, че Мери Гордън Хауърд е подписала нейната книга. И естествено не й казах, че Мери Гордън Хауърд не е никаква феминистка. Как можеш да бъдеш феминистка, щом се отнасяш към останалите жени като с боклуци?! Значи не си никаква феминистка, а просто поредното гадно момиче от рода на Дона Ладона. Не разказах на никого за тази случка. Но тя си остана с мен подобно на ужасен побой, който си в състояние да изтикаш от ума си, но никога не успяваш да забравиш.

И до днес, сещайки се за нея, изпитвам лекичък срам. А исках Мери Гордън Хауърд да ме спаси!

Ала това беше много отдавна. Вече не съм онова момиче. И не е необходимо да се срамувам от каквото и да било. Обръщам се на другата страна и подпъхвам възглавницата под бузата си, мислейки си за срещата си със Себастиан.

И вече нямам нужда да бъда спасявана.

[1] Контрацептив, който се вкарва във вагината и там се разтваря.
— Б.ред. ↑

11.

ЖЕСТОКАТА КОНКУРЕНЦИЯ

— Носят се слухове, че Дона Ладона ходи със Себастиан Кид — казва Лали, докато оправя очилата си за плуване.

Какво! Преструвам се, че оправям презрамките на банския си, докато се опитвам да се успокоя. А после изричам небрежно:

— Така ли? И откъде го чу?

— Казала на двете Джен и те сега го разправят наляво и надясно.

— Може просто да си измисля — отбелязвам, като опъвам крака.

— И защо да си измисля?

Заставам до нея на ръба на басейна и свивам рамене.

— Готови, скачайте! — командва треньорът Нипси.

И когато двете политаме напред, аз изненадващо се провиквам:

— Аз ходих на среща със Себастиан Кид!

Улавям шокираното ѝ изражение, когато тялото ѝ се гмурва във водата.

Водата е хладна, не повече от двацет и пет градуса. Плувам една обиколка, обръщам се и когато виждам, че Лали ме настига, започвам следващата.

Лали е по-добра от мен в плуването, но аз пък съм по-добра в скоковете. Вече осем години двете сме в жестока конкуренция една с друга и една срещу друга. Ставали сме в четири сутринта, наливали сме се със странни отвари със сурови яйца и други работи, за да станем по-силни, прекарвали сме седмици наред по плувни лагери, правили сме си малки номера, измисляли сме си танци на победата, рисували сме лицата си в цветовете на училището. Треньори са ни крещели, майки са ни наказвали, хлапета са ревали заради нас. Години наред всички ни смятат за много лоша комбинация, но досега никой не е успял да ни раздели.

От нас се иска да направим изтощителен рунд от осем обиколки. На шестата обиколка Лали ме изпреварва и когато удрям стената, тя вече стои над мен, пълнеща с капки вода моя коридор.

— Страхотен начин да повдигнеш състезателния ни дух! — изрича, докато двете плясваме длани за поздрав.

— Само дето си е чистата истина — отбелязвам, грабвам хавлиената си кърпа и започвам да подсушавам косата си.

— Какво!

— Снощи. Дойде у дома. Ходихме на музей. А после ме покани на гости у тях и така нататък.

— Аха! — Тя свива крак и го придърпва към тялото си.

— И той е живял едно лято в Рим! И... — оглеждам се, за да съм сигурна, че никой не ни чува, — гризе ноктите си!

— Ясно, Брадли.

— Лали — прошепвам, — говоря ти напълно сериозно!

Тя прекратява с разтягането и ме поглежда. В продължение на няколко секунди като че ли ми се сърди. А после се ухилва и изтърсва:

— Стига, Кари! От къде на къде Себастиан Кид ще излиза точно с теб!

В продължение на няколко секунди двете застиваме в един от онези неловки моменти, когато приятелката ти е прекрачила границата и ти се питаш дали не предстои размяна на грозни думи. Ти ще кажеш нещо отвратително и отбранително. Тя ще каже нещо жестоко и болезнено. И ти ще се запиташ дали някога ще можете да си проговорите отново.

Но може би тя не е искала да те обиди. Затова ѝ даваш още един шанс.

— Защо пък да не излиза? — контрирам, като се опитвам да звуча весело.

— Казах го само заради Дона Ладона! — разкайва се Лали. — Така де, ако той наистина ходи с нея, човек не би си помислил, че ще тръгне и с още някоя, нали така?

— Може пък да не ходи с нея — отбелязвам със свито сърце. Допреди няколко часа изгарях от нетърпение да разкажа на Лали всичко за нашата среща, да обсъдим всяка отделна думичка, която той каза, и всичко, което направи. Но сега не мога.

Ами ако *наистина* ходи с Дона Ладона? Ще изглеждам като пълна глупачка в очите на цялото даскало!

— Брадшоу! — изкрещява треньорът Нипси. — Какво, по дяволите, ти става днес? Веднага горе на дъската!

— Извинявай — промърморвам на Лали, сякаш вината за всичко това е моя. Грабвам хавлията си и се насочвам към трамплините.

— И дай всичко от себе си за срещата в четвъртък! — провиква се тренерът.

Чудничко.

Тръгвам по стълбите към трамплините, но по едно време спирам, за да си представя завъртането при скока си. Но единственото, което виждам, са Дона Ладона и Себастиан в онази нощ в „Смарагда“. Може би Лали е права. Защо да си прави труда да ме преследва, щом продължава да ходи с Дона Ладона? От друга страна, може пък да не ходи с нея, а Лали просто се опитва да ми развали нещата. Но защо ще го прави?

— Брадшоу! — крещи тренерът. — Няма да те чакам цял ден!

Правилно. Правя четири стъпки напред, пренасям тежестта на левия си крак и скачам рязко. Още в мига, в който политам във въздуха, съм наясно, че този скок ще бъде пълен провал. Ръцете и краката ми се мятат във всички посоки и аз падам във водата върху тила си.

— Стига, Брадшоу! Та ти дори не се стараеш! — кастри ме тренерът.

Обикновено съм доста издръжлива, то този път очите ми се пълнят със сълзи. Не знам дали е от болката в главата ми или от унижението на егото ми, но както и да стоят нещата, и двете болят. Поглеждам към Лали, надявайки се на нейното съчувствие, обаче тя изобщо не ми обръща внимание. Седи на пейките, а почти до нея, на около крачка, седи Себастиан.

Докога ще продължава да се появява така неочаквано? Не съм готова за неговите изненади.

Качвам се отново на трамплина. Не смея да го погледна, но усещам, че той ме наблюдава. Вторият ми опит е малко по-добър от първия, а когато излизам от водата, виждам, че Лали и Себастиан са започнали да си говорят. Лали ме поглежда, вдига ръка и се провиква:

— Давай, Бродли!

— Благодаря! — помахвам. Себастиан улавя погледа ми и ми намига.

Третият ми скок е всъщност доста добър, обаче Лали и Себастиан са потънали твърде дълбоко в разговора си, за да го

забележат.

— Здравсти! — провиквам се, докато вървя към тях и си подсушавам косата.

— О, здрасти! — казва Лали, сякаш за днес ме вижда за първи път. Сега, когато Себастиан е тук, може би се чувства доста неловко заради онова, което ми каза.

— Заболя ли те? — пита Себастиан, когато сядам до него. Погалва ме леко по главата и изрича: — Горката ти тиквичка! Май доста я заболя, нали?

Поглеждам към Лали, която е ококорила очи като палачинки, и после отговарям:

— О, нищо особено! Непрекъснато ми се случва.

— Тъкмо си говорихме за онази вечер, когато изписахме годината на завършването ни върху покрива на плевнята — казва Лали.

— Истерична работа си беше — казвам в опит да се държа така, сякаш всичко си е съвсем в реда на нещата и сякаш въобще не съм изненадана, че Себастиан е дошъл да ме вземе.

— Искаш ли да те откарам до вас? — пита той.

— Разбира се.

Той тръгва след мен към съблекалнята и по някаква неизвестна причина се изпълвам с облекчение. Внезапно осъзнавам, че не искам да го оставям насаме с Лали.

Искам си го изцяло за себе си. Твърде е нов, за да го споделям с когото и да било.

А после се чувствам като пълна мръсница. Лали е най-добрата ми приятелка.

* * *

Измъквам се на паркинга през салона, а не през басейна. Косата ми е още влажна, дънките ми са залепнали за бедрата ми. На средата на пътя покрай мен минава бежова тойота и спира. Стъклото се смъква и от него надниква Джен С.

— Здравсти, Кари! — изрича тя, сякаш това е съвсем в реда на нещата. — Къде отиваш?

— Никъде.

Джен П. се привежда през нея и допълва:

— Искаш ли да отскочим до „Хамбургер Шак“?

Поглеждам ги с неприкрит скептицизъм. Те никога досега не са ме канили да ходя с тях в „Хамбургер Шак“. Впрочем не са ме канили да ходя с тях никъде. За толкова ли тъпа ме мислят наистина?

— Не мога — отговарям неопределено.

— Защо?

— Трябва да се прибирам.

— Обаче имаш време за един хамбургер — казва Джен С. Не знам дали е игра на въображението ми, но имам усещането, че долавям лека заплаха в тона ѝ.

Себастиан ми дава сигнал с клаксона си.

Подскачам. Джен С. и Джен П. си разменят погледи.

— Качвай се! — провиква се Джен П.

— Наистина, момичета, някой друг път. Но благодаря.

Джен С. ме изпепелява с поглед. И този път враждебността в гласа ѝ е неподправена, когато изрича:

— Както желает!

И вдига стъклото на прозореца си. А после двете просто си остават там и ме наблюдават как вървя към колата на Себастиан и как се качвам.

— Здравсти! — казва той и се привежда да ме целуне.

Отдръпвам се.

— По-добре недей. Наблюдават ни. — И соча към бежовата тойота. — Двете Джен.

— Голяма работа! — отсича той и все пак ме целува. Аз приемам целувката, но след няколко минути пак се отдръпвам. — Двете Джен! — повтарям многозначително. — Най-добрите приятелки на Дона Ладона!

— Е, и?

— Ами очевидно е, че ще ѝ кажат. За теб и мен — изричам предпазливо, като се старая да не прибързвам с изводите.

Той се смръщва, завърта ключа на двигателя и дава рязко на втора. Колата скача напред и гумите изсвистяват. Поглеждам към огледалото за задно виждане. Тойотата се е настанила точно зад нас. Отпускам се в седалката си.

— Направо не мога да повярвам! — промърморвам. — Те ни следят!

— О, за бога, Кари! — провиква се той, като поглежда в своето огледало за задно виждане. — Може би е крайно време някой да им даде урок на тези двечките!

Себастиан включва на четвърта и колата надава рев като диво животно. Свиваме рязко в магистралата и бързо достигахме сто километра в час. Обръщам се, за да проверя какво става с тойотата.

— Мисля, че им се изплъзнахме.

— Но защо изобщо го правят? Какво не им е наред на тези момичета?

— От отегчение. Няма как друго да правят.

— Е, по-добре ще направят да си намерят някакво по-полезно занимание.

— Или какво? Ще ги набиеш ли? — изкисквам се аз.

— Нещо такова. — Той ме погалва по крака и се усмихва. Свиваме рязко от магистралата и се вливаме в главната улица. Когато приближаваме моята къща, той намалява.

— Не тук! — провиквам се ужасено. — Ще видят колата ти в алеята!

— Тогава къде?

Замислям се за момент и отсичам:

— Пред библиотеката!

Никой няма да се сети да ни търси там, с изключение може би на Мишката, която знае, че обществената библиотека на Касълбъри е любимото ми скришно местенце. Разположена е в огромна тухлена сграда, построена в началото на дваисети век, когато Касълбъри е бил бързо проспериращ град с множество фабрики и е разполагал с милионери, които парадирали с богатството си, като строели огромни къщи по бреговете на река Кънектикът. Но сега почти никой не разполага с пари за поддръжка, затова всичките са станали обществена собственост или старчески домове.

Себастиан профучава през алеята и паркира зад библиотеката. Аз скачам от колата и надниквам към улицата. Бежовата тойота пълзи бавно по главната улица, като подминава библиотеката. Вътре в колата двете Джен въртят глави като обезумели в опит да ни открият къде сме.

Аз се превивам от смях. И всеки път, когато се опитам да се успокоя, поглеждам към Себастиан и пак избухвам в смях. Изнасям се на прибежки до колата и се свличам на земята, хванала се за стомаха.

— Кари? — поглежда ме Себастиан. — Толкова ли е смешно?

— Да! — провиквам се аз и отново избухвам в смях. Себастиан ме поглежда, предава се и запалва цигара.

— Хайде! — казва накрая и подава ръка.

Аз се хващам за него и се изправям.

— Смешно, нали?

— Направо заразително.

— Тогава ти защо не се смееш?

— Смея се. Но повече обичам да гледам как ти се смееш.

— Сериозно?

— Аха. Кара ме да се чувствам щастлив.

Прегръща ме през раменете и двамата влизаме в библиотеката.

Отвеждам го на четвъртия етаж. Тук не идва почти никой, защото всички книги са по инженерно дело и ботаника и някакви известни само на шепа хора научни изследвания, за които повечето читатели няма да си направят труда да катерят стълбите чак до четвъртия етаж. В средата на залата има старо канапе, тапицирано с басма.

Разговаряме най-малко от половин час, когато внезапно ни стряска нечий гръмовен, гневен глас.

— Здравей, Себастиан! Чудех се къде изчезна!

Себастиан се намира върху мен. Аз поглеждам над рамото му и съзирам Дона Ладона, увиснала до нас като гневна валкирия. Скръстила е ръце пред гърди, за да подчертае още повече обилната си гръд. Ако гърдите можеха да убиват, вече щях да бъда мъртва.

— Отвратителен си! — просъсква тя на Себастиан, а след това пренасочва вниманието си към мен. — А ти, Кари Брадшоу, ти си още по-лоша и от него!

* * *

— Просто не разбирам — повтарям за кой ли път едва чуто аз.

— Кари, много съжалявам! — гледа ме виновно Себастиан. — Нямах никаква представа, че тя ще реагира толкова драстично!

„Как така да е «нямал представа»?“ — питам се аз с все по-нарастващ гняв. Утре цялото училище ще гръмне за нас. И аз ще бъда тази, която ще изглежда в очите на другите или като пълна глупачка, или като кучка.

Себастиан е поставил едната си ръка върху волана и почуква по фалшивата дървена инкрустация с изгризания си нокът, като че ли и той е точно толкова объркан, колкото съм и аз. Вероятно би трябвало да му се развикам, обаче той изглежда такова олицетворение на невинността, че сърце не ми дава да го направя.

Поглеждам го и този път аз скръствам ръце.

— Все пак ходиш ли с нея?

— Сложно е.

— В какъв смисъл?

— Че не е толкова просто.

— Това е като да си малко бременна. Или си, или не си!

— Всъщност не ходя с нея, обаче тя си мисли, че ходя!

И чия грешка е това, моля ви се?

— Ти не можеш ли да й кажеш, че не ходиш с нея?

— Не е толкова лесно. Тя се *нуждае* от мен!

Сега вече чашата ми наистина преля. И как точно да реагира на подобна глупост едно уважаващо себе си момиче? Дали от мен се очаква да приплача: „О, не! Аз също имам нужда от теб!“ Пък и какви са тези джентълменски отживелици с нуждите?

Той влиза в алеята пред нашата къща и спира колата.

— Кари...

— Може би трябва да тръгвам.

Знам, че в гласа ми се усеща известна горчивина. Но какво друго бих могла да сторя? Ами ако той харесва Дона Ладона повече от мен, а мен ме използва само за да я накара да го ревнува?

Излизам от колата и трясвам вратата зад гърба си.

Втурвам се нагоре към къщата ни. Почти съм стигнала до главния вход, когато чувам зад себе си дългоочакваните забързани стъпки.

Той сграбчва ръката ми и прошепва:

— Не си тръгвай така! — Позволявам му да ме обърне и да плъзне пръсти в косата ми. — Не ме оставяй! — прошепва и приближава лице към моето. — А може би аз имам нужда от *теб*!

12.

НЕВИНАГИ МОЖЕШ ДА ИМАШ ОНОВА, КОЕТО ИСКАШ

— Маги, какво става?

— Нищо! — отсича хладно тя.

— Сърдиш ли ми се за нещо? — ахвам.

Тя се заковава на място, обръща се и ме изпепелява с поглед. И ето я и нея — международната женска физиономия, която казва: „Бясна съм ти и ти би трябвало да знаеш защо, но не мисли, че ще ти се обяснявам!“

— Какво толкова съм направила?

— По-скоро какво *не си* направила!

— Добре де, какво тогава *не съм* направила?

— Ти ми кажи! — тросва ми се тя и тръгва напред по коридора.

Прехвърлям в главата си куп сценарии, но не се сещам за нищо, което да ми помогне.

— Маги! — хуквам след нея по коридора. — Съжалявам, че не съм направила нещо! Но, честно да ти кажа, не знам какво е това нещо!

— Себастиан! — изстрелва тя.

— Моля?

— Ти и Себастиан! Пристигам аз тази сутрин в даскало и се оказва, че всички знаят за вас. Всички, с изключение на *мен!* А уж се предполага, че съм една от най-добрите ти приятелки!

Вече сме почти пред вратата на актовата зала, където ще трябва да вляза със съзнанието, че ще се изправя пред враждебността на приятелите на Дона Ладона, както и на цяла армия хлапета, които мечтаят да станат нейни приятели.

— Маги! — примолвам й се аз. — Просто се случи! Много бързо! И нямах много време да ти се обаждам. Смятах да ти кажа днес!

— Обаче Лали знаеше! — отсича тя, като отказва да ми се върже.

— Просто Лали беше там! Двете бяхме на плуване, когато той дойде да ме вземе!

— Е, и?

— Хайде де, Маги! Последното, което сега ми трябва, е и ти да си ми сърдита!

— Ще видим! — отсича тя и разтваря вратите на залата. — Ще поговорим по-късно!

— Окей — въздъхвам, а тя тръгва пред мен. Аз се плъзвам покрай стената и с бързи стъпки се насочвам към задължителното си място, като се старая да не привличам общественото внимание. Когато накрая стигам до моята редица, се заковавам на място, осъзнавайки, че нещо не е наред. Ама никак. Оглеждам за буквата „Б“, за да се уверя, че не съм сбъркала.

Обаче не съм. Но на моето място сега седи Дона Ладона.

Оглеждам се за Себастиан, но от него ни следа. Страхливец! Нямам никакъв избор. Ще се наложи да се оправям сама.

— Извинете — промърморвам, като минавам покрай Сузи Бек, която от две години насам носи черно през всеки божи ден от живота си; Ралф Боменски — крехко момче с прозрачна бяла кожа, чийто баща е собственик на бензиностанция и кара Ралфи да работи там в студ и в пек; и Елън Брак, която е висока метър и осемдесет и три и създава впечатлението, че би предпочела да потъне в земята — чувство, което точно в този момент напълно споделям.

Дона Ладона обаче се прави, че изобщо не забелязва приближаването ми. Косата ѝ прилича на гигантско семе от глухарче и пречи на всички зад нея да виждат. Разговаря оживено с Томи Брустър. Това е най-дългият разговор между тях, на който съм ставала свидетел. От друга страна, връзва се, тъй като Томи е част от нейната клика. Говори толкова високо, че се чува на практика от три редици разстояние.

— Някои хора тук просто не си знаят мястото — казва. — Всичко се свежда до спазване на реда! Знаеш ли какво става с пиленцата, които не си стоят на мястото?

— Не — отговаря тъпо Томи. Той ме забелязва, обаче бързо връща погледа си там, където му е мястото — върху лицето на Дона Ладона.

— Просто биват изкълвани до смърт! От другите пиленца! — изрича злокобно Дона.

Окей. Стига толкова. Не мога цял ден да стоя тук. Горката Елън Брак вече се чуди къде да си дене краката. Защото тук просто няма място за двама.

— Извинявай — изричам учтиво.

Никаква реакция. Дона Ладона продължава с тирадата си.

— И на всичко отгоре се опитва да открадне гаджето на друго момиче!

Виж ти! Че през последните няколко години Дона Ладона е откраднала гаджетата на всички други момичета — просто за да им покаже, че може.

— И обърни внимание, че казах „опитва се“! Защото най-жалкото от всичко е, че не е успяла! Снощи той ми се обади и ми каза каква... — Тук се привежда и прошепва някаква дума в ухото на Томи, за да не мога да я чуя — ... е тя! — довършва силно.

Томи се залива от смях.

Себастиан ѝ се е обадил?

Няма начин! Няма да ѝ позволя да ме надвие!

— Извинявай! — повтарям, но този път доста по-силно и с много по-голям авторитет. Сега, ако не се обърне, ще изглежда като пълна глупачка.

Тя се обръща. Очите ѝ се плъзват по мен като бавно горяща киселина.

— Кари — казва. Усмивва се. — Тъй като ти очевидно си човек, който обича да променя правилата, реших, че днес бихме могли да си разменим местата.

Умно. Но за нещастие не е позволено.

— Защо не вземем да си ги разменим някой друг път? — предлагам.

— Уууууу! — превзема се присмехулно тя. — Да не би да се страхуваш, че ще загазиш с даскалите, а? Такава примерна ученичка като теб? Не искаш да си разваляш безценното досие, а?

Томи отмята глава назад, като че ли това също е адски смешно. Господи! И пръст да му покажеш на това момче — ще се засмее!

— Добре тогава — отсичам. — Щом не желаш да се преместиш, очевидно ще се наложи да седна върху теб!

Детинско, да. Но ефективно.

— Не би посмяла!

— Така ли? — И вдигам чантата си, сякаш се каня да я стоваря върху главата ѝ.

— Извинявай, Томи — изрича тя и се изправя. — Обаче някои хора са твърде големи недорасляци, за да заслужават вниманието ми!

И профучава покрай мен, като нарочно стъпва върху крака ми. Аз се преструвам, че не съм я усетила. Но дори когато нея вече я няма, за мен няма успокоение. Сърцето ми бие като цял духов оркестър. Ръцете ми треперят.

Себастиан наистина ли ѝ се е обаждал?

И къде е, между другото, той?

Успявам да преживея събранието, като не спирам да се коря заради поведението си. Какво съм си мислела? Защо трябваше да вбесявам най-влиятелното момиче в училище заради някакво си момче? Защото възможността ми се предостави сама — ето защо. И аз я приех. Не успях да се въздържа. Кое то вероятно ме прави и не особено логичен, а може би и не особено добър човек. Сега вече наистина ще загазя. И сигурно си го заслужавам.

Ами ако всичко това продължи до края на годината? Ако всички продължат да ми се сърдят чак дотогава?

Ако го направят, ще напиша книга за тях. Ще я изпратя на летния семинар по творческо писане и този път ще ме включат в него! После ще се преместя в Ню Йорк, ще си намеря нови приятели и ще натрия носовете на всички тук!

Но точно когато тътрим крака на излизане от залата Лали ме намира и казва:

— Много се гордея с теб! Не мога да повярвам как храбро се опълчи на Дона Ладона!

— О, нищо особено — свивам рамене.

— През цялото време ви наблюдавах! Опасявах се, да не би да вземеш да се разреवेश или нещо подобно, но ти не го направи. Браво!

Е, надали бих могла да бъда определена като ревла. Никога не съм била такава. И все пак...

Към нас се присъединява и Мишката.

— Мислех си... — казва, — може би ти, аз, Дани и Себастиан бихме могли да излезем на двойна среща, когато Дани ми дойде на

гости.

— Защо не?! — кимвам, но вътрешно ми се иска да не го беше казвала пред Лали. Сега, когато Маги ми се сърди, последното, от което имам нужда, е Лали също да се нацупи. — Може всички да вземем да излезем заедно. Като група! — подчертавам, като поглеждам Лали. — Все пак откога имаме нужда от гаджета, за да се забавляваме, а?

— Права си! — потвърждава Мишката, автоматично усетила насоката на мисълта ми. — Нали знаеш какво казват хората? „Жената има нужда от мъж толкова, колкото рибата — от велосипед!“

Всички кимваме задружно. Рибата може и да няма нужда от велосипед, но със сигурност има нужда от приятели.

* * *

— Ох!

Някой ме боцва в гърба. Обръщам се, очаквайки да видя някой от прислугата на Дона Ладона. Вместо това обаче зървам Себастиан — боде ме с молив и се смее.

— Как си? — пита.

— Много добре! — натъртвам саркастично. — Дона Ладона беше седнала на мястото ми на общото събрание!

— Тъхъ — изрича той неопределено.

— Теб обаче не те видях в актовата зала.

— Защото не бях там.

— А къде беше? — Боже, не мога да повярвам, че това излезе от моите уста! Кога се превърнах в негова майка?

— Има ли някакво значение? — пита той.

— Имаше сцена. С Дона Ладона.

— Браво.

— Беше много грозно. Сега тя вече наистина ме мрази!

— Нали знаеш моето мото? — отбелязва той, като закачливо ме тупва по носа с молива си. — Прави каквото правиш, но никога не се забърквай в женски разправии! Какво ще правиш този следобед? Пропусни тренировката по плуване и хайде да отидем някъде!

— Ами Дона Ладона? — Това е най-невинният начин, по който мога да го попитам дали ѝ се е обаждал.

— Какво за нея? Искаш и тя да дойде ли?

Изпепелявам го с поглед.

— В такъв случай забрави за нея! Тя не е важна — казва той, докато заемаме местата си в часа по математика.

„Той е прав“, казвам си аз, докато отварям учебника си на главата за „пакостливите“ цели числа. Дона Ладона не е важна. Важна е висшата математика, както и „пакостливите“ цели числа. Човек никога не знае кога някое подобно число ще се появи и ще му провали цялото уравнение. Вероятно точно така гледа на мен и Дона Ладона. Че аз съм пакостливо цяло число и трябва да бъда спряна.

— Кари?

— Да, господин Дъглас?

— Би ли излязла на дъската, за да довършиш това уравнение?

— Разбира се!

Грабвам един тебешир и се вторачвам в числата на черната дъска. Кой би повярвал, че висшата математика ще се окаже по-лесна от ходенето по срещи?!

* * *

— Значи ръкавицата вече е хвърлена! — отбелязва Уолт, като има предвид инцидента в актовата зала. Изрича го с нескрито задоволство. Запалва цигара и отмята глава, като издишва дима към гредите на плевнята.

— Бях сигурна, че те харесва! — провиква се триумфално Мишката.

— Маги? — обръщам се към нея аз.

Маги свива рамене и извъръща поглед. Все още не ми говори.

Гаси цигарата си с подметката на обувката си, грабва учебниците си и изчезва.

— Какво я яде пък сега? — пита Мишката.

— Бясна ми е, задето не ѝ казах за Себастиан.

— Изключително глупаво от нейна страна — отбелязва Мишката, а после се обръща към Уолт: — Сигурен ли си, че не е бясна

на теб?

— Не съм сторил абсолютно нищичко! Никой няма повод да ми се сърди за каквото и да било! — отсича той.

Уолт приема раздялата си с Маги удивително добре. Изминаха два дена, откакто двамата проведоха своя „сериозен разговор“, а отношенията им изглеждат почти същите като преди, само дето сега Маги официално ходи с Питър.

— Може би ти е бясна, защото не си подобаващо разстроен от последния развой на нещата — допълвам аз.

— Каза ми, че според нея ние сме били по-добри като приятели, отколкото като любовници. Аз се съгласих с нея — обяснява Уолт. — Човек не се сърди на другия, когато се е съгласил с решение, което вече първият е взел.

— Така е — кимва Мишката. — Защото това би изисквало известна доза логическо мислене. Не го казах като критика! — побързва да допълни тя, забелязала предупредителното ми изражение. — Но пък е вярно! Маги не е сред най-логически мислещите хора на планетата!

— Но пък е най-приятният човек!

И тъкмо се питам дали да не хукна след нея, когато се появява Себастиан.

— Дай да излезем навън — предлага той. — Току-що бях хванат натясно от Томи Брустър, който не спря да ми приказва нещо за пилета.

— Вие двамата сте много готини! — отбелязва Уолт, загледан в нас. — Същински Бони и Клайд!

* * *

— Какво ще правим? — пита Себастиан.

— Нямам представа. Ти какво искаш да правим? — Сега, когато съм в неговата кола, внезапно не съм вече толкова уверена в себе си. В продължение на три дена се срещаме всеки ден. Какво означава това? Че сме гаджета ли?

— Бихме могли да отидем у нас.

— Или пък наистина да направим нещо! — Ако отидем у тях, единственото, което ще правим, е да се целуваме. Не искам да съм момичето, което само прави секс с него. Искам повече. Искам да бъде неговa *приятелка*!

Но как, по дяволите, се постига това?

— Окей — казва той, поставя ръка върху крака ми и я плъзва нагоре по бедрото ми. — Ти къде искаш да отидем?

— Нямам представа — отговарям мрачно.

— На кино?

— Защо не! — светват очите ми.

— В кино „Честърфийлд“ има ретроспекция на филми с Клинт Истууд.

— Чудесно! — Не съм много сигурна кой точно е този Клинт Истууд, но щом веднъж съм се съгласила, няма връщане назад. — За какво се разказва във филма?

Той ме поглежда и се ухилва.

— Хайде, стига! — махва с ръка, като че ли не може да повярва, че съм му задала подобен въпрос. — Освен това не е само един филм, а много филми, в множествено число. „Добрият, лошият и грозният“^[1] и „Джоузи Уелс“.

— Фантастично! — изричам с глас, в който се надявам да съм вложила достатъчна доза ентусиазъм, за да прикрия невежеството си. Добре де, ама не е моя грешката, че нямам братя, което ме прави абсолютно невежа по отношение на мъжката култура! Отпускам се назад в седалката и се усмихвам, твърдо решена да подходя към тази среща като към антропологично приключение.

— Това е страхотно! — изрича Себастиан и кима глава, въодушевявайки се все повече от плана си. — Наистина страхотно! И знаеш ли какво?

— Какво?

— Ти си страхотна! От доста време умирам да гледам тази ретроспекция и не се сетих за нито едно момиче, което би се съгласило да дойде с мен.

— О! — възкликвам поласкана.

— Обикновено момичетата не харесват Клинт Истууд. Обаче ти си различна, знаеш ли? — Измества за миг поглед от пътя пред себе си и ме поглежда. Изражението му е толкова искрено, че буквално

виждам как сърцето ми се топи и се превръща в лепкав, сладък сироп. Поколебава се, опитвайки се да намери най-подходящото описание. — Все едно... си момче в момичешко тяло!

— Какво!

— Спокойно! Не исках да кажа, че изглеждаш като момче. А просто, че *мислиш* като момче. Нали се сещаш? Практична и непреклонна. И не се страхуваш от приключения!

— Слушай какво, момченце, само защото някой е момиче не означава, че тя не може да бъде практична и непреклонна и да не обича приключенията! Впрочем точно такива са момчетата, ако искаш да знаеш! Докато не се забъркат с момчета. Момчетата ги карат да се правят на глупачки.

— Нали знаеш какво казват? „Всички мъже са задници, а всички жени са луди!“

Събувам си обувката и го цапвам по главата.

Четири часа по-късно двамата излизаме, олюлявайки се, от киното. Устните ми са изтръпнали от целуване и се чувствам като пияна. Косата ми е смачкана и съм сигурна, че спиралата се е размазала по цялото ми лице. Когато най-сетне излизаме на улицата, Себастиан ме грабва, пак ме целуна и отмята назад косата ми.

— Е, какво ще кажеш?

— Бива си ги тези филмчета! Най ми хареса онази част, където Клинт Истууд прострелва въжето на Илай Уолак и го спасява!

— Аха — кимва той и ме прегръща през рамо. — И на мен тази част ми е най-любимата.

Опитвам се да пригладя косата си и да ѝ придам по-приличен вид, за да не изглеждам така, сякаш половин ден съм се натискала с някого в киното.

— Как изглеждам? — питам.

Себастиан отстъпва крачка назад, поглежда ме и отговаря:

— Прекрасно! Приличаш на Туко!

Плясвам го през задника. Туко е името на героя на Илай Уолак, иначе казано „Грозния“.

— Мисля, че отсега нататък ще те наричам точно така! — изрича през смях Себастиан. — Туко! Малкият Туко. Какво ще кажеш?

— Че ще те убия! — провиквам се аз и го гоня през целия паркинг до колата.

[1] В България филмът е излъчен като „Добрият, лошият и злият“. — Б.ред. ↑

13.

СЪЗДАНИЯ НА ЛЮБОВТА

През следващите няколко дена се снишавам, като гледам да не се мяркам много пред погледа на Дона Ладона — пропуснах общото събрание, а на обяд не ходя в стола. На третия ден Уолт ме намира в библиотеката, където се крия в отдела по психология и тайничко чета „Любовните зодии на Линда Гудман“ в безуспешен стремеж да разбера дали двамата със Себастиан имаме бъдеще. Проблемът е, че не знам кога е роден. Мога само да се надявам, че е Овен, а не Скорпион.

— Астрология значи! О, не! Не и ти, Кари! — отбелязва Уолт.

Затварям книгата и я връщам на мястото ѝ на лавицата.

— Че какво ѝ е толкова лошото на астрологията?

— Тъпа е — отсича той. — Да си мислиш, че можеш да разбереш какъв ще бъде животът ти въз основа на зодиакалния знак! Глупости! Знаеш ли колко хора се раждат всеки ден? Два милиона петстотин деветдесет и девет хиляди души! И как е възможно два милиона петстотин деветдесет и девет хиляди души да си приличат толкова много, че да са еднакви?

— Някой казвал ли ти е, че напоследък си в много лошо настроение? — контрирам го аз.

— Какви ги приказваш, за бога? Че аз съм си винаги такъв!

— Заради раздялата е, нали?

— Не, не е.

— Тогава защо?

— Маги е потънала в сълзи — изрича внезапно.

Въздъхвам.

— Заради мен ли?

— Не всичко на този свят се върти около теб, Бродли! Доколкото схванах, нещо са се сдърпали с Питър. Изпрати ме да те търся. Чака те в дамската тоалетна до химичната лаборатория.

— Не е необходимо да ѝ изпълняваш поръчките.

— Не ми пука — махва ръка Уолт, сякаш цялата тази ситуация е безнадеждна. — Така е по-лесно, отколкото да не го направя.

„Да, с Уолт нещо наистина не е наред“ — казвам си аз, докато търча да видя какво става с Маги. Той винаги си е бил леко саркастичен и циничен — качества, заради които го харесвам. Но никога не съм го виждала потънал в такава мирова скръб — прилича ми на човек, понесъл гигантски камък на раменете си, който внезапно разбира, че няма сили да продължи.

Отварям вратата на малката тоалетна в старата част на училището, която днес почти никой не използва, защото огледалото е зацапано, а крановете са отпреди шейсет години. Надписите на стената също приличат на шейсетгодишен. Любимият сред тях ми е „За да си прекарате добре, обадете се на Мъртъл“. Така де, кога за последен път някой се е осмелил да кръсти детето си „Мъртъл“?!

— Кой е? — провиква се Маги.

— Аз съм.

— Има ли някой с теб?

— Няма.

— Хубаво — отговаря тя и излиза от кабинката. От плача лицето ѝ е подпухнало и цялото е на петна.

— Господи, Маги! — възкликвам, докато ѝ подавам хартиена кърпичка.

Тя се издухва и ме поглежда над кърпичката.

— Знам, че в момента си изцяло заета със Себастиан, но се нуждаеш от помощта ти!

— Окей — кимвам предпазливо.

— Защото трябва да отида при един лекар. Ъй не мога да отида сама!

— Разбира се! — усмихвам се доволна, че като че ли всичко между нас отново е наред. — Кога?

— Сега!

— Сега ли?!

— Освен ако нямаш нещо по-приятно за правене.

— Нямам. Но защо сега, Маги? — питам и в душата ми се надига грозно подозрение. — И какъв лекар по-точно?

— Ами... сещаш се — прошепва тя. — Лекар за... женските работи.

— Като например аборт ли? — не се сдържам аз. Думите просто ми се изплъзват от устата.

Маги се оглежда паникьосано.

— Не го изричай на глас!

— Ти да не би...

— *Не!* — натъртва шепнешком тя. — Но си помислих, че може би съм. А после, в понеделник, ми дойде!

— Значи го правихте... хммм... без защитни средства?

— Е, човек невинаги планира тези неща, нали знаеш? — веднага настръхва Маги. — Освен това той винаги е излизал навреме!

— О, Маги! — Макар засега още да не съм правила същински секс, аз знам доста за теоретичната му част, а факт номер едно от нея гласи: методът с ранното изваждане не действа. Маги също би трябвало да го знае. — Ти не вземаш ли хапчета?

— Ами, опитвам се! — сопва ми се тя. — Точно затова искам да отида при онзи доктор в Ийст Милтън.

Ийст Хартфорд е на две крачки от нашия град, но е прочут като свърталище на всякакви престъпни елементи, поради което никой не смее да припари там. Хората избягват да минават оттам дори транзит. Дълбоко се съмнявам точно там да има какъвто и да било свестен лекар.

— И как по-точно откри този доктор?

— От „Жълтите страници“ — отговаря тя, но от начина, по който го казва, автоматично разбирам, че лъже. — Обадох се и ме записаха за днес, в дванайсет и половина. И ти трябва да дойдеш с мен! Ти си единственият човек, на когото мога да имам доверие. Така де, не мога да отида с Уолт, не мислиш ли?

— А защо не отидеш с Питър? Нали той е човекът, който носи основната отговорност за всичко това?

— Той малко ме ядоса — отвръща Маги. — Когато разбра, че може да съм бременна, се побърка и не ми говори цели двайсет и четири часа!

Не знам защо, обаче в целия този сценарий има нещо, което просто не се връзва.

— Ама, Маги — контрирам я аз, — когато те видях в неделя следобед, ти ми каза, че тогава за първи път си правила секс с Питър...

— Не е вярно!

— Напротив, точно това каза!

— Е, не си спомням! — Тя развива обилно количество тоалетна хартия и закрива лицето си.

— Значи не тогава е бил първият път, така ли? — питам. Тя клати глава. — Спала си с него и преди.

— Да, в онази нощ, след като ходихме в „Смарагда“.

Кимвам бавно. Правя няколко крачки към прозорчето на старата тоалетна и поглеждам навън.

— И защо не ми каза? — изричам накрая.

— О, Кари, просто не можех да ти кажа! — изплаква приятелката ми. — Много съжалявам! Искях да ти кажа, обаче бях адски уплашена! Защото... ами ако някой друг научеше? Ако научеше Уолт? Всички ще решат, че съм развратница!

— Аз никога не бих си помислила такова нещо за теб! Никога не бих те помислила за развратница, ако ще и да си спала със стотина мъже!

Тук вече тя се изкисква.

— Смяташ ли, че една жена може да спи със сто мъже?

— Мисля, че може, стига да положи достатъчно усилия. Така де, това ще рече, че всяка седмица трябва да спиш с различен мъж. В продължение на две години. Лошото е, че практически няма да ти остава време почти за нищо друго, освен за секс.

Маги изхвърля тоалетната хартия, поглежда се в зацапаното огледало, а след това наплисква лицето си със студена вода.

— Това ми звучи точно като Питър. Единственото, за което си мисли, е секс.

Виж ти! Кой да допусне, че задръстеният Питър бил такъв жребец!

* * *

Кабинетът на въпросния доктор би трябвало да е на петнайсетина минути път от даскало, обаче вече минават трийсет, а ние все още се лутаме в квартала. До този момент бяхме почти притиснати от две коли, качихме се четири пъти на тротоара и прегазихме няколко пържени картофа. Маги настоя на път за доктора

да се отбием в „Макдоналдс“, а когато вмъкнахме храната в колата, тя потегли толкова рязко, че всичките ми картопки излетяха от прозореца.

Идва ми да се разкрещя: „Стига толкова!“ Обаче не мога да го направя — не и когато се опитвам да придружа приятелката си до кабинета на някакъв съмнителен доктор, който трябва да ѝ даде рецепта за противозачатъчни. Затова, когато поглеждам часовника си и виждам, че дванайсет и половина вече минава, ѝ предлагам да се отбием в най-близката бензиностанция.

— Защо? — пита Маги.

— Там продават карти.

— Ние нямаме нужда от карта.

— Ти какво, да не би да си мъж?! — Отварям жабката и поглеждайки съдържанието ѝ, ме изпълва отчаяние. Празна е! — Освен това имаме нужда и от цигари!

— Проклетата ми майка! — просъсква Маги. — Опитва се да ги спре, разбираш ли! Много я мразя, когато тръгне да се опитва.

За щастие, проблемът с цигарите отвлича вниманието ни от главния проблем, че сме изгубени, че се намираме в най-опасния град на щата Кънектикът и че сме загубеняци. Все пак този въпрос е напълно достатъчно основание, за да ни отведе до някаква бензиностанция, където съм принудена да флиртувам с някакъв пъпчив бензинджия, докато Маги пишка притеснено в мръсната тоалетна.

Показвам на бензинджията листчето хартия, на което е написан адреса на доктора, и той казва:

— О, тук е! Завивате зад ъгъла и сте там! — А после започва да изобразява различни фигури с пръсти върху стената на постройката.

— Хей, много те бива да правиш зайчета! — хваля го аз.

— Знам — кимва сериозно пъпчивецът. — Смятам скоро да напусна тази работа. Ще ходя да правя театър на сенките по детски партита.

— Сигурна съм, че няма да останеш без клиента! — Изведнъж се изпълвам с необясними топли чувства към този сладък, пъпчив младеж, който иска да прави театър на сенките за децата. Толкова е различен от нашите съученици в гимназията! А после Маги се появява и аз я натъпквам в колата, изобразявам с пръсти фигурка на лаещо кученце и двете побързваме да се изнижем оттам.

— Това пък какво беше? — изумява се приятелката ми. — С ръката. Откога правиш фигурки с пръсти?

Иска ми се да ѝ отговоря: „Откакто ти реши да започнеш да правиш секс, а не ми каза.“ Но не изричам нищо. Вместо това казвам:

— Винаги съм можела да ги правя. Просто досега не си ме забелязвала.

Адресът на въпросния доктор е на уличка с малки къщички, натъпкани една до друга. Когато стигаме до номер 46, двете с Маги се споглеждаме, сякаш това не може да бъде истина. Кабинетът е просто поредната къщичка — дребна, синя, с червена врата. Зад къщата има друга врата, върху която виси надпис: „Лекарски кабинет“ Но сега, когато най-сетне сме открили така търсения лекар, Маги е ужасена.

— Не мога да го направя! — изписква и се отпуска върху волана. — Не мога да вляза!

Знам, че би трябвало да съм ѝ бясна, задето ме накара да дойдем чак до Ийст Милтън за нищо, но не го правя, защото отлично си давам сметка как се чувства. Вкопчила се е като удавник за сламката на миналото, иска ѝ се нещата да са такива, каквито винаги са били, изпитва огромен страх да направи крачка напред към бъдещето си. И е права, защото кой знае какво му е подготвило бъдещето?! От друга страна, вече е твърде късно да се връща назад.

— Знаеш ли какво ще направим? — отсичам. — Ще вляза и ще проверя как стоят нещата там. Ако всичко е наред, ще се върна и ще те взема. Ако не се върна до пет минути, викай полиция!

На вратата е лепнато листче хартия, на което пише: „Чукайте силно!“ Чукам силно. Чукам толкова силно, че почти ожулвам кокалчетата на ръката си.

Вратата се открехва и в пролуката се подава жена на средна възраст със сестринска униформа.

— Да? — пита.

— Приятелката ми има час за преглед.

— За какво? — пита делово сестрата.

— За рецепта за противозачатъчни — прошепвам.

— Вие ли сте тази приятелка? — извисява глас тя.

— О, не! — извиквам втрещено и крайно възмутено. — Приятелката ми е в колата отпред!

— Тогава да идва бързо, защото днес докторът е много зает!

— Окей — кимвам. Чувствам главата си като една от онези дребни играчки, които шофьорите на камиони поставят на предното си стъкло.

— Хайде, или бързо води „приятелката“ си, или влизай! — командва сестрата.

Обръщам се и помахвам енергично на Маги. И за първи път през живота си тя взема, че излиза.

Влизаме. Намираме се в миниатюрна чакалня, която вероятно е била стаята за закуска на оригиналната къща. Тапетите по стените са с изрисувани чайничета. Има шест метални стола и масичка от изкуствено дърво, върху която са разпръснати броеве от детски списания. На един от столовете седи момиче приблизително на нашата възраст.

— Докторът скоро ще ви приеме — казва сестрата на Маги и излиза от чакалнята.

Ние сядаме.

Поглеждам към момичето, което се е вторачило в нас с неприкрита враждебност. Косата ѝ е подстригана по странен начин — къса отпред и много дълга отзад. Очната ѝ линия се извива плавно като криле и създава илюзията, че очите ѝ всеки момент ще излетят от лицето ѝ. Изглежда тъпа и нещастна и дори малко гадна. Всъщност изглежда така, като че ли иска да ни пребие. Опитвам се да ѝ се усмихна, но тя ме смразява с поглед и с многозначителен жест грабва едно списание от масичката. Но после веднага го хвърля обратно и пита троснато:

— Ти какво гледаш, ма?!

Точно сега няма да мога да понеса още една женска битка, затова отговарям колкото ми е възможно по-любезно:

— А, нищо!

— Гледай да е нищо!

— Нищо не е, кълна се!

И накрая, преди това мъчение да продължи безкрайно, вратата най-сетне се отваря и оттам излиза сестрата, прегърнала друга тийнейджърка. Момичето прилича досущ на приятелката си, само дето плаче тихичко и бърше сълзи с опакото на ръката си.

— Всичко мина добре, скъпа! — казва сестрата с изненадваща любезност. — Докторът казва, че ще се оправиш! През следващите три

дена никакви аспирина! И никакъв секс най-малко две седмици!

Момичето кимва, но продължава да плаче. Приятелката му скача и обгръща раменете му.

— Хайде, Сал! Всичко е наред! Ще се справиш!

И с един последен кръвнишки поглед към нас извежда приятелката си.

Сестрата поклаща глава, после се обръща към Маги и казва:

— Докторът е готов да ви приеме.

— Маги — прошепвам, — не си длъжна да го правиш! Можем да отидем и другаде...

Обаче Маги се изправя с невиждана до момента решителност и заявява:

— *Длъжна* съм да го направя!

— Точно така, скъпа! — казва мило сестрата. — Много по-добре е да се вземат превантивни мерки! Де да можехте всички млади момичета да се сецате да вземате мерки по-навреме!

И по незнайно какви причини гледа право към мен.

Хей, госпожо! По-полека! Аз още съм девствена!

Но може би не за дълго. Може би няма да е зле и аз да си взема някакви противозачатъчни. Просто за всеки случай.

Минават десет минути и Маги излиза ухилена до уши. Изглежда така, сякаш от раменете ѝ е паднал огромен товар. Не спира да благодари на сестрата. Всъщност толкова много ѝ благодари, че се налага да ѝ напомня, че трябва да се връщаме на училище. А навън ми казва:

— Беше много лесно! Даже не се наложи да се събличам! Пита ме единствено кога ми е била последната менструация.

— Супер! — отбелязвам, докато влизам в колата. Обаче все още не мога да се освободя от образа на плачещото момиче, което излезе преди нея. Защо плачеше? От тъга или от облекчение? Или просто беше уплашена? От каквото и да е плакала обаче, беше ужасно. Смъквам малко стъклото на прозореца и запалвам цигара. После внезапно изричам:

— Маги, как всъщност научи за този доктор? Ама този път истината!

— Питър ми каза за него.

— Той пък откъде знае?

— Дона Ладона го е насочила — прошепва приятелката ми.
Кимвам и издишвам кълбо дим в студения въздух навън.
Осъзнавам, че все още не съм готова за всичките тези глупости.

14.

ДРЪЖ СЕ ЗДРАВО

— Миси! — провиквам се, докато чукам на вратата на банята. — Миси, банята ми трябва!

Никакъв отговор.

Накрая:

— Имам работа!

— Каква?

— Не е твоя работа!

— Миси, моля те! Себастиан ще пристигне след половин час!

— Е, и? Ще почака!

„Не може да чака“ — казвам си аз. Или по-точно аз не мога да чакам. Нямам търпение да се измъкна от тази къща. Нямам търпение да се махна оттук!

Това си го повтарям вече цяла седмица. Иначе „махането оттук“ е неопределено. Сигурно просто искам да се махна от живота си.

През последните две седмици, от онази случка в библиотеката насам, двете Джен непрекъснато ме преследват. Надничат в басейна, докато съм на тренировка, и издават разни животински звуци, когато правя скокове. Вървят след мен до мола, до супермаркета и дори до аптеката, където имаха вълнуващото преживяване да ме наблюдават как си купувам тампони. А вчера открих в шкафчето си картичка. Беше с анимационна картинка на басет с термометър в уста и бутилка топла вода на главата. Над оригиналното пожелание „Оздравявай скоро“ някой беше написал: „Не“, а отдолу „Дано скоро пукнеш!“.

— Дона никога не би написала подобно нещо! — опита се да я защити Питър.

Маги, Мишката и аз го смразихме с погледи.

Той вдигна ръце и запелтечи:

— Добре де, нали искахте мнението ми? Това е моето мнение!

— Че кой друг би могъл да го стори? — изтъкна Маги. — Тя има най-основателната причина.

— Не е задължително! — отсече Питър. — Виж какво, Кари, не искам да те обиждам, но истината е, че Дона Ладона дори няма представа коя си!

— Вече има! — контрира го Мишката.

— И как така няма да знае коя е Кари?! — ахна ужасено Маги.

— Нямам предвид, че тя не знае коя е Кари Брадшоу в буквалния смисъл на думата. Но Кари Брадшоу не е сред основните ѝ приоритети.

— Много благодаря! — изрекох саркастично и установих, че вече наистина почвам да мразя това момче.

А после се вбесих, че Маги ходи с него. А след това избеснях, че Мишката му е приятелка. А сега съм бясна на сестра ми Миси задето от два часа виси в банята и не мога да вляза.

— Влизам! — изричам заплашително и натискам бравата. Не е заключена. Заварвам Миси седнала във ваната с крака, намазани с коламаска.

— Ако нямаш нищо против... — просъсква тя и дръпва рязко завесите на ваната.

— *Ти* ако нямаш нищо против! — натъртвам и се запътвам към огледалото. — Стоиш тук вече двацет минути! Трябва да се приготвям!

— Какво ти става напоследък, Кари?

— Нищо! — изръмжавам.

— По-добре вземи си оправи настроението, защото и на Себастиан надали ще му бъде приятно да те търпи такава!

Напускам банята с гръм и трясък. Връщам се в стаята си, грабвам „Консенсусът“, отварям на заглавната страница и се вторачвам вбесено в миниатюрния подпис на Мери Гордън Хауърд. Все едно го е писала вещица. Сритвам книгата под леглото си. Тръшвам се на него и закривам лице с ръце.

Изобщо нямаше да си спомня за тази проклета книга и за още по-проклетата Мери Гордън Хауърд, ако не бях прекарала последния час в издирване на специалната ми чанта — онази от Франция, която майка ми ми остави. Изпитваше огромна вина, че си я е купила, защото била прекалено скъпа. Въпреки че беше платила за нея със собствените си пари и винаги казваше, че всяка уважаваща себе си

жена трябва да има поне една качествена чанта и поне един чифт качествени обувки.

Тази чанта е едно от най-ценните неща, които притежавам. Отнасям се с нея като с бижу — нося я само в много специални случаи, а после винаги я връщам в платнената ѝ торбичка, а оттам — в кутията ѝ. Държа тази кутия в задната част на гардероба ми. Само дето този път, когато отворих гардероба, за да я извадя, тя не беше там. Вместо нея открих „Консенсусът“, която също беше скрита в задната част на гардероба ми. За последен път бях носила тази чанта преди шест месеца, когато двете с Лали ходихме на разходка до Бостън. Тогава тя не отлепи очи от чантата ми и непрекъснато ме питаше дали някой път не може да я вземе назаем, а аз, без да искам, се съгласих, въпреки че от мисълта за Лали с чантата на майка ми ме побиваха тръпки. Човек би си помислил, че нея също ще я побият тръпки — достатъчно, за да не си прави устата. След това пътуване си спомням съвсем ясно, че прибрах чантата на мястото ѝ, защото реших никога повече да не я използвам, докато не отида в Ню Йорк. Обаче после Себастиан предложи да ме заведе на вечеря в някакъв тузарски френски ресторант в Хартфорд, наречен „Браунстоун“ — а ако това не е специален случай, не знам какво друго би могло да бъде.

А сега чантата я няма. И целият ми свят се разпада.

Дорит! От кражба на обеци е преминала директно към кражба на чантата ми!

Нахлувам в стаята ѝ.

От една седмица насам Дорит е необичайно тиха. Не причинява обичайните си неприятности, което само по себе си е достатъчно подозрително. А сега си лежи на леглото и разговаря по телефона. На стената над нея има плакат с котка, люлееща се на клон. Отдолу пише: „Дръж се здраво.“

Дори слага ръка върху слушалката и се обръща към мен.

— Да?

— Виждала ли си чантата ми?

Тя извързва очи, което ме кара да се усъмня, че действително е виновна. А после изрича с невинен гласец:

— Коя чанта? Училищната ли? Мисля, че я зърнах в кухнята.

— Чантата на мама.

— Точно аз не бих могла да я видя! — изтъква тя, като продължава да се преструва на ни лук яла, ни лук мирисала. — Нали винаги я държиш заключена в гардероба ти?

— Не е там.

Дорит свива рамене и се опитва да продължи разговора си.

— Нещо против да я потърся в твоята стая? — питам небрежно.

— Давай! — кимва тя. Хитра е! Ако беше виновна, надали щеше да ми позволи.

Претърсвам гардероба ѝ, чекмеджетата ѝ и под леглото. Нищо.

— Виждаш ли? — изтъква Дорит с тон в стил „Нали ти казах!“. Но точно в този неин миг на триумф очите ѝ се плъзват към гигантската плюшена панда, която седи на люлеещия се стол в ъгъла на стаята ѝ. Пандата, която уж аз ѝ бях дала като подарък, когато се роди.

— О, не, Дорит! — клатя отчаяно глава. — Защо точно господин Панда?!

— Не го докосвай! — пищи тя, скача от леглото и изпуска телефона. Аз грабвам господин Панда и хуквам навън.

Дорит е плътно зад мен. А докато отнасям господин Панда към стаята си, усещам, че е станал подозрително тежък.

— Дай си ми го! — крещи Дорит.

— Защо? — питам аз. — Да не би господин Панда напоследък да е направил някоя беля?

— Нищо подобно!

— Не съм съгласна. — Опипвам гърба на плюшената панда и напипвам доста големичък отвор, прикрит умело с безопасни игли, сложени отвътре.

— Какво става тук? — връхлита при нас Миси, а от краката ѝ капе пяна.

— Това! — изричам и започвам да откопчавам безопасните игли.

— Кари, недей! — пищи Дорит, когато пъхвам ръка в отвора. Първото нещо, което изваждам, е една сребърна гривна, която не бях виждала от месеци. След гривната се появява малка лула, от онези, с които се пуши марихуана. — Не е моя, кълна се! На приятелката ми Черил е! — настоява Дорит. — Помоли ме да ѝ я скрия.

— Ясно — кимвам и подавам лулата на Миси. А след това ръката ми докосва познатата грапава повърхност на чантата на майка ми. —

Аха! — възкликвам и я изваждам. Поставям я на леглото си, след което и трите се вторачваме ужасени в нея.

Съсипана е. Цялата предна част с шикозното капаче, в което майка ми някога си държеше чековата книжка и кредитните карти, е изпръскана с нещо, приличащо на розова боя. Което съвсем случайно се оказва абсолютно същия цвят като лака върху ноктите на Дорит.

Твърде шокирана съм, за да успея да кажа каквото и да било.

— Дорит, как можа! — разпищява се Миси. — Това е чантата на мама! Защо трябваше да съсипваш точно чантата на мама?! Не можа ли за разнообразие да съсипеш нещо свое?!

— Защо пък само Кари трябва да използва нещата на мама?! — пищи в отговор Дорит.

— Не е вярно — отбелязвам с изненадващо и за самата себе си спокойствие.

— Мама остави тази чанта на Кари! — изтъква Миси. — Защото тя е най-голямата от нас.

— Нищо подобно! — извива Дорит. — Остави я на нея, защото нея обичаше най-много!

— Дорит, това изобщо не е вярно...

— Напротив, вярно е! Мама искаше Кари да бъде като нея. Само дето сега мама е мъртва, а Кари е *все още жива*! — И следва един от онези писъци, от който гърлото те заболява. В най-буквалния смисъл на думата.

Дорит побягва навън. А аз най-неочаквано избухвам в сълзи.

Не съм много добра в плаченето. Някои жени вероятно плачат красиво, като например момичетата в „Отнесени от вихъра“. Но в реалния живот никога досега не съм виждала жена, която да плаче красиво. Когато аз плача, лицето ми се подува, носът ми потича и едва успявам да си поема дъх.

— Какво би казала мама за всичко това?! — изричам между две хълцания.

— Не знам, но вече нищо не може да каже — отговаря Миси.

Да, ето го и нашият прочут черен хумор. Направо не знам как бихме издържали без него.

— Е, може би си права — изкисквам се и изхълцвам. — Все пак е само една чанта, нали така? Не е като да става въпрос за човек или нещо подобно, нали?

— Смятам, че трябва да боядисаме господин Панда в розово — отбелязва Миси. — Да дадем урок на Дорит. Оставила е шишенцето си с розовия лак отворено под мивката. Едва не си го излях върху краката, когато тръгнах да си вадя коламаската!

Втурвам се в банята.

— Какво правиш? — пищи Миси, обаче аз веднага се заемам да реализирам идеята си. Когато свършвам, вдигам чантата, за да я огледаме.

— Готино е! — кимва одобрително сестра ми.

Обръщам със задоволство чантата към себе си. Да, наистина е доста готино. И внезапно ме озарява велико прозрение:

— Ако промяната е целенасочена, резултатът се нарича мода!

* * *

— О, божичко! Жестока чанта! — възторгва се управителката на ресторанта. Носи дълги дамски чорапи с ръб, а горната част на косата ѝ е тупирана във формата на вкусна целувка. — Никога досега не съм виждала нещо подобно! Това тук вашето име ли е? Кари?

Кимвам.

— А аз се казвам Айлийн! — представя се жената. — Много бих била щастлива и аз да имам чанта с името си!

Грабва две менюта и ги вдига високо, като ни повежда към маса за двама пред камината.

— Това е най-романтичната маса в заведението! — прошепва, като ни подава менютата. — Приятно прекарване, деца!

— Благодаря! — кимва Себастиан и с едно тръсване разтваря салфетката си.

Аз вдигам чантата към него и питам:

— Харесва ли ти?

— Просто торбичка, Кари — отвърща той.

— Точно това, Себастиан, не е просто *торбичка*. Освен това не трябва да наричаш една дамска чанта торбичка! Торбичките са онези неща, които хората през седемнайсети век са използвали, за да си носят монетите! Криели са торбичките си в гънките на дрехите си, за да спасят парите си от крадци и разбойници. Чантата, от друга страна,

е създадена, за да бъде видяна! И това не е просто някаква стара чанта — беше на майка ми... — Не довършвам. Той очевидно не се интересува от произхода на моята чанта. Хммм. „Мъже!“ — казвам си и отварям менюто.

— Но пък харесвам жената, която я носи — обажда се внезапно той.

— Благодаря. — Но все още съм му малко сърдита.

— Какво ще желаеш?

Очевидно е, че щом се намираме в такъв тузарски ресторант, трябва да се държим официално.

— Все още не съм избрала.

— Сервитьор! — подвиква той. — Може ли две мартинита, моля? Чисто, с маслини! — После се привежда към мен. — Тук предлагат най-доброто мартини в региона!

— На мен пък си ми харесва „Сингапурският грог“!

— Кари — поглежда ме назидателно той, — тук не можеш да си поръчваш „Сингапурски грог“!

— И защо?

— Защото тук се пие мартини! Освен това „Сингапурският грог“ е прекалено детински. — Поглежда ме проницателно над менюто си и добавя: — И като си говорим за детинщини, какво ти става тази вечер?

— Нищо.

— Хубаво. Тогава се опитай да се държиш нормално, моля.

Отварям менюто си и се нацупвам.

— Агнешките котлети са великолепни! Както и френската лучена супа. Това беше едно от най-любимите ми неща, когато бях във Франция. — Вдига очи и се усмихва. — Просто се опитвам да те насоча.

— Благодаря — изричам с неприкрит сарказъм. А после побързвам да се извиня: — Съжалявам!

Какво ми става наистина? Защо съм в толкова лошо настроение? Никога не съм била в лошо настроение, когато излизам със Себастиан!

— Е — казва той, като поема ръката ми, — как мина седмицата ти?

— Ужасно! — отговарям и точно в този момент се появява сервитьорът с нашите мартинита.

— Наздраве! — вдига чаша Себастиан. — За ужасните седмици!

Отпивам внимателно от напитката си и после бавно оставям чашата на масата.

— Честна дума, Себастиан! Последната седмица наистина беше адски гадна!

— Заради мен ли?

— Не, не заради теб. Или поне не пряко. Просто Дона Ладона ме мрази и...

— Кари — изрича той, — ако не можеш да се справиш с тази надпревара, просто не трябва да излизаш с мен!

— Мога да се справя с нея...

— Тогава?

— Така ли е винаги? Искам да кажа, когато излизаш с някого, винаги ли има някаква надпревара?

Той се обляга назад, поглежда ме самодоволно и отговаря:

— Обикновено да.

Аха. Значи Себастиан е от онези типове, които обичат драмите. Но и аз си падам по тях. Следователно двамата може би сме идеални един за друг. Отбелязвам си на ум, че на всяка цена трябва да обсъдя този аспект от живота с Мишката.

— Е, френската лучена супа и агнешките котлети харесват ли ти? — пита ме той, преди да поръча на сервитьора.

— Разбира се — отговарям, като му се усмихвам над ръба на чашата си.

И ето ти следващият проблем — аз не искам френска лучена супа. Цял живот се тъпча с лук и сирене. Искан да пробвам нещо екзотично и изискано, например охлюви. Ала вече е твърде късно. Защо винаги правя онова, което иска Себастиан?!

В мига, в който вдигам чашата си, жена с червена коса и тежка прическа, червена рокля и голи крака се бутва в мен и половината от мартинито ми се излива по мен.

— Съжалявам, сладурче — изрича тя, завалвайки думите си. Прави крачка назад, оглежда онова, което възприема като романтична сцена между мен и Себастиан, и отбелязва: — Ех, любов! — След което се отдалечава с клатеща се походка, а аз се заемам да попия мартинито със салфетката си.

— Какво беше пък това? — просъсквам.

— Някаква пияна жена на средна възраст — свива рамене Себастиан.

— Но тя не може да промени възрастта си! — изтъквам.

— Вярно. Но няма нищо по-лошо от жена над определена възраст, която е прекалила с пиенето.

— Откъде ги учиш тези правила, ако мога да знам?

— Стига, Кари! Всички знаят, че жените са лоши пиячи!

— А мъжете са по-добри, така ли?

— Защо изобщо обсъждаме този въпрос?

— Защото най-вероятно смяташ, че жените не стават също така и за шофьори, и за учени, нали?

— Има и изключения — например приятелката ти Мишката.

Моля?

Лучената ни супа пристига, а разтопеното сирене отгоре още бълбука.

— Внимавай! — предупреждава той. — Много е горещо!

Въздъхвам, загребвам лъжица от лигавото сирене и започвам да духам. После отбелязвам:

— И все пак ми се иска някой ден да отида във Франция!

— Аз ще те заведа — изрича нехайно той, сякаш няма нищо поестествено от това. — Може би още това лято.

А после се привежда напред и развълнувано започва да ми излага внезапния си план:

— Ще тръгнем от Париж. После ще хванем влака за Бордо — това е мястото, където правят най-хубавото вино. След това ще се насочим надолу, към Южна Франция — Кан, Сен Тропе...

В съзнанието ми автоматично изниква Айфеловата кула. Изискана лятна къща с гипсови орнаменти на някой хълм. Моторни лодки. Бикини. Очите на Себастиан — сериозни, мечтателни, вторачени в моите.

— Обичам те, Кари! — шепти той във въображението ми. — Ще се омъжиш ли за мен?

За това лято планирах да отида поне до Ню Йорк, но щом Себастиан държи да ме води във Франция, хубаво.

— Ехо!

— А? — Вдигам стресната глава и виждам пред себе си руса жена с лента на главата и грозна усмивка, разкриваща венците й.

— Просто не можех да не ви попитам! — изписква тя. — Откъде купихте тази чанта?

— Извинете! — обръща се раздразнено Себастиан по посока на блондинката, грабва чантата ми от масата и я оставя на земята.

Жената отминава, а той поръчва още по едно питие. Но настроението вече не е същото и когато агнешките ни котлети пристигат, започваме да дъвчем в пълно мълчание.

— Хей — обаждам се по едно време, — знаеш ли, че сме като стара семейна двойка?

— В какъв смисъл? — пита безизразно той.

— Ами нали се сещаш? Вечеряме, без да си проговорим. Това е най-големият ми страх. Всеки път, когато зърна подобна двойка в някой ресторант, се натъзвам. Така де, в крайна сметка защо са си направили труда да излизат? Щом вече няма какво да си кажат, защо не си стоят у дома?

— Може би защото по ресторантите храната е по-добра.

— Много смешно. — Оставям вилцата си, внимателно изтривам устни и оглеждам заведението. — Себастиан, какво не е наред?

— По-скоро *с теб* какво не е наред?

— Нищо.

— Значи всичко е наред.

— Напротив, нещо не е наред.

— Просто се храня, ясно? Не мога ли да си изям агнешкия котлет, без непрекъснато да се заяждаш с мен?

Смръзвам се на мястото си. И постепенно се смалявам. Докато накрая ставам само пет сантиметра. Отварям широко очи, за да овладее примигването. За нищо на света не мога да си позволя да се разплача.

— Естествено — изричам спокойно.

Ние да не би да се караме? Как, за бога, стана това?

Отново се заемам с агнешкия си котлет, но по-скоро го човъркам, отколкото ям. Накрая оставям обратно вилцата и ножа си.

— Предавам се.

— Не ти харесва агнешкото ли?

— Не. Агнешкото е много хубаво. Но виждам, че ми се сърдиш за нещо.

— Не ти се сърдя.

— Определено така изглеждаш.

Сега е негов ред да остави приборите си.

— Защо момичетата винаги трябва да правят това? Защо непрекъснато питат: „Какво не е наред?“ Може би всичко си е наред. Може би човек просто иска да се нахрани спокойно.

— Прав си — изричам тихо и се изправям.

За момент той се паникьосва.

— Къде отиваш? — пита ококорен.

— До тоалетната.

Използвам тоалетната, измивам си ръцете и оглеждам внимателно лицето си в огледалото. Защо се държа така? Може би проблемът наистина е в мен.

И внезапно осъзнавам какъв е проблемът. Уплашена съм.

Ако нещо се случи и изгубя Себастиан, сигурно ще умра! А ако той размисли и се върне при Дона Ладона, ще умра два пъти!

На всичко отгоре утре вечер трябва да ходя на онази среща с Джордж. Исах да се измъкна от нея, обаче баща ми не ми позволи.

— Ще бъде крайно невъзпитано от твоя страна! — отбеляза.

— Но аз не го харесвам! — отвърнах и се нацупих като дете.

— Той е много приятен младеж и нямаш никаква причина да се държиш нелюбезно с него.

— Още по-нелюбезно би било да го подведа!

— Кари — изрече баща ми и въздъхна, — искам да внимаваш със Себастиан.

— Че какво му е лошото на Себастиан?

— Прекарваш доста време с него. А ние, бащите, усещаме тези неща — имам предвид, за другите мъже.

Тогава се ядосах и на баща ми. Но същевременно не събрах сили да откажа срещата с Джордж.

Ами ако Себастиан разбере за срещата ми с Джордж и скъса с мен?

Тогава ще убия баща ми. Определено ще го убия!

Защо винаги става така, че не аз контролирам живота си?!

Тъкмо се каня да се присегна към чантата си, когато осъзнавам, че не съм с нея. Тя се намира под масата, където Себастиан я скри.

Поемам си дълбоко дъх. Заповядвам си да се стегна, да си лепна една хубава усмивка, да се върна там и да се правя, че всичко ми е наред.

Когато се връщам, виждам, че чиниите ни са отнесени.

— Е — започвам с престорена веселост.

— Искаш ли десерт? — пита Себастиан.

— А ти?

— Аз те попитах първи. Не можеш ли веднъж сама да вземеш едно решение?

— Разбира се. Тогава нека да хапнем и десерт! — Но защо всичко е толкова непоносимо? Китайските мъчения сигурно са далеч по-приятни от това тук.

— Два пъти чийзкейк — казва той на сервитьорката, като отново поръчва, без да се съобрази с желанията ми.

— Себастиан...

— Да? — Лицето му е мрачно като градоносен облак.

— Още ли ми се сърдиш?

— Виж какво, Кари. Посветих толкова време да планирам тази среща и да те доведа в един наистина изискан ресторант, а в знак на благодарност ти не преставащ да се заяждаш с мен!

— Какво? — подскачам. Този път наистина ме свари неподготвена.

— Имам чувството, че нищо не мога да направя като хората.

Застивам от ужас. Какво правя, за бога?

Той е прав, разбира се. Аз съм тази, която се държи идиотски и защо? Толкова ли ме е страх да не го изгубя, че сега се опитвам да го отблъсна, за да не му дам шанс да скъса с мен?

Та нали каза, че иска да ме води във Франция, за бога?! Какво повече мога да искам?

— Себастиан? — изричам тихичко.

— Да?

— Съжалявам.

— Няма нищо — потупва ръката ми той. — Всички допускаме грешки.

Кимвам и потъвам още по-надолу в стола си, но настроението на Себастиан изведнъж се оправя. Придърпва стола ми до неговия и без да се свени от пълния ресторант, ме целува.

— Цяла вечер очаквам да го направя! — прошепва.

— Аз също — промърморвам.

Или поне си мисля, че е така. Но след няколко секунди се отдръпвам от него. Все още съм малко сърдита и объркана. Но после отпивам още една глътка от мартинито си и с нея успешно натиквам гнева си надолу — изпращам го чак в краката си, където, надявам се, вече няма да ми причинява неприятности.

15.

МАЛОЛЕТНИ ПРЕСТЪПНИЦИ

— Аууу! — възкликва Джордж.

— Какво? — питам, влизайки в кухнята. Джордж и баща ми си пийват джин с тоник като стари приятели.

— Чантата! — посочва той. — Великолепна е!

— Така ли?

Хммм. След свръхемоционалната среща със Себастиан, която завърши с усърдно натискане и мляскане в колата му, паркирана на нашата алея, докато баща ми не ми даде сигнал със запалване и изгасяне на външната лампа, последният човек, когото в момента искам да виждам, е Джордж.

— Знаеш ли какво си мислех? — внезапно предлагам на Джордж. — Какво ще кажеш, вместо да бием целия този път до крайпътния ресторант, да отидем до „Браунстоун“? По-близо е, а и храната е много добра. — Знам, че е изключително жестоко от моя страна да водя Джордж в същото заведение, в което бях със Себастиан. Но любовта ме прави жестока.

Джордж, разбира се, няма никаква представа какво се върти в главата ми. И е дразнещо отстъпчив.

— Където пожелаеш. На мен ми е все едно.

— Приятно прекарване! — изрича с надежда в гласа баща ми.

Качваме се в колата на Джордж и той се привежда, за да ме целуне. Извъртам леко глава и целувката му се приземява в ъгълчето на устната ми.

— Как ти мина седмицата? — пита.

— Доста откачено. — Тъкмо се каня да му разкажа за лудите ми две седмици със Себастиан и как Дона Ладона и двете Джен ме преследват и за гадната картичка в шкафчето ми, когато се отказвам. Засега на Джордж не му трябва да знае за Себастиан. Вместо това изричам: — Наложил се да придружа една моя приятелка до един

доктор, за да ѝ напише рецепта за противозачатъчни, и там имаше едно момиче, което очевидно беше правило аборт, и...

Той кимва, но без да отлепва очи от пътя.

— Като човек, израснал в големия град, винаги съм се питал как ли живеят хората в малките градчета. Но като че ли независимо къде живееш, винаги успяваш да се набутаеш в неприятности.

— Виж ти! А чел ли си „Пейтън плейс“?

— Чета предимно биографии. Когато не чета за работа, разбира се.

Кимвам. Заедно сме само от десет минути, но вече се чувствам толкова неловко, че се чудя как ще изкарам цяла вечер с този човек.

— Така ли го наричат вашия град — „Градът“, а не Ню Йорк или Манхатън?

— Аха — засмива се той. — Знам, че звучи малко арогантно. Като че ли Ню Йорк е единственият град на света. Но нюйоркчани са си по принцип малко арогантни. И наистина смятат Манхатън за центъра на вселената. Повечето нюйоркчани не могат да си представят да живеят някъде другаде. — Поглежда ме косо. — Ужасно ли ти звучи това? Като мръсник ли говоря?

— Нищо подобно! Ще ми се и аз да живея в Манхатън! — Искат ми се да кажа „в града“, но се опасявам да не прозвуча прекалено самонадеяно.

— А ходила ли си изобщо там? — пита той.

— Всъщност не. Веднъж-два пъти, но когато бях малка. Ходихме на някаква ученическа екскурзия до планетариума и гледахме звездите. Не мисля, че се брои.

— Аз пък буквално израснах в планетариума. Както и в Музея по естествена история. Някога знаех всичко за динозаврите. И обожавах да ходя в зоологическата градина на Сентръл Парк. Къщата на семейството ми се намира на Пето авеню, затова, когато бях малък, много обичах да слушам рева на лъвовете през нощта. Беше страхотно преживяване!

— Да, наистина — кимвам, като обвивам ръце около раменете си, за да се стопля. Не знам защо, но внезапно ми става много студено. И ме обзема някакво странно предчувствие — аз също ще живея в Манхатън! Също ще слушам рева на лъвовете в Сентръл Парк. Засега не знам как ще стигна дотам, но ще го направя!

— Семейството ти живее в къща? — питам като последната глупачка. — А аз си мислех, че в Ню Йорк всички живеят в апартаменти.

— Всъщност е апартамент — отговаря Джордж. — Класически осемстаен. Но наистина има и къщи. Обаче всички в Ню Йорк наричат апартаментите си къщи. Не ме питай защо. Вероятно поредната превземка. — Пак ме поглежда косо. — Трябва някой ден да ми дойдеш на гости. Майка ми прекарва цялото лято в къщата си в Саутхамптън, така че апартаментът е на практика празен. Има четири спални! — побързва да добави, за да не си създам погрешна представа.

— Разбира се! Би било страхотно! — А ако успея да се вмъкна в онази проклета програма за творческо писане, ще бъде още по-добре.

Освен ако, разбира се, вместо това не замина за Франция. Със Себастиан.

— Хей — казва той, — знаеш ли, че много ми липсваше тази седмица?

— А не би трябвало, Джордж! — изричам с престорено раздразнение. — Та ти дори не ме познаваш!

— Познавам те достатъчно, за да ми липсваш. Или най-малкото — да мисля за теб. Така по-добре ли е?

Наистина би трябвало да му кажа, че имам приятел, но като че ли е твърде скоро. Всъщност аз почти не го познавам. Усмивам се и нищо не казвам.

* * *

— Кари! — възкликва Айлийн, управителката в „Браунстоун“, и ме приветства като стар приятел. Оглежда Джордж от горе до долу и кима одобрително.

Джордж ме поглежда изненадано.

— Значи тук те познават? — пита, като ме повежда след Айлийн. Аз кимам загадъчно.

— Кое е най-хубавото в този ресторант? — пита, като поема менюто.

— Мартинито — отговарям с усмивка. — И френската лучена супа, и агнешките котлети.

Джордж се ухилва и отбелязва:

— За мартинито съм съгласен, но за френската лучена супа — не. Това е едно от онези блюда, които американците си мислят, че са френски, ала никой уважаващ себе си французин никога не би си поръчал!

Смръщвам се, като за пореден път се питам как изобщо ще успея да издържа тази кошмарна вечеря. Джордж поръчва охлюви и задушено с фасул — същото, което аз исках да си поръчам снощи, обаче не го направих, защото Себастиан не ми позволи.

— Искам да знам всичко за теб — казва Джордж, като поема ръката ми от другата страна на масата.

Аз я измъквам дискретно, прикривайки нежеланието си да ме докосва, като веднага след това хващам чашата, за да отпия малко мартини. Какво очаква той от мен — да започна да си изливам душата пред него ли?

— Какво по-точно искаш да знаеш?

— Като за начало, мога ли да очаквам да те видя в „Браун“ наесен?

Свеждам очи и отговарям:

— Това е мечтата на баща ми. Но аз открай време съм искала да живея в Манхатън.

И преди да се усетя, аз вече му разказвам за мечтите си да стана писателка и как се опитах да кандидатствам за летния семинар по творческо писане, но ме отхвърлиха.

Незнайно защо, но той очевидно не е никак шокиран от моята изповед. Нито пък демонстрира неодобрение.

— Познавам неколцина писатели — усмихва се спокойно той. — И отхвърлянето е част от процеса по превръщането ти в писател. Или поне в началото. Голяма част от писателите не успяват да публикуват нищо, докато не са написали поне две-три книги.

— Така ли? — блесват очите ми.

— Разбира се! — кимва авторитетно той. — Издателският бранш е пълен с истории за ръкописи, които са отхвърлени от двайсет издателства, преди някой да се реши да поеме риска, за да се окаже, че е издал бестселър.

„Точно като мен!“ — казвам си аз. В живота се правя на обикновено момиче, но някъде дълбоко в мен се крие звезда, очакваща

някой да ѝ даде шанс, за да блесне.

— Знаеш ли? — предлага внезапно той. — Ако искаш, за мен ще бъде удоволствие да прочета някои от твоите неща. Може пък да мога да ти помогна!

— Ти сериозно ли? — ококорвам се аз. Досега никой не ми е предлагал да ми помогне за творчеството ми. Никой даже не ме е окуражавал. Поглеждам нежните кафяви очи на Джордж. Толкова е мил! По дяволите! Аз наистина искам да вляза в онази програма по творческо писане! И наистина искам да живея в „града“! И да отида на гости на Джордж, и да слушам рева на лъвовете от Сентръл Парк.

И внезапно ми се приисква бъдещето ми вече да е започнало.

— Няма ли да бъде страхотно, ако ти си писател, а аз редактор в „Ню Йорк таймс“? — казва той.

„Да!“ — идва ми да се разкрещя. Има само един проблем. Аз имам приятел и не мога да продължавам да лъжа Джордж повече. Още сега трябва да му кажа. Иначе няма да е честно.

— Джордж, трябва да ти кажа нещо...

Тъкмо се каня да изплюя камъчето, когато Айлийн приближава към нашата маса и изискано, сякаш говори на някоя грандама, изрича:

— Кари? Търсят ви по телефона!

— Така ли? — изписквам аз, като поглеждам ту Джордж, ту Айлийн. — Че кой може да ме търси тук?

— Най-добре върви, за да разбереш — кимва Джордж и се изправя в мига, в който аз ставам от масата.

— Ало? — изричам в телефонната слушалка. Изпълнена съм с безумния страх, че това може да е Себастиан. Проследил ме е, разбрал е, че съм на среща с друг, и сега е бесен. Обаче се оказва сестра ми Миси.

— Кари? — изрича тя, но с толкова ужасен глас, че автоматично си представям, че баща ни или Дорит са загинали при внезапен инцидент. — Най-добре е веднага да се връщаш!

Коленете ми омекват.

— Защо? Какво се е случило? — питам с дрезгав шепот.

— За Дорит е. Намира се в полицейския участък. — Тук Миси прави драматична пауза, за да нанесе и финалния удар: — *Арестувана е!*

* * *

— Не знам за вас — казва някаква непозната жена, облечена с копринена пижама и стиснала в скута си старо кожено палто, — но аз бях дотук. Писна ми. Смятам вече да си измия ръцете от нея.

Баща ми, който седи на пластмасовия стол до нея, кимва неவிждащо.

— Толкова дълго мечтаех за нея — продължава жената, като примигва. — Четири момчета, обаче аз продължих да опитвам за момиче. И накрая тя се появи. Но сега ми се ще да не се беше раждала. Независимо какво твърдят хората, моето мнение е, че момичетата се гледат по-трудно от момчетата. Вие имате ли момчета, господин...

— Брадшоу — отговаря рязко баща ми. — И не, нямам момчета. Само три дъщери.

Жената кимва съчувствено и потупва баща ми по коляното.

— Горкият човечец!

Това очевидно е майката на прочутата пушеща трева приятелка на Дорит, Черил.

— В действителност — казва баща ми, като се помещава в стола си, сякаш за да се отдалечи от нея. Очилата му се плъзват към върха на носа му. — Най-общо казано — отново започва, очевидно подготвящ се да се впусне в една от неговите теории за отглеждането на децата, — предпочитанието на един пол при децата за сметка на друг, особено когато е толкова ярко демонстрирано от родителя, често води до определена *липса* у детето, на вродена *липса*...

— Татко! — втурвам се аз напред, за да го спася.

Той бутва очилата на мястото им, изправя се и разтваря обятия.

— Кари!

— Господин Брадшоу! — поздравява Джордж.

— Джордж!

— Джордж? — Майката на Черил се изправя и започва да пърха с клепки като младо момиче. — Аз съм Кони.

— Аха — кимва Джордж, сякаш е напълно логично тя да се казва „Кони“. Кони автоматично се лепва за него и изрича: — Аз съм майката на Черил. И тя всъщност не е чак толкова лошо момиче...

— Сигурен съм, че е така — отбелязва любезно Джордж.

О, боже! Да не би майката на Черил да е решила да флиртува с Джордж?

Правя знак на баща ми да се дръпнем настрана. Пред очите ми непрекъснато се върти онази малка лула за марихуана, която открихме в господин Панда.

— Да не би да става въпрос за... — Не довършвам, защото не мога да събера сили да изрека на глас думата „наркотици“.

— Дъвка — довършва безсилно баща ми.

— Дъвка ли? Арестувана е за това, че е откраднала дъвка?

— Това очевидно е третото ѝ престъпление. Вече два пъти била хващана да краде от магазините, но досега полицията я е пускала. Този път обаче не е извадила такъв късмет.

— Господин Брадшоу? Аз съм Чип Марони, полицаят, извършил ареста — материализира се до нас млад мъж с униформа и блеснали очи.

Марони — ченгето от плевнята.

— Може ли да видя дъщеря си, ако обичате?

— Трябва да ѝ вземем отпечатъци. И да я снимаме за досието.

— Защото е откраднала дъвка? — не се сдържа аз.

— Тя ще има полицейско досие? Тринайсетгодишната ми дъщеря ще има досие като обикновен престъпник? — извиква преbledнял баща ми.

— Такива са правилата — отсича Марони.

Сръгвам баща ми и казвам:

— Извинете, но ние наистина сме големи приятели със семейство Кандези...

— Градът е малък — отбелязва Марони, като потрива бузата си.
— Много хора познават семейство Кандези...

— Но Лали е като член на нашето семейство! И с нея сме приятелки, откакто се помним! Нали, татко?

— Виж какво, Кари — промърморва баща ми, — не можеш да караш хората да нарушават правилата. Не е правилно.

— Ама...

— Може би е добре да им се обадим. На семейство Кандези — намесва се Джордж. — Просто за всеки случай.

— Мога да ви уверя, полицай, че моята малка Черил никога досега не се е забърквала в неприятности! — изписква и Кони и стиска

ръката на Джордж.

На Марони очевидно му писва от нас.

— Ще видя какво мога да направя — промърморва и вдига телефона на бюрото. — Ясно — изрича в слушалката. — Окей. Няма проблеми.

Затваря телефона и ни поглежда на кръв.

* * *

— Общественополезен труд ли? — ахва Дорит.

— Считай се за късметлийка, ако се отървеш толкова лесно! — казва баща ми.

Джордж, баща ми, Дорит и аз сме се събрали в нашата дневна и обсъждаме ситуацията. Марони се съгласи да пусне Дорит и Черил, но при условие че в сряда се явят пред съдията, който най-вероятно ще ги осъди на общественополезен труд, за да платят по някакъв начин за престъпленията си.

— Надявам се, че обичаш да събираш боклук по градинките — казва игриво Джордж и ръгва сестра ми в ребрата. Тя се изкисква. Двамата са седнали на канапето. Баща ми каза на Дорит, че може да отиде да си ляга, обаче тя отказа.

— Ти бил ли си арестуван някога? — пита тя Джордж.

— Дорит!

— Какво? — поглежда ме най-невинно тя.

— В интерес на истината, бил съм — отговаря той. — Обаче моето престъпление беше много по-лошо от твоето. Прескочих въртящата се преграда към метрото, за да не плащам, и налетях директно на едно ченге.

Дорит се облещва срещу Джордж с очи, изпълнени с възхищение.

— И после какво стана? — пита.

— Ченгето се обади на баща ми. И да знаеш само как се ядоса той! После, за наказание, трябваше да прекарвам всеки следобед в неговия офис, да пренареждам бизнес книжата му в азбучен ред и да попълвам всичките му платежни нареждания!

— Сериозно? — ококорва се все повече Дорит.

— Следователно поуката от тази история е: винаги си плащай таксата!

— Чу ли това, Дорит? — изтъква баща ми. Изправя се, но раменете му остават свити. От цялото му същество се излъчва невероятно изтощение. — Аз си лягам. Ти също, Дорит!

— Ама...

— Веднага! — изрича тихо той.

Дорит хвърля на Джордж един последен поглед, изпълнен с много копнеж, но после веднага побягва нагоре по стълбите.

— Приятна вечер, деца — казва баща ми.

Аз отнесено приглаждам полата си и казвам:

— Извинявай за всичко това. Баща ми, Дорит...

— Няма проблеми — казва той и пак поема ръката ми. — Разбирам. Никое семейство не е идеално. В това число и моето.

— Така ли? — Опитвам се да си измъкна ръката от неговата, обаче не мога. Вместо това се опитвам да сменя темата.

— Дорит като че ли те харесва.

— Бива ме с децата — казва той и се привежда, за да ме целуне.

— Открай време ме е бивало.

— Джордж — обръщам рязко глава. — Аз... мммм... много съм уморена.

— Разбирам — въздъхва той. — Време е да си тръгвам. Но скоро пак ще те видя, нали?

— Разбира се!

Той ме изправя на крака и обвива с ръце кръста ми. Аз заравям лице в гърдите му в старанието си да избегна онова, което неизбежно предстои.

— Кари? — глади косата ми той.

Приятно е, но не мога да позволя това да продължи повече.

— Много съм уморена! — простенвам.

— Окей! — Той отстъпва назад, повдига брадичката ми и леко поставя устни върху моите. — Утре ще ти се обадя.

16.

ДОКЪДЕ МОЖЕШ ДА СТИГНЕШ?

— Какво има още? — пита Себастиан.

— Трябва да се гримирам — отговарям.

Той плъзга пръсти по ръката ми и се опитва да ме целуне.

— Нямах нужда от грим — казва.

— Престани! — просъсквам. — Не и в къщата!

— В нашата къща не забелязах да имаш някакъв проблем.

— Обаче ти нямаш две по-малки сестри, едната от които...

— Да, знам. Била е арестувана, задето е откраднала дъвка — махва презрително с ръка той. — Което заема твърде ниско място в анализите на криминалната дейност. Числи се към групата на страховити престъпления от рода на хвърляне на пиратки в пощенските кутии на съседите.

— Както е започнал и твоят собствен престъпен живот! — отбелязвам закачливо и леко, но безапелационно затварям вратата на банята под носа му.

Той чука.

— Каквоооо?

— Побързай!

— Бързам — отговарям. — Бързам, че чак се претрепвам. — Кое не е вярно. Мотая се.

Всъщност чакам обаждането на Джордж. От ареста на Дорит изминаха две седмици, но, верен на етикета, Джордж ми се обади още на следващия ден и на по-следващия, а после аз го попитах дали е говорел сериозно, когато ми каза, че е готов да се запознае с някой от моите разкази, а той каза „да“. Та изпратих му аз един и сега не съм го чувала вече пет дена, с изключение на вчера, когато оставил съобщение на Дорит, че днес ще ми се обади между шест и седем вечерта. Да го вземат мътните този Джордж! Ако се беше обадил в шест, Себастиан още нямаше да е тук и да ми се мотае в краката. А

сега е почти седем. Себастиан ще побеснее, ако приема телефонно обаждане малко преди излизането ни.

Развъртам капачката на спиралата и се привеждам напред, като доближавам четчицата към миглите си. Това е вече вторият пласт и миглите ми са заприличали на остриета, обаче не ми пречи да се подготвя да нанесе и трети пласт, когато телефонът най-сетне звъни.

— Телефонът! — изкрещява Миси.

— Телефонът! — реве Дорит.

— Телефонът! — изпищявам аз и се изстрелвам през вратата на банята като подпален фишек.

— Какво става? — пита Себастиан и наднича от вратата на моята стая.

— Може би е инспекторът, който отговаря за Дорит.

— Дорит си има наблюдаващ инспектор? За кражба на дъвка? — изумява се Себастиан, обаче аз нямам време да му обяснявам.

Грабвам телефона и се изнасям в стаята на татко миг, преди Дорит да е успяла да стигне до него.

— Ало?

— Кари, здравей! Обажда се Джордж.

— О, здрасти! — изричам, останала без дъх, и затварям вратата.

Какво мислиш за моя разказ? Трябва да знам! Веднага!

— Как си? — пита Джордж. — Как е Дорит?

— Добре е. — Прочете ли го? Сигурно не ти е харесал! Ако не ти е харесал, ще се гръмна!

— Осъдиха ли я на общественополезен труд?

— Да, Джордж. — Тази агония на очакването ме убива.

— И какво я накараха да прави?

На кого му пука?!

— Да събира боклуците от банкета на пътя.

— Аха. Старият номер с боклука. Има огромен ефект!

— Джордж — кратко колебание, — прочете ли разказа ми?

— Да, Кари. Прочетох го.

— И?

Следва продължителна тишина, в която обмислям практическата страна на рязането на вените със самообръсначка.

— Ти определено си писател!

Така ли? Аз съм писател? Представям си как търча из стаята на татко като обезумяла, подскачам и крещя: „Аз съм писател! Аз съм писател!“

— И определено имаш талант.

— О, боже! — Отпускам се на леглото, замаяна от екстаз.

— Но...

Пак се изправям рязко, стиснала здраво телефонната слушалка.

— Виж какво, Кари, тази история за момиче, което живее в каравана в парка за каравани в Кий Уест, Флорида, и работи в „Деъри Куин“... Ходила ли си някога в Кий Уест?

— Щом питаш, да. Няколко пъти! — отговарям самодоволно.

— А живяла ли си в каравана? Работила ли си в „Деъри Куин“?

— Не, разбира се. Обаче нищо не ми пречи да си представя, че съм.

— Няма спор, че имаш огромно въображение — продължава Джордж. — Обаче аз знам едно-две неща за тези програми по творческо писане. Наблягат на личните преживявания и автентичността на разказа.

— Нещо не те разбирам — промърморвам.

— Знаеш ли колко разказа получават за дете, което умира? Повечето от тях изобщо не звучат достоверно. Защото човек трябва да пише за онова, което знае!

— Ама аз не знам нищичко!

— Не може да не знаеш! А ако не можеш да се сетиш, озърни се и го намери!

Радостта ми се стопява във въздуха като сутрешна мъгла.

— Кари? — провиква се Себастиан от другата страна на вратата и чука яростно.

— Може ли да ти се обадя утре? — питам бързо, като закривам с ръка слушалката и устата си. — Трябва да тръгвам на парти на отбора ни по плуване.

— Аз ще ти се обадя. И ще се разберем да излезем, става ли?

— Разбира се. — Затварям телефона и се хващам отчаяно за главата.

Кариерата ми на писател приключи. Завърши, преди дори да е започнала.

— Кари! — От другата страна на вратата гласът на Себастиан звучи все по-заплашително и раздразнено.

— Готова съм! — провиквам се аз и отварям вратата.

— Кой беше?

— Един човек от колежа „Браун“.

— Да не би да смяташ да ходиш там?

— Длъжна съм да вляза. Официално. Но всъщност да, вероятно ще отида там.

Имам чувството, че постепенно се задушавам в гъста зелена слуз.

— А ти няма ли да ходиш в колеж? — питам внезапно. Странно как така досега не съм се сещала да му задам подобен важен въпрос.

— Смятам една година да си почина — отговаря той. — Снощи, докато оглеждах документите си за кандидатстване в „Дюк“, получих внезапно прозрение. Не искам да ходя никъде! Не искам да се превръщам в част от системата! Сигурно те шокирам, нали?

— Не, разбира се. Животът си е твой.

— Да де, обаче ти как ще се чувстваш с гадже безделник?

— Ти не си безделник. Ти си интелигентен. Страхотно интелигентен!

— Просто средностатистически гений — отбелязва небрежно той. А в следващата секунда пита: — Налага ли се да присъстваме на това парти?

— Разбира се! — провиквам се аз. — Лали го организира всяка година! Ако не отидем, ще бъде адски обидена!

— Хубаво. Ти си шефът — кимва той.

После излизаме от къщата. Докато вървя след него, усещам, че на мен също не ми се ходи на това парти. Не ми се ходи на никакво парти. *Пиши за онова, което познаваш.* Това ли беше най-доброто, което можа да измисли Джордж? Едно клише? Да върви по дяволите! Всичко да върви по дяволите! Защо всичко трябва да бъде толкова трудно?!

* * *

— Ако не беше трудно, всички щяха да се натискат да ходят там — отбелязва Питър, заобиколен от цяла тайфа народ, скупчена около дивана. Питър току-що е разбрал, че е приет в Харвард — ранно решение от негова страна, но пък всички са силно впечатлени. — Биоинженерството е надеждата на бъдещето — продължава той, обаче на мен не ми се слушат лекции за новите клонове на науката и отивам да търся Маги. Откривам я седнала в ъгъла с Мишката.

Мишката изглежда така, сякаш са я взели за заложник.

— Виж какво, Маги — тъкмо казва тя, — това е страхотна новина за Питър! А и когато някой от Касълбъри влезе в Харвард, това говори добре за всички нас!

— Нищо подобно! Това няма нищо общо с нас, останалите! — контрира я Маги.

— Направо не мога да повярвам, че Питър отива в Харвард! — отбелязва Лали, спирайки се до нас на път за кухнята. — Не е ли страхотно?!

— Не е! — нацупва се Маги. Всички се радват заради Питър. Всички, с изключение на Маги.

Разбирам отчаянието ѝ. Маги е едно от милионите деца, които нямат никакво понятие какво искат да правят с живота си по-нататък — точно като Себастиан и предполагам, Лали. Поради което, когато някой в близост до теб изведнъж се сети какво иска, това автоматично те изправя очи в очи със собствената ти стена от нерешителност.

— Харвард е само на час и половина път оттук — изричам с успокоителен тон, като се опитвам да отвлека вниманието на Маги от онова, което всъщност я тревожи.

— Няма никакво значение колко е далеч — тросва се мрачно тя. — Харвард не е просто кой и да е колеж. Ако отидеш в Харвард, автоматично се превръщаш в човек, учил в Харвард. И до края на живота ти хората все това повтарят за теб — той е учил в *Харвард*!

Не знам дали се дължи на факта, че лично аз никога няма да отида в Харвард, поради което мъничко ревнувам, но истината е, че направо ненавиждам тези елитарни изцепки. Защото според мен това кой си, не трябва да се определя от факта в кой колеж си учил. Но като че ли винаги става така.

— А щом Питър до края на живота си ще си остане мъжът, който е учил в Харвард — продължава Маги, — аз пък винаги ще си остана

жената, която *не* е учила в Харвард!

Двете с Мишката се споглеждаме многозначително. После Мишката казва:

— Ако нямате нищо против, смятам да си взема една бира.

— Че какво ѝ пука на нея! — процежда през зъби Маги, когато Мишката се отдалечава. — Тя нали отива в Йейл! И цял живот ще си остане жената, която е учила в Йейл! Понякога си мисля, че Питър би трябвало да ходи с Мишката. Идеални са един за друг. — Тук вече в гласа ѝ се прокрадва горчивина.

— Мишката вече си има гадже — напомням ѝ аз. — Или май си забравила?

— Да, вярно — кима тя. — Някакъв тип, който дори не живее тук. — И размахва некоординирано ръце. В този момент осъзнавам, че тя вече е пияна.

— Да излезем да се поразходим! — предлагам ѝ аз.

— Навън е студено! — протестира тя.

— Още по-добре!

На излизане зърваме Себастиан и Лали в кухнята. Лали му е възложила задача — да подрежда мини хотдозите в голяма чиния.

— Няма да се бавим! — подвиквам им аз.

— Няма проблеми — казва Лали, но изобщо не поглежда към нас. После прошепва нещо на Себастиан и той се разсмява.

За миг ми става леко гадничко. Но после се опитвам да погледна на нещата откъм положителната им страна. Поне гаджето ми и най-добрата ми приятелка се разбират добре.

Когато излизаме навън, Маги увисва на ръката ми и прошепва:

— Докъде можеш да стигнеш, за да получиш онова, което искаш?

— Какво? — поглеждам я стреснато. Усещам, че замръзвам. Облаците от дъха ни ни обгръщат като лятна мараня.

— Ако наистина, ама наистина, наистина много искаш нещо и не знаеш как да го получиш, или знаеш как да го получиш, но не си много сигурна как да го направиш. Та докъде би стигнала в този случай?

За миг оставам с впечатлението, че тя говори за Лали и Себастиан, но после осъзнавам и се досещам, че говори за Питър.

— Какво ще кажеш да отидем в плевнята? — предлагам. — Там е по-топло.

Семейство Кандези си имат няколко крави, най-вече за показ, и ги държат в една праисторическа ферма зад къщата си. Над кравите има обширен плевник — любимото ни скривалище с Лали, когато имаме нещо за споделяне. Идвали сме тук сигурно милион пъти. Плевникът ухае на сено и е удивително топъл — вероятно благодарение на кравите отдолу. Кацвам на една купа сено и казвам:

— Е, Маги, какво не е наред?

Не си спомням вече колко пъти съм ѝ задавала този въпрос през последните три месеца. Започва да става смущаващо рутинен.

Тя вади пакет цигари.

— Недей! — вдигам ръка. — Тук не се пуши! Може да стане пожар!

— Тогава да излезем навън!

— Студено е. Освен това, Маги, не може всеки път, когато се притесниш за нещо, да грабваш цигара. Така ставаш адски зависима от цигарите!

— Е, и? — поглежда ме злобно приятелката ми.

— Какво искаше да кажеш с онова „докъде можеш да стигнеш“? — питам. — Нямах предвид Питър, нали? Не искаш да кажеш, че... нали вземаш онези противозачатъчни?

— Разбира се — казва тя и извърща очи. — Когато се сетя.

— Маги! — скачам втрещена. — Да не би да си полудяла?

— Не, не мисля.

Отпускам се на балата слама до нея, като се опитвам да измисля най-подходящите аргументи. Вторачвам се в тавана, който природата е решила да украси с плетеници от паяжини, сякаш в чест на Хелоуин. Природата и инстинктите срещу морала и логиката. Ето така щеше да обобщи въпросната дилема баща ми.

— Маги — започвам, — знам, че се страхуваш да не го изгубиш. Но онова, за което мислиш, надали е най-подходящият начин да го задържиш.

— Защо пък не?! — тросва се тя.

— Защото не е правилно. Нали не искаш да си момичето, принудило едно момче да остане с него, като нарочно е забременяло?

— Че защо?! Жените го правят непрекъснато!

— Но това не означава, че този подход е правилен.

— Майка ми е постъпила точно така — отбелязва приятелката ми. — Иначе никой не знае. Обаче аз направих някои изчисления и стигнах до извода, че най-голямата ми сестра е родена само шест месеца след сватбата на родителите ми!

— Но това е било преди много години! И тогава все още не е имало противозачатъчни!

— Може би щеше да е по-добре, ако изобщо не ги бяха измисляли!

— Маги, какви ги приказваш, за бога?! Нали не искаш още на осемнайсет да ставаш майка? Бебетата са адски досадна работа, ако питаш мен! Единственото, което правят, е да ядат и дрискат! Нали не искаш да сменяш пелени, когато всичките ти останали връстници се забавляват?! Ами Питър? Това би могло да съсипе целия му живот! На мен не ми изглежда много етично, не мислиш ли?

— Изобщо не ми пука! — отсича тя, а после избухва в сълзи.

Приближавам се към нея и прошепвам:

— Да не би вече да си бременна?

— Нищо подобно! — изкрещява тя.

— Стига, Маги, та ти и кукли не обичаш, а какво остава бебета!

— Да, така е — изхлипва и изтрива сълзите си.

— А и Питър е луд по теб. Може и да отива в Харвард, но това не означава, че ще те забрави!

— Аз пък не бях приета в Бостънския университет — казва внезапно тя, а когато я поглеждам ококорено, допълва: — Да, точно така. Получих писмото с отказа им вчера, точно в деня, в който Питър пък научи, че е приет в Харвард!

— О, Маги!

— И съвсем скоро всички ще си тръгнете оттук — ти, Мишката, Уолт...

— Е, ще отидеш някъде другаде! — изричам окуражително.

— Ами ако не ме приемат никъде?

Добър въпрос. При това въпрос, върху който досега не съм се замисляла. Ами ако и при мен нещата не станат така, както искам? Защото ако не станат, какво ще правя по-нататък? Не мога просто цял живот да си стоя в това малко градче!

— Знаеш ли, Уолт ми липсва — изрича внезапно тя.

— На мен също — кимвам и прегръщам коленете си. — Къде е той, между другото?

— Добър въпрос. През последните три седмици почти не съм го виждала. Това не е в негов стил.

— Права си — съгласявам се аз, като си спомням колко цинично бе започнал да се държи Уолт напоследък. — Хайде да му се обадим!

Когато се връщаме в къщата, установяваме, че купонът е вече в разгара си. Себастиан танцува с Лали, което леко ме ядосва, но сега имам по-важни неща, за които да се притеснявам, отколкото да се питам какво става между гаджето ми и най-добрата ми приятелка. Вдигам телефона и набирам номера на Уолт.

— Ало? — Това е майка му.

— Извинете, Уолт може ли да се обади? — крещя, за да надвикам музиката в стаята.

— Кой се обажда? — пита подозрително тя.

— Кари Брадшоу.

— О, Кари! Ами той излезе.

— А имате ли представа къде е?

— Каза, че ще се види с теб — срязва ме тя и ми затръшва телефона.

„Странна работа! — казвам си и клатя замислено глава. — Повече от странна!“

Междувременно Маги е успяла да окупира партито, привличайки всеобщото внимание със стриптийз на кушетката. Всички дюдюкат и плясат, с изключение на Питър, който се опитва да се престори, че и той се забавлява, но всъщност е адски унижен. Не мога да оставя Маги сама да се хвърли в бездната, особено в състоянието, в което се намира сега.

Изхлузвам обувките си и скачам на кушетката до нея.

Да, наясно съм, че никой не изгаря от желание да ме гледа как правя стриптийз, но пък всички наоколо са свикнали да ме наблюдават как се правя на глупачка. Обути съм с бели памучни чорапи под евтина поличка с пайети, която си купих от един магазин за дрехи втора употреба, и сега започвам да ги събувам откъм пръстите. След броени секунди към нас се присъединява и Лали и започва да плъзга ръце по тялото си, като разбутва с лакти мен и Маги. Обаче точно в този

момент аз съм застанала на един крак, поради което губя равновесие и политам назад от кушетката, като повличам след себе си и Маги.

Двете с нея си лежим на земята и се хилим истерично.

— Добре ли си? — пита Питър, като се привежда над Маги.

— Напълно! — изкисква се тя. И наистина е добре. Сега, когато Питър отново се е сетил за нея, всичко е перфектно. Или поне за момента.

— Кари Брадшоу, влияеш много лошо на хората! — порицава ме Питър, като отвежда приятелката ми.

— А ти се държиш като задръстен сноб! — промърморвам аз, оправям чорапите си и се изправям на крака.

После поглеждам към Питър, който точно в този момент налива уиски на Маги, и забелязвам, че дори разнеженото изражение на лицето му не успява да скрие арогантното му самодоволство.

Докъде би стигнала *ти*, за да получиш онова, което искаш?

И точно в този момент ме озарява велико прозрение. Бих могла да пиша за училищния вестник! Това със сигурност ще ми предостави достатъчно материали, които да изпратя в „Ню Скул“. И всичко ще бъде — бррр — *от реалния живот!*

Не!, крещи някакъв глас в главата ми. *Не и за „Нътмег“! Това вече ще бъде прекалено! Освен това, ако започнеш да пишеш за училищния клюкарник, значи си лицемерка! Защото от години наред разправяш наляво и надясно, че мразиш „Нътмег“, в това число и Питър, който е главният му редактор!*

Да де, ама имаш ли друг избор?, пита друг глас. *Да не би да предпочиташ да не правиш нищо, да оставиш живота просто да ти се случва, както правят неудачниците? Ако не направиш поне опит да пишеш за „Нътмег“, вероятно никога няма да можеш да влезеш в онази програма по творческо писане!*

Изпълнена с ненавист към себе си, аз се насочвам към бара, наливам си водка с боровинков сок и се примъквам към Маги и Питър.

— Здравсти, хора! — казвам небрежно и отпивам от коктейла си.

— Е, Питър — започвам лицемерната пледоария, — реших да приема предизвикателството ти и да започна да пиша за твоя училищен вестник! Какво ще кажеш?

На свой ред той също отпива от питието си и ме поглежда с присвити очи.

— Вестникът не е мой!

— Е, схващаш какво искам да кажа!

— Не, не схващам. Освен това е много трудно да се комуникира с човек, който не може да се изразява точно. А точността е сърцевината на доброто писане!

Да, както и „автентичността“. Както и „да пишеш онова, което познаваш“. Още две неща, които на мен очевидно ми липсват. Оглеждам внимателно Питър. Ако Харвард влияе по такъв начин на хората, които влизат в него, то тогава би трябвало да бъде забранен със закон!

— Да, Питър, наясно съм, че практически вестникът не е твой — продължавам със същия надменен тон като неговия, — но всъщност ти си му главният редактор. Чрез метафората, която си позволих да използвам, визирах единствено твоя неоспорим авторитет! Но ако не ти отговаряш за...

Той поглежда смръщено към Маги, която го поглежда неразбиращо. Накрая казва:

— Нямах предвид това. Искам да кажа, че ако наистина искаш да пишеш за вестника, аз нямам нищо против. Но трябва да се обадиш на нашия съветник — госпожица Смиджънс.

— Няма проблеми! — изричам с най-сладкия си гласец.

— О, я стига! — намесва се най-сетне Маги. — Вие двамата няма ли най-сетне да станете приятели?

Двамата с Питър се споглеждаме. Знаем, че това надали ще се случи някога. Но заради Маги ще положим усилия поне да се преструваме.

17.

СТРЪВ ЗА НАИВНИЦИ

— Уолт! — подвиквам и го настигам в коридора на даскалото. Той спира и отмахва кичур коса от челото си. Косата му е доста по-дълга от обикновено и по челото му струи обилна пот.

— Къде беше в неделя вечер? Очаквахме те на партито у Лали, но не се появи никакъв!

— Не ми остана време да стигна и до вас — отговаря той.

— Че защо? Какво друго може да прави човек в този град? — Опитвам се да го кажа като на шега, обаче Уолт не се връзва.

— Колкото и да не ти се вярва, аз имам и други приятели.

— Така ли?

— Извън гимназия „Касълбъри“ също има живот.

— Хайде, стига! — сръгвам го в ребрата аз. — Пошегувах се. Просто ни липсваш.

— Да, вие също ми липсвате — отбелязва той и премества учебниците си от едната ръка в другата. Просто се налага да вземам извънредни смени в „Хамбургер Шак“. Кое то означава, че сега се налага да прекарвам всяка свободна минута в учене.

— Ама че гадна работа! — Вече сме стигнали пред стаята за почивка на даскалите, където аз се спирам, защото се каня да вляза точно там. — Уолт, наред ли е всичко? Ама сериозно?

— Разбира се — свива рамене той. — Защо изобщо питаш?

— Ами, ей така, не знам.

— До скоро! — махва с ръка той. И докато се отдалечава, аз осъзнавам, че ме е излъгал — или най-малкото за извънредните смени. Миналата седмица водих Миси и Дорит два пъти в „Хамбургер Шак“ и той не беше там нито една от въпросните вечери.

На всяка цена трябва да разбера какво става с Уолт! Отбелязвам си мислено тази задача, а след това натискам bravata на вратата.

Заварвам вътре госпожица Смиджънс, съветник към училищния вестник, заедно с госпожица Пицчийк, която преподава домакинство и

машинопис. Двете си пушат и обсъждат въпроса как биха могли да отидат да се боядисат в универсалния магазин „Дж. Фокс“ в Хартфорд.

— Сузи твърди, че този салон буквално променил живота ѝ! — изтъква компетентно госпожица Пицчийк. — През целия си живот бе носила нюанси на синьото, а изведнъж се оказало, че би трябвало да избере оранжевото!

— Оранжевото е за тиквите — отбелязва госпожица Смиджънс, с което почти ме кара да я харесам, защото съм напълно съгласна с нея. — Ако питаеш мен, цялата тази мания по цветови анализ на характера е чиста шарлатания! Просто още един начин да отделиш глупака от парите му!

„Освен това — допълвам си на ум аз — е напълно безполезен, ако кожата ти е посивяла от пушене на три кутии цигари на ден.“

— Но пък е много забавно! — контрира госпожица Пицчийк, чийто ентусиазъм очевидно е пълен бетон. — Всяка събота сутрин се събираме една група момичета, а после ходим на обяд... — В този момент вдига глава и ме вижда как вися до вратата. — Да? — пита хладно. Стаята за почивка на даскалите е напълно забранена за достъп на учениците.

— Налага се да говоря с госпожица Смиджънс — казвам смирено.

На госпожица Смиджънс очевидно ѝ е писнало тотално от скъпата ѝ колежа, защото, вместо да ме натири навън като мръсно псе, изрича усмихнато:

— Кари Брадшоу, нали? Заповядай, Кари! И затвори след себе си вратата, ако обичаш!

Усмихвам се, докато се опитвам да задържа дъха си. Въпреки че от време на време припалвам, близостта с две жени, които димят като комини, ме кара да изпитам неистовото желание да размахам ръка пред носа си. Но тъй като това би било изключително грубо от моя страна, се опитвам да дишам през устата си.

— Питам се... — започвам.

— Разбирам! Искаш да работиш за вестника! — отсича с изненадващо проникновение госпожица Смиджънс. — Случва се всяка година. Понякога след първата четвърт на годината някой от големите внезапно се сеща, че иска да работи за „Нътмег“. Предполагам, че искаш да наваксаш с извънкласните занимания, нали?

— Не точно — отговарям, като се надявам да не ми стане лошо от толкова обилен цигарен дим.

— Тогава защо? — поглежда ме заинтригувано учителката.

— Просто смятам, че бих могла да допринеса с нещо за облика на вестника.

Като че ли точно това не трябваше да го казвам, защото тя ме поглежда презрително и отбелязва:

— Сериозно? — Сякаш го е чувала милион пъти.

— И освен това смятам, че съм доста добър писател — добавям предпазливо, защото не смятам да се предавам толкова лесно.

Обаче госпожица Смиджънс изобщо не е впечатлена.

— Всички се натискат да пишат. Обаче ние се нуждаем от хора, които да вършат подготвителната работа. — Схващам, че вече се опитва да се отърве от мен, обаче аз не си тръгвам. Продължавам да си стоя там, едва задържайки дъха си, с изцъклени героично очи. Лицето ми сигурно я плаши донякъде, защото накрая тя се предава. — Е, добре де, ако си навита да се занимаваш с подготвителната работа, може и да ти позволим накрая да напишеш нещо. Редакторската колегия се събира три пъти седмично — понеделник, сряда и петък, в четири следобед. Ако отсъстваш на повече от едно заседание, изхвърчаш!

— Добре — промърморвам, което компенсирам с енергично кимане.

— Значи този следобед в четири.

Помахвам й дружески и побързвам да се измета оттам.

* * *

— Сигурна съм, че Питър ще зареже Маги — отбелязва Лали, докато се съблича. Протяга се чисто гола, преди да се вмъкне в банския си костюм. Винаги съм се възхищавала на липсата ѝ на свян, когато става въпрос за тялото ѝ. Лично аз досега така и не успях да се избавя от неувереността си, когато съм гола, поради което при всяко преобличане за плуване ми се налага да извършвам какви ли не чудати жестикулации с ръцете и краката, за да запазя чувството си за достойнство.

— Няма начин! — Правя неистови усилия да прикрия задника си, докато свалям бельото си. — Той е влюбен в нея!

— Не е влюбен, а просто иска да прави секс с нея! — поправя ме Лали. — Себастиан ми каза, че Питър го разпитвал за другите жени, с които е ходил. Особено за Дона Ладона. Звучи ли ти като човек, който е лудо влюбен в определено момиче?

Дори от самото име на Дона Ладона и до днес ме побиват тръпки. Минаха седмици, откакто тя поде кампанията за тормоз над мен, и въпреки че напоследък се ограничава единствено до мръснишки погледи в коридора, предполагам, че под повърхността всичко продължава да ври и кипи и всеки момент ще избухне. Нищо чудно прелъстяването на Питър да е част от същия този план за отмъщение, чрез който Дона Ладона ще се опита да всее раздор в групата ни.

— Себастиан ти е казал подобно нещо? — смръщвам се аз. — Странна работа. А на мен не ми е казал нищо. Ако Питър наистина е споделил със Себастиан, че се интересува от Дона, Себастиан при всички положения щеше да ми каже!

— Е, може би не ти казва всичко — подмята небрежно Лали.

Какво би трябвало да означава това, моля? Поглеждам я изпитателно. Обаче тя изглежда в пълно неведение, че по някакъв начин е нарушила негласните закони на приятелството, и започва да прави упражнения за разтягане и подготовка за плуване.

— Смяташ ли, че трябва да кажем на Маги? — питам накрая.

— Дори и някой да ѝ каже, няма да съм аз! — отсича Лали.

— Ама той все още не е направил нищо, нали така? Значи може би са само празни приказки! Освен това Питър непрекъснато се хвали с приятелството си с Дона!

— А Себастиан не е ли ходил с нея? — пита Лали.

Още един странен коментар. Лали отлично знае, че е ходил. Имам чувството, че използва всяко възможно извинение, за да изрича името на Себастиан.

И наистина, още следващото нещо, което казва, е:

— Между другото, след няколко седмици в „Шабу Ин“ ще гостуват „Ацтеките Двойната стъпка“. Какво ще кажеш ти, аз и Себастиан да отидем заедно? Така де, бихме могли да отидем и само двете, но тъй като ти очевидно навсякъде се мъкнеш със Себастиан, няма нищо лошо и той да дойде. Освен това е много добър танцьор.

Едно време бих приела с радост идеята да слушам любимата си банда заедно със Себастиан, но незнайно защо точно в този момент изпитвам странно неудобство. От друга страна, как бих могла да откажа, без да се издам, че подозирам нещо?

— Окей, супер — кимвам.

— Ще бъде жестоко! — съгласява се със светнали очи Лали.

— Още този следобед ще го питам — отбелязвам, завивам косата си и я пъхам под плувната си шапка.

— О, не се тревожи за това! — махва с ръка Лали, сякаш всичко си е в реда на нещата. — Мога да го попитам и лично, когато го видя. — И се изнася с широка крачка от съблекалнята.

Пред очите ми изниква крайно смущаващата картина на Лали, танцуваща със Себастиан на партито ѝ.

Заемам мястото си пред коридора, съседен на нейния. После казвам:

— Не се тревожи за Себастиан! И без това ще дойде да ме вземе в четири. Тогава ще го попитам.

Тя извърта глава към мен, свива рамене и отбелязва:

— Както желаш.

Но в момента, в който краката ми се отлепят от земята, се сещам, че в четири вече имам среща на редакторската колегия на вестника. Тази мисъл сковавя тялото ми до такава степен, че разплисквам водата като талпа. За момент съм като зашеметена от този удар, но веднага след това навикът си казва думата и аз започвам да плувам.

Мамка му! Забравих да кажа на Себастиан за срещата на редакторската колегия! Ами ако ми се наложи да тръгна, преди той да се е появил? Тогава Лали със сигурност ще го прилапа!

Дотолкова съм потънала в мисли, че се излагам феноменално с гмурването в стил лебед, което е най-лесното в моя репертоар.

— Какво ти става днес, Брадшоу? — провиква се треньорът Нипси. — Гледай да си стегнеш задника до петък, иначе...

— Непременно! — кимвам и изтривам лицето си с къпката.

— Прекарваш твърде много време с гаджето си! — отбелязва присмехулно той. — И точно това те разконцентрира!

Поглеждам крадешком към Лали, която следи изкъсо тази размяна на реплики между мен и тренера. За момент долавям тънка усмивчица върху лицето ѝ, но в следващия от нея няма и следа.

* * *

— Нали щяхме да ходим в мола „Фокс Рън“? — нацупва се Себастиан и отвърща раздразнено поглед от мен.

— Съжалявам! — Протягам ръка, за да го докосна, но той се отдръпва бързо.

— Ще ме намокриш!

— Нали току-що излизам от басейна?

— Виждам — промърморва той.

— Ще отида само за половин час!

— И защо изобщо искаш да работиш за този скапан клюкарник, а?

Как да му обясня? Че се опитвам да имам бъдеще ли? Себастиан няма да ме разбере. Той полага максимални усилия да няма такова.

— Хайде де! — примолвам му се аз.

— Не искам да ходя сам в мола!

Лали застава до нас, като завърта хавлията си и я мята във въздуха.

— Аз мога да дойда с теб — предлага си автоматично услугите.

— Страхотно! — светват веднага очите му, а на мен казва с усмивка: — Ние ще те чакаме там, става ли?

— Разбира се. — Всичко изглежда напълно невинно. Но защо тогава това „ние“ ме притеснява толкова много?

Питам се дали да не се откажа от тази среща на редакторската колегия във вестника и да не тръгна след него.

Дори правя няколко крачки напред, но когато излизам от басейна, спирам. Такава ли ще бъда през целия си живот? Ще вземам решение за нещо, което ми се струва важно за бъдещето ми, а после ще се отказвам с лека ръка от него заради някакъв мъж? „Голяма глупост, Брадли! Как можеш да бъдеш толкова слабохарактерна?!“ — сякаш чувам в главата си гласа на Мишката.

И отивам на срещата на редколегията.

Вследствие на доста дълго продължилото ми двоумение малко съм закъсняла. Екипът вече се е подредил около огромна кръгла маса, с изключение на госпожица Смиджънс, която се намира до прозореца и

тайничко пуши цигара. И тъй като не е погълната от разговора, тя първа ме забелязва.

— О, Кари Брадшоу! Значи все пак благоволи да ни удостоиш с присъствието си!

Питър вдига очи и погледите ни се срещат. „Копеле!“, казвам си аз, като се сещам за онова, което Лали преди малко ми каза за Питър и Дона Ладона. Решавам, че ако Питър ми създава проблеми в приобщаването към екипа на „Нътмег“, ще му напомня за онова, което е казал на Себастиан.

— Всички ли тук познават Кари? Кари Брадшоу? — пита той. — Последна година е. И доколкото виждам, тя е решила... хммм... да се присъедини към екипа по описването на вестника.

Останалите ме гледат с празни погледи.

Освен Питър разпознавам трима от нашия випуск. Останалите четирима са от втори и трети курс плюс едно момиченце, което изглежда толкова малко, че сигурно е заек. Не особено обещаваща групичка писатели.

— Да се върнем на дискусията си — подема отново Питър, когато аз заемам мястото си в другия край на масата. — Някакви идеи за новия брой?

Най-малкото момиче, което има черна коса и много грозна кожа и прилича на човек, решил на всяка цена да преуспее в живота, каквото и да му струва това, вдига ръка и казва:

— Мисля, че бихме могли да напишем нещо за храната в стола. Откъде идва и защо е толкова лоша.

— Вече сме писали по тази тема — отговаря уморено Питър. — Включваме я почти във всеки брой. И досега нищо не се е променило.

— О, напротив! — провиква се един класически зубър със задължителните очила. — Преди две години училището се съгласи да разреши поставянето на автомати за продажба на здравословна храна долу в стола! Така поне можем да си купуваме слънчогледови семки!

Аха! Значи това е причината в даскало да се мотае една групичка ученици, които непрекъснато люпят семки като колония маймуни.

— Ами физкултурния салон? — пита момиче със силно опъната и сплетена на една плитка коса. — Защо да не лобираме за аеробика вместо за баскетбол?

— Не мисля, че ще бъдат много онези, които ще искат да играят аеробика във физкултурния салон — сръзва го студено Питър.

— Пък и е много глупаво да пишем за неща, които хората и без това могат да си правят и у дома — изтъква зубърът. — Все едно да принуждаваш всички да ходят до пералнята.

— Но нали всичко е въпрос на избор? — контрира малкото момиче. — Което ми напомня, че бихме могли да напишем нещо за дискриминацията, на която мажоретките подлагат хората.

— Аха, това — въздъхва Питър. — Кари, ти какво ще кажеш?

— Защо имам чувството, че миналата година някой се опита да прокара закон срещу дискриминацията на мажоретките, но се провали?

— Ние няма да се откажем! — не се предава заекът. — Мажоретките подлагат грозните хора на престъпна дискриминация! Това е неконституционно!

— Така ли? — поглежда я Питър.

— А аз си мисля, че трябва да измислят закон срещу всички грозни момичета — обажда се зубърът и започва да издава някакви грухтящи звуци, които вероятно трябва да минат за смях.

Питър го поглежда неодобрително и се обръща към заека:

— Гейл, мисля, че вече обсъдихме този въпрос. Не можеш да използваш вестника, за да прокараваш каузи на семейството си! Всички знаем, че сестра ти искаше да стане мажоретка, а Дона Ладона я отхвърли два пъти. Ако в случая не ставаше въпрос за сестра ти, можеше и да помислим за нещо на тази тема. Но ситуацията е такава, че е замесена и тя. Ако сега пуснем нещо такова, всички ще решат, че вестникът се опитва по някакъв начин да принуди мажоретките да я приемат! Това е против всички правила на журналистиката...

— В какъв смисъл? — обаждам се внезапно заинтригувана. Особено когато цялата тази тирада изглежда така, сякаш Питър се опитва да защити Дона Ладона. — Защо си мисля, че целта на журналистиката е да помогне на хората да видят неправдите в света? А както всички добре знаем, неправдите започват още на нашия праг. В случая, започват точно тук, в гимназия „Касълбъри“!

— Права е! — възкликва зубърът и удря с юмрук по масата.

— Окей, Кари! — присвива раздражено очи Питър. — Тогава *ти* вземи тази история!

— А, не! Не може така! — намесва се най-сетне госпожица Смиджънс. — Знам, че Кари е абитуриентка, но като нов член на екипа ни тя трябва да започне с подготвителна работа като всички останали.

Аз свивам любезно рамене, сякаш ми е все тая.

Няколко минути по-късно двете с Гейл ни настаняват в един ъгъл, за да подреждаме типични върху големи листи хартия на редове. Работата е непоносимо отегчителна. Поглеждам към Гейл и виждам, че е смръщена — не знам обаче дали защото така се концентрира, или просто е бясна. Тя е в кулминацията на най-лошата фаза от пубертета, което ще рече, че има пъпки и белези, мазна коса и лице, което все още не е успяло да настигне носа ѝ.

— Типично, нали? — отбелязвам. — Винаги дават най-маловажната работа на момичетата!

— Ако следващата година вече не ме направят репортер, ще пусна петиция! — отсича решително тя.

— Хмम्म. Винаги съм смятала, че в живота съществуват два начина да получиш онова, което искаш. Или да принудиш със сила хората да ти го дадат, или да ги накараш да искат сами да ти го дадат. Доколкото сочи опитът ми, вторият начин като че ли е за предпочитане. Сигурна съм, че ако поговориш с госпожица Смиджънс, тя ще ти помогне. Изглежда доста свестен човек.

— Не тя е лошата. Става въпрос за Питър!

— В какъв смисъл?

— Просто отказва да ми даде шанс да напиша нещо!

Може би подозирайки, че го обсъждаме, Питър се приближава към нас и казва:

— Кари, не е необходимо да правиш това!

— О, нямам нищо против! — изричам весело. — Обичам да правя разни неща с ръцете си.

— Вярно ли е? — пита Гейл, когато Питър се отдалечава.

— Майтапиш ли се? Най-големият ми кошмар бяха релефните карти! А когато бях при скаутите, се провалих в шиенето и бродерията.

Малката Гейл се изкискава.

— Аз също — казва. — Когато порасна, искам да стана като Барбара Уолтърс^[1], въпреки че всички ѝ се присмиват. Чудя се дали и на нея някога ѝ се е налагало да прави това, което правя сега аз.

— Сигурно. А може би и далеч по-кошмарни неща.

— Така ли мислиш? — поглежда ме с надежда детето.

— Убедена съм! — натъртвам, твърдо решена да я успокоя. В следващите няколко минути двете работим, потънали в пълно мълчание, и изведнъж аз питам: — Между другото, каква е тази работа между сестра ти и Дона Ладона?

Тя ме поглежда подозрително и пита:

— Ти познаваш ли сестра ми?

— Разбира се.

В известен смисъл това е лъжа, разбира се. Не я познавам лично, но мисля, че се сецам коя е. Сестрата на Гейл трябва да е едно момиче от нашия випуск на име Рамона, което изглежда точно като Гейл, само че не толкова пъпчива и доста по-подобрена нейна версия. Не съм ѝ обръщала голямо внимание, защото тя дойде в нашето даскало, когато бяхме зайци, и автоматично се сдружи с други хора.

— Много добра гимнастичка е — обяснява ми Гейл. — Или поне беше, когато живеехме в Ню Джърси. Когато беше на тринайсет, стана щатски шампион по гимнастика!

— А защо тогава не е в отбора по гимнастика? — изненадвам се аз.

— Порасна. Бедрата ѝ наедряха. Сдоби се и с цици. И центърът на гравитацията ѝ някак се премести.

— Разбирам.

— Но все още много я бива да прави колела и всички останали номера, които правят мажоретките. Кандидатства за тяхната група и беше абсолютно сигурна, че ще влезе, защото е много по-добра от всички момичета там, в това число и Дона Ладона, които не могат да направят дори едно пълно колело. Обаче не я избраха дори за подгласничка. Миналата година пак опита, а след това Дона Ладона отишла при нея и директно в очите ѝ заявила, че нейната няма да стане, защото не била достатъчно красива!

— Просто ей така отишла и го е казала, така ли? — ахвам изумена.

Гейл кимва и отбелязва:

— Казала е, цитирам: „Ти не си достатъчно красива, за да влезеш в групата, така че недей да губиш и нашето време, и твоето!“

— Божичко! И какво направи после сестра ти?

— Оплака се на директора.

Кимвам, като си казвам, че това е типична реакция за Рамона — винаги гледа да изтропа проблема си на някой възрастен и точно заради това вероятно не са я взели в групата. И все пак...

— И какво каза директорът?

— Казал, че изобщо не иска да бъде въвличан в момичешки работи. А сестра ми му заявила, че това е чиста проба дискриминация. Дискриминация срещу момичетата, които нямат права коса, миниатюрни нослета и идеални цици. И той се засмял.

— Шефът е копеле. Всички го знаят.

— Но това с нищо не ни помага. Затова сега сестра ми се опитва да заведе дело за дискриминация.

— И ти ще пишеш по този въпрос, така ли?

— С удоволствие, само дето Питър няма да ми позволи. А и Дона Ладона няма да иска да говори с мен. Така де, аз съм все още заек. Освен това е предупредила абсолютно всички, че ако някой някога си отвори устата по този въпрос, ще се разправя директно с нея!

— Сериозно?

— А кой е този смелчага, дето ще тръгне да се разправя с Дона Ладона, а?! — Гейл въздъхва. — Нека си признаем — тя управлява цялото училище!

— Или поне си мисли, че го прави.

В този момент Питър се връща при нас и казва:

— Имам среща с Маги в мола „Фокс Рън“. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Разбира се — кимвам и си събирам нещата. — И без това имах среща там със Себастиан.

— Чао, Кари! — помахва ми Гейл. — Беше ми приятно да се запознаем! И не се притеснявай! Няма да те заговарям, когато се засечем по коридорите!

— Не говори глупости! Разбира се, че ще ми се обадиш, когато ме видиш!

* * *

— Гейл сигурно ти е разказала всичко за Дона Ладона и сестра й Рамона — казва Питър, докато прекосяваме паркинга по посока на

неговия ръждясал жълт микробус.

— Ммммммм — промърморвам неопределено.

— Глупави женски приказки! — махва презрително с ръка той.

— Така ли мислиш за ситуацията? Че са глупави женски приказки?

— Че какво друго може да е?

Отварям вратата до шофьора, събарям купчина листи на пода и се вмъквам.

— Странно — отбелязвам. — А аз те мислех за по-еволюирал по отношение на жените.

— Какво искаш да кажеш? — Питър натиска газта и завърта ключа. След няколко опита колата запалва.

— Никога не съм те мислела, че си от онези момчета, които не могат да търпят звука от женските гласове. Нали се сещаш? От онези, дето крещат на приятелките си да си затварят устата, когато те се опитват да им кажат нещо.

— И кой ти каза, че съм такъв? Маги ли? Гарантирам ти, че не съм от тях!

— Тогава защо не позволяваш на Гейл да си напише историята? Или в случая проблемът е по-скоро в Дона Ладона? — питам небрежно.

— Няма нищо общо с нея — отсича той и непохватно сменя скоростите.

— А ти колко добре я познаваш? Ама честно!

Той ме поглежда подозрително.

— Защо?

Свивам рамене и изричам:

— Чух те да говориш за нея на партито у Лали.

— Е, и?

— Просто Маги ми е много добра приятелка. И е страхотно момиче. И не искам никой да я наранява.

— И кой е казал, че ще я нараня?

— Гледай да не я нараняваш. Толкова.

Изминаваме още малко път и Питър по едно време казва:

— Не е необходимо да го правиш.

— Кое?

— Да бъдеш любезна с Гейл. Тя е голяма досада. Говориш ли веднъж с нея, никога повече няма да можеш да се отървеш.

— На мен ми се стори свястно момиче. — Поглеждам го свирепо, когато си спомням, че той отказа поне да заведе Маги до клиниката за онези противозачатъчни хапчета.

И той очевидно се чувства виновен, защото казва:

— Ако искаш да напишеш нещо за вестника, направи го! Все пак задължен съм ти.

— Задето придружих Маги до клиниката ли? Да, наистина си ми задължен.

— А за момичетата не е ли по-добре сами да се оправят с тези неща?

— Нямам представа — отбелязвам и в гласа ми се прокрадва зловеща нотка. — Ами ако Маги се беше оказала бременна?

— Нали точно това се опитвам да *избегна*! Мисля, че все пак заслужавам някаква благодарност, задето съм добър приятел и я карам да взема хапчетата — измърква самодоволно той, като че ли очаква потупване по гърба.

Защо мъжете винаги смятат, че светът се върти около тях? И че само те изнасят цялата тежест на света върху плещите си?

— Мисля, че Маги е достатъчно умна, за да знае, че и сама трябва да си взема хапчетата.

— Хей, не исках да кажа...

— Няма значение — махвам с ръка вбесена. Внезапно в съзнанието ми изплува онова момиче в клиниката, което си изплакваше очите, защото току-що беше направило аборт. Типът, от когото е забременяла, също не беше с нея. Би трябвало да разкажа на Питър за нея, обаче не знам откъде да започна.

— Както и да е. Все пак е било много мило от твоя страна — признава той. — Маги ми каза, че си била страхотна.

— И това те изненадва?

— Не знам, Кари — започва да пелтечи той. — Искам да кажа... винаги съм те мислел за... за малко глупава.

— Глупава ли?

— Ами ти непрекъснато се шегуваш. Никога не съм можел да разбера какво правиш в часовете по висша математика.

— Защо? Защото съм смешна ли? Не може ли едно момиче да бъде и смешно, и интелигентно?

— Не съм казал, че не си интелигентна...

— Или защото аз няма да ходя в Харвард? Знаеш ли, Маги непрекъснато ми повтаря какъв страхотен тип си. Обаче аз някак си не й вярвам. Или може би си се превърнал в абсолютен задник само през последните три дена.

— Хей, по-леко! Не е необходимо да се ядосваш толкова! Защо вие, момичетата, винаги приемате нещата толкова лично?

Кръстосвам ръце пред гърди и нищо не казвам. Усещам, че на Питър започва да му става неудобно, защото почва да се върти на седалката си.

— И така... хммм... на въпроса — изрича по едно време. — Наистина трябва да напишеш нещо за вестника. Може би профил на някой учител или нещо подобно. Тези неща винаги се приемат добре.

Вдигам крака върху предното табло на колата и отсичам:

— Ще си помисля.

* * *

Вътрешно все още кипя от гняв, когато спираме на паркинга пред мола „Фокс Рън“. Толкова съм бясна, че вече се питам дали мога да продължа да бъда приятелка с Маги, докато се влачи с този кретен.

Излизам от колата и хлопвам вратата на колата малко по-силничко, отколкото трябва. Знам, че не е никак възпитано от моя страна, обаче не успявам да се сдържа.

— Ще се видим с вас двамата вътре, става ли? — подхвърлям.

— Става — кимва той, но очевидно е притеснен. — Ще бъдем в „Мисис Фийлдс“.

Кимвам и тръгвам покрай паркинга, като междувременно започвам да ровичкам в чантата си и накрая изваждам каквото търся — цигара. Запалвам я. И докато си пуша и постепенно започвам да възвръщам нормалното си състояние, жълтият корвет се вмъква в паркинга и се заковава със свистене на спирачки на около десет крачки от мен. Себастиан. С Лали.

Със смях и кикот двамата се изнизват от колата.

В гърлото ми се събира буца. Къде са били през последния час и половина?

— Здравсти, скъпа! — докосва леко с устни устните ми Себастиан. — Бяхме много гладни, затова отскочихме до „Хамбургер Шак“.

— Видяхте ли Уолт?

— Ъхъ — отговаря Лали. Себастиан ме хваща под ръка, а с другата хваща под ръка Лали. Така подредени, тримата влизаме в мола. Единственото ми успокоение е, че Себастиан не ме излъга за „Хамбургер Шак“. Когато ме целуна, дъхът му вонеше на лук с чушки, примесен с острия аромат на цигари.

[1] Емблематично име в американската журналистика и най-скъпо платената водеща на новини в историята на телевизията. — Б.ред. ↑

18.

ГРУПИЧКИТЕ СЕ СЪЗДАВАТ, ЗА ДА БЪДАТ РАЗРУШАВАНИ

— Какво ще кажеш? — питам Мишката, като потропвам с химикалка по масата.

— Да нападаш Дона Ладона още с първата ти статия за „Нътмег“? Твърде рисковано, Брадли. Особено след като все още не си изслушала нейната версия за нещата.

— Не че не съм опитвала — контрирам.

Което не е съвсем вярно. Истина е, че по едно време бях започнала да я следвам, но всъщност не съм правила опит да се изправа очи в очи с нея. Единственото, което направих, е да мина покрай къщата ѝ три пъти. Семейство Ладона живее на върха на един хълм в голяма нова къща, която е невероятно грозна. Има две колони отпред, една стена от тухли, втората стена е с гипсова мазилка и останалите от дърво, като че ли човекът, който я е проектирал, не е успял да реши от какво точно иска да я направи и накрая е струпал всичко на едно място. Но пък, от друга страна, това отразява перфектно начина, по който Дона Ладона се отнася към мъжете.

При две от минаванията ми оттам къщата определено беше празна. На третия път обаче зърнах Томи Брустър да излиза между колоните, следван от Дона. Точно преди да се качи в колата си, Томи се хвърли напред, като че ли се опитваше да я целуне, обаче тя го отблъсна с показалеца си и се засмя. И докато Томи беше все още на алеята и беснееше, пред къщата спря друга кола — син мерцедес. От нея излезе висок, доста красив младеж, мина покрай Томи така, сякаш него изобщо го нямаше, и автоматично хвана Дона през кръста. После двамата влязоха обратно в къщата, без изобщо да погледнат назад.

Когато става въпрос за момчета, Дона действително води доста интересен живот.

— Защо не започнеш с нещо не чак толкова проблематично, а?
— пита сега Мишката. — Просто да дадеш възможност на хората да свикнат с мисълта, че ти пишеш за вестника.

— Но ако не пиша за Дона Ладона, просто нямам за какво да пиша! — извивам жалостиво глас аз. Вдигам крака на масата и накланям стола си назад. — Най-готиното при Дона е, че всички се страхуват от нея. Така де, какво друго от живота на гимназията е в състояние да предизвика толкова много брожения и напрежение?

— Групите.

— Групите ли? Че ние дори не сме групичка!

— От гледна точка на това, че през последните десет години се движим почти с едни и същи хора, може да се каже, че сме групичка.

— Аз пък винаги съм смятала, че ние сме против групичките.

— Сдружението против групичките също е групичка, нали? — изтъква Мишката.

— Да, в това като че ли има нещо наистина — замислям се аз, като се накланям максимално назад със стола си. Когато заставам почти перпендикулярно на пода, краката ми се изплъзват и аз падам назад, като междувременно събарям и няколко учебника. Столът се приземява на главата ми, а когато надниквам изпод седалката му, над мен стои със загрижено лице малката Гейл.

Крайно време е някой да каже на това момиче, че вече има шампоани и против пърхот.

— Кари? — кокори се тя. — Добре ли си? — Оглежда се като обезумяла и започва да събира учебниците от пода. — Най-добре е веднага да станеш, докато библиотекарката не те е открила! А ако те открие, ще те изрита!

Мишката избухва в смях.

— Защо ми се смееете? — простенва Гейл, стиснала цяла купчина книги. Очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Скъпа — казвам аз, — не се смеем на теб! Просто ние сме най-големите! И изобщо не ни пука дали библиотекарката ще ни изгони или не.

— А дори и да се опита, сигурно ще ѝ покажем среден пръст! — добавя Мишката. После двете се споглеждаме и пак се изхилваме.

— О, ясно — мънка Гейл и започва нервно да гризе устните си. Аз дръпвам стола до мен и я каня: — Заповядай, седни!

— Сериозно?

Момичето предпазливо присяда на ръба на стола и аз изричам тържествено:

— Гейл, представям ти Робърта Кастълс, позната повече като „Могъщата Мишка“ или за още по-кратко — „Мишката“!

— Здравейте! — изрича срамежливо детето. — Знам всичко за вас! Вие сте истинска легенда! Всички казват, че вие сте най-умното момиче в цялото училище! Ще ми се и аз да бях нещо подобно. Да бъда най-умната, де. Защото си знам, че никога не мога да се надявам да бъда най-красивата.

Точно в този момент в библиотеката се материализират двете Джен и започват да душат като хрътки. Забелязват ни и седат през две маси от нашата.

— Виждаш ли онези момичета? — соча ги аз с глава на Гейл. — Смяташ ли, че са красиви?

— Кои, двете Джен ли? Ама, разбира се! Разкошни са!

— Сега! — подчертавам. — Красиви са *сега*! Но след две години...

— Ще изглеждат много, много стари. Ще приличат на четирийсетгодишни лелки! — довършва Мишката.

Малката Гейл покри уста с ръка и се изхилва.

— Но защо? — после пита. — Какво е станало с тях?

— Сега нищо. Но върхът им е гимназията — обяснявам аз.

— Каквоооо!

— Точно така — съгласява се тържествено Мишката. — А след гимназията всичко за тях тръгва надолу. Бебета. Съпрузи, които им изневеряват. Работа без никаква перспектива. Следователно не е никак добре да стигнеш върха си още в гимназията. Защото оттам нататък всичко е главоломно спускане надолу. И животът ти се превръща в същински кошмар.

— Никога не съм се сещала да погледна на нещата от този ъгъл — отбелязва Гейл и оглежда двете Джен така, сякаш са страховити пришълци от друга планета.

— Та като стана въпрос за това — казвам аз, — кое за теб е най-гадното нещо в гимназията?

— Ами... храната?

— Не става. Историите за стола вече досадиха на всички. Проблемите с Дона Ладона също се изключват.

— Ами в такъв случай бих казала... групичките!

— Групичките, значи — кимам и поглеждам косо към Мишката.
— И защо?

— Защото те карат да се чувстваш неуверен в себе си. И винаги усещаш, че не принадлежиш към дадена групичка, защото тези хора просто не разговарят с теб. А понякога, ако все пак си в някоя групичка, все едно живееш в „Повелителят на мухите“^[1]. И непрекъснато се питаш дали ти няма да бъдеш този, който ще бъде убит. — След това изявление тя отново слага ръка на устата си. — О, май много се разприказвах.

— Нищо подобно! Продължавай да говориш! — подканвам я аз. Вадя една тетрадка, обръщам я на празна страница и започвам да пиша.

* * *

— Знаеш ли, че онази история, която пиша за „Нътмег“, върви доста добре — отбелязвам, докато изваждам тавата с шоколадови бисквитки от фурната.

Себастиан обръща на следващата страница на списание „Тайм“, което чете, и подхвърля:

— И за какво се разказваше в нея?

Казах му вече двайсетина пъти.

— За групичките в училище. Вече успях да интервюирам поне десетина човека и получих доста интересни отзиви.

— Хмммм — промърморва Себастиан, без да проявява абсолютно никакъв интерес.

Но въпреки това аз не се отказвам:

— Уолт е на мнение, че макар групичките да ти осигуряват защита, те могат и да спънат развитието ти като личност. Ти какво мислиш?

— Какво мисля аз ли? — изрича Себастиан, без да вдига поглед от списанието. — Мисля, че Уолт си има по-важни проблеми.

— Какви по-точно?

— Толкова ли искаш да знаеш? — Този път ме поглежда над очилата си за четене, които са изработени в стил на слънчевите очила „Рей Бан“. Винаги, когато си сложи очилата за четене, сърцето ми се разтопява. Той все пак има и недостатъци! Не вижда добре. Адски е сладък всъщност.

— Разбира се, че искам.

— Тогава ми се довери и изобщо не се занимавай с него — отбелязва енигматично и се връща към списанието си.

Аз вадя топлите бисквитки от тавата и внимателно ги подреждам в една чиния. Поставям чинията пред Себастиан и сядам срещу него. Той разсеяно си взема една бисквитка и я хапва.

— Какво точно четеш? — питам.

— За рецесията — отговаря и пак обръща страницата. — Повече от ясно е, че точно сега не е моментът за търсене на работа. А вероятно не е и моментът за влизане в колеж. Така, като гледам, ще бъдем принудени да изкараме целия си живот в мазетата на родителите си.

Най-неочаквано го сграбчвам за ръката и питам:

— Какво по-точно знаеш за Уолт?

— Просто го видях — свива рамене той.

— Къде?

— На едно място, което не знаеш и което е по-добре никога да не познаваш.

Ама какви ги говори този човек?

— И какво е това място? — не се предавам аз.

Той сваля очилата си и отсича:

— Стига по този въпрос! Скучно ми е! Хайде да отскочим до мола!

— На мен пък не ми е скучно. Искам да разбера всичко за Уолт!

— Аз пък не желая да говоря по този въпрос! — отсича той и се изправя.

Хммм. Вземам си една бисквитка и натъпквам половината в устата си. После казвам:

— Не мога да дойда с теб до мола. Трябва да работя по ръкописа си. — И когато той ме поглежда неразбиращо, допълвам: — За вестника.

— Както искаш — свива рамене той. — Обаче аз не възнамерявам да седя тук и да те чакам да пишеш.

— Но аз държа да *изпирам* нещата!

— Хубаво. Значи до скоро.

— Почакай! — Грабвам си якето и хуквам след него.

Той обвива с ръка кръста ми и двамата изпълняваме смешните стъпки, които си измислихме една вечер в „Смарагда“, и в този дух се изнасяме до колата му.

Но когато потегляме, аз поглеждам назад към нашата къща и усещам, че ме изпълва огромна вина. Не трябваше да излизам с него. Трябваше да си остана въщи и да работя по статията. Какъв писател ще излезе от мен, щом нямам никаква самодисциплина?!

Обаче Лали наскоро се хвана на работа в мола, в магазин „Гап“. Така че, ако оставя Себастиан сам, той със сигурност ще се отбие при нея и двамата пак ще останат сами, без мен. Чувствам се отвратително, задето не мога да имам доверие на приятелката си със Себастиан, но напоследък двамата наистина стават все по-близки. Всеки път, когато ги видя, те или се шегуват за нещо, или се поздравяват с пляскане на ръцете. И мен ме обзема поредното грозно предчувствие. То прилича на тиктакане на часовник, само дето тиктаканията се разреждат все повече и повече, докато накрая не остане нищо — само тишина.

* * *

Синтия Вайънд излиза на сцената пред цялото училище и вдига един екземпляр от последния брой на „Нътмег“.

— А тази седмица имаме една история от Кари Брадшоу за групичките! — обявява.

Постни аплодисменти, след което всички побързват да се изправят.

— Браво, Бродли! В крайна сметка публикувах материала ти! — търчи при мен Мишката.

— Нямаме търпение да го прочетем — промърморват подигравателно няколко дечица, докато минават покрай мен.

— Слава богу, че всичко свърши, нали? — появява се и Себастиан и намигва на Мишката.

— Какво искаш да кажеш? — питам озадачено аз.

— Този „Нътмег“ — продължава да говори той на Мишката. — И теб ли те тормозеше с онези безкрайни репортерски въпроси?

— Не, разбира се! — отговаря Мишката и го поглежда безкрайно изненадана.

— Все тая. Важното е, че всичко свърши! — повтаря той и се ухилва.

Мишката ме поглежда неразбиращо, обаче аз свивам рамене, все едно ѝ казвам: „Момчета, какво да ги правиш!“

— Е, аз пък мисля, че статията ти е *страхотна*! — извисява нарочно глас Мишката.

* * *

— Ето я и нея! — провиква се Маги. — Ето я нашата звезда!

— О, я стига, Маги! Само някаква си глупава история в „Нътмег“!

Но въпреки това не мога да не изпитам огромно задоволство. Плъзвам се до нея на масичката за пикник край плевнята. Земята вече е замръзнала, а от няколко месеца насам температурите варират единствено между студено, по-студено и много студено. На главата си имам плетена шапка с дълга опашка, завършваща с пискюл. Маги, която се справя със зимата, като се преструва, че тя не съществува, и отказва да си сложи шапка и ръкавици, освен когато ходи на ски, потрива ръце между две дръпвания на цигарата, която двамата с Питър си подават. Лали пък е обута с ботуши, каквито носят работниците по строежите — това като че ли е последният писък на модата тази зима.

— Дай да си дръпна и аз — обръща се Лали към Маги, което е твърде необичайно, защото Лали почти никога не пуши.

— Да, статията си я биваше — признава неохотно и Питър.

— Всичко, което Кари прави, е добро — отбелязва Лали. От ноздрите ѝ се вие дим. — Нали е така? Кари винаги трябва да успее!

Тази враждебност целенасочена ли е? Или просто е в лошо настроение? Лали ме поглежда право в очите, като че ли ме предизвиква да отгатна сама.

— Невинаги успявам — контрирам аз. Измъквам една цигара от пакета на майката на Маги. Очевидно се е отказала от опитите да ги

спира. — И по-точно, обикновено се провалям — отбелязвам, като се опитвам да обърна всичко на майтап. Запалвам цигарата, вдишвам дълбоко, задържам дима в устата си и после издишвам няколко перфектни кръгчета. — Но от време на време и на мен ми се случва да имам късмет.

— Я стига! — подвиква Лали с неприкрита заядливост в гласа. — Пишеш за „Нътмег“, имаш поне четири трофея за скокове във вода и освен това открадна Себастиан от Дона Ладона! На мен това ми звучи като да получаваш всичко, което искаш!

За момент настъпва напрегната тишина. После Мишката казва:

— Този въпрос е доста сложен. Дали човек винаги получава онова, което иска?

— Ти го получаваш — отвърща Маги. — Ти и Питър го получавате!

— И Лали. Както и ти, Маги! — настоявам аз. — Освен това не смятам, че съм откраднала Себастиан от Дона Ладона. Той ми каза, че вече не се виждал с нея. А дори и да беше така, тя... е, надали бих могла да я нарека своя приятелка. Така че нищо не ѝ дължа.

— Пробвай да ѝ го кажеш! — подсмихва се подигравателно Лали и смачква ядовитото фас с тежките си ботуши.

— Че на кого му пука за Дона Ладона?! — провиква се изведнъж Маги. Поглежда към Питър и допълва: — Писна ми да слушам за това момиче! И не искам никой повече да споменава името ѝ, чухте ли?

— Съгласни сме — кимва неохотно Питър.

— Така — казвам аз.

Питър извърща очи, докато пали цигарата си, а после ме поглежда и казва:

— Предполагам се сещаш, че от този момент нататък Смиджънс ще очаква от теб друга история за вестника.

— Няма проблеми.

— За какво ще пишеш този път? — пита Лали. Взема си още една цигара от пакета на Маги, оглежда я и я пъхва зад ухото си.

— Е, все ще измисля нещо — отговарям, като не преставам да се чудя защо днес приятелката ми се държи толкова странно.

[1] „Повелителят на мухите“ (1954 г.) — един от най-известните романи на британския писател Уилям Голдинг, алегория за

безуспешните опити на цивилизацията да опитоми варварските инстинкти на човечеството. — Б.пр. [↑](#)

19.

П-П-П-ПРОМЕНИ

— Маги, това не е хубаво! — просъсквам. Часовете току-що са свършили и Мишката, Маги и аз се крием в кадилака на Маги.

— Добре де, ами Лали? — сменя темата Мишката. — Не мислите ли, че тази сутрин край плевнята се държа доста странно?

— Ревнува! — отсича Маги.

— И аз така си помислих — съгласява се Мишката.

— Тя е много ревнив човек — допълва Маги.

— Не е! — протестирам аз. — Просто Лали е самоуверена, нищо повече. Понякога хората я разбират погрешно.

— Не знам, Бродли — отбелязва Мишката. — Ако съм на твое място, бих внимавала с нея.

— Окей, хора. Ето го! Скрийте се! — командва Маги и всички дружно се свличаме на пода.

— Това, дето правим, не е никак правилно — промърморвам.

— Нали ти беше тази, дето иска да става писател? — обажда се Маги. — Истинският писател би искал да разбере как стоят нещата!

— Искам, разбира се, но не по този начин. Защо просто не го попитаме?

— Защото той няма да ни каже истината! — отсича Маги.

— Мишке, ти какво смяташ?

— На мен не ми пука — отвързва Мишката от задната седалка. — Аз съм само за возенето. — Подава леко глава и поглежда през задния прозорец. — Влезе в колата! Напуска паркинга! Бързо, иначе ще го изгубим!

Дотук с незаинтересоваността на Мишката.

Маги се вдига бързо на седалката, включва колата на скорост и скача върху газта. Излиза от другата страна на паркинга, а когато стига до задънения край, продължава надясно по тротоара.

— Господи! — провиква се Мишката, вкопчена здраво в облегалката пред нея, докато Маги прави остър завой наляво. Само

след секунди сме на две коли зад оранжевия хечбек на Уолт.

— Внимавай, Маги, да не стане прекалено очевидно! — предупреждавам аз.

— О, Уолт никога няма да забележи! — отсича пренебрежително тя. — Когато кара, той не забелязва абсолютно нищо около себе си.

Горкичкият Уолт! Защо изобщо се съгласих с този откачен план на Маги да го проследим?! Сигурно по същата причина, поради която отидох с нея за рецептата за противозачатъчни. Просто не мога да отказвам на никого. Нито на Маги, нито на Себастиан, нито дори на Лали.

Лали е взела онези проклети билети за „Ацтеките Двойната стъпка“ и сега, след коледната ваканция, всички дружно трябва да отидем да ги слушаме в онзи нощен клуб.

Но дотогава има още много седмици. Освен това не мога да не призная, че наистина умирам да разбера къде точно се крие Уолт след училище.

— На бас, че има ново гадже! — отбелязва Маги. — И може би е по-стара от него. Като госпожа Робинсън. Сигурно е нечия майка. И той затова е толкова потаен.

— А може пък наистина да учи.

Маги ме поглежда косо и отсича:

— Я стига! Нали знаеш колко умен е Уолт! На него никога не му е трябвало много, за да научи нещо! Дори и когато казва, че учи, всъщност се занимава с нещо друго. Като например да чете за нощните гърнета от осемнайсети век.

— Уолт си пада по антиките? — обажда се изумена Мишката.

— Знае всичко за тях! — отсича гордо Маги. — Някога имахме следния план: ще се преместим да живеем във Върмонт. Уолт ще си направи магазин за антики, а аз ще отглеждам овце, ще преда руното им на вълна и ще плета пуловери.

— Колко... интересно — отбелязва Мишката и ми намига.

— Щях да отглеждам и зеленчуци — допълва Маги. — А през лятото да излизам на пазара и да ги продавам. И щяхме да станем вегетарианци.

„И виж какво стана с тази идея!“ — казвам си тъжно аз, докато летим през нашия град в преследване на Уолт.

Той минава покрай мола „Фокс Рън“ и продължава по главната. На един от двата светофара в града колата му завива наляво и се насочва към реката.

— Знаех си! — прошепва Маги и сграбчва здраво волана. — Има тайна среща!

— Къде, в гората? — подсмива се Мишката. — Там няма нищо друго, освен дървета и пусти полета.

— Може би съвсем случайно е убил някого. И е заровил тялото му и сега се връща, за да се увери, че не се е издигнало на повърхността! — възкликва ентусиазирано Маги.

Аз запалвам цигара и се отпускам назад в седалката, като се питам докъде ще стигне въображението й.

Пътят отвежда право до реката, но вместо да продължи по черния път, Уолт прави още един рязък завой и продължава под магистралата.

— Отива към Ийст Милтън! — крещи Маги, сякаш никой не се е досетил.

— Какво има в Ийст Милтън? — изумява се Мишката.

— Един лекарски кабинет — отговарям аз.

— Кари! — скастрия ме Маги.

— Може би работи като медицинска сестра — обяснявам най-невинно.

— Кари, би ли си затворила устата, ако обичаш? — срязва ме Маги. — Работата е съвсем *сериозна*!

— Защо бе? Защо да не работи като медицинска сестра? През следващите десет години това ще се превърне в професия шик!

— Всички лекари ще бъдат жени, а всички медицински сестри — мъже — припява Мишката.

— Аз пък не бих искала да ходя при мъжка сестра! — потреперва Маги. — Не бих искала мъж, който не ме познава, да докосва тялото ми!

— Ами ако ти се случи да забиеш някоя бройка? — продължавам да я дразня аз. — Представи си: излизаш някъде, срещаш някакъв тип, решаващ, че си лудо влюбена в него, и само три часа по-късно правите секс!

— Аз съм луда по Питър, ясно ли е?

— Не мисля, че ще се брои — отбелязва Мишката. — Ако познаваш човек от цели три часа, долу-горе вече го познаваш, нали така?

— Трябва да е нещо като онова внезапно изчукване в „Страх от летен“.

— О, моля ви се, не казвайте „изчукване“! Мразя тази дума! Говорим за „правене на любов“! — проплаква Маги.

— А каква е разликата между правенето на любов и чукането? Ама наистина? — питам.

— Чукането е просто полов акт. А правенето на любов е акт плюс всички останали неща — обяснява Мишката.

— Направо не мога да повярвам, че все още не си спала със Себастиан! — заявява най-безсрамно Маги.

— Ами...

Маги се обръща назад и поглежда невярващо към Мишката, благодарение на което едва не изскачае от пътя. А когато оправя колата, казва:

— Все още си девствена! — Ама го казва така, сякаш е престъпление.

— Не обичам да мисля за себе си като за „девствена“. Предпочитам да се определям като „сексуално незавършена“. Нали се сещате? Това е като да не си завършил училище.

— Ама защо? — изумява се Маги. — Сексът въобще не е голяма работа! Мислиш си, че е голяма работа, докато не го направиш. А после си казваш: „Божичко, защо чаках толкова дълго?!“

— Стига, Маги! Всеки си има своето време. Може би Кари просто още не е готова — срязва я Мишката.

— Единственото, което искам да кажа, е, че ако в най-скоро време не го направиш със Себастиан, някоя друга ще го направи! — предвещава злокобно Маги.

— Ако наистина стане така, ще означава, че Себастиан просто не е подходящият човек за нея! — отсича Мишката.

— Освен това мисля, че някоя вече го е направила — допълвам аз. — Имам предвид в миналото. И в крайна сметка какво искате от мен? Та ние сме гаджета едва от два месеца!

— Ние с Питър бяхме гаджета само от два дена, когато го направихме! — изтъква Маги. — Е, при нас, разбира се, и

обстоятелствата бяха различни. Питър е бил влюбен в мен от години.

— Маги. Относно Питър... — започва Мишката.

Иска ми се да я предупредя, че точно сега вероятно не е най-подходящият момент да повдига въпроса за Питър, ала вече е твърде късно.

— Мисля, че за него „гимназия“ и „колеж“ са две абсолютно различни категории. Когато замине за Харвард, ще остави Касълбъри изцяло зад гърба си. Просто трябва да го направи. Иначе няма да успее!

— Защо пък не? — стрелва я Маги.

— Маги — намесвам се аз, като поглеждам многозначително Мишката, — Мишката няма предвид точно теб. Иска да каже, че там той ще трябва много да заляга над ученето и може би няма да разполага с достатъчно време за поддържането на връзка. Нали така, Мишке?

— Именно. Животът на всички ни ще се промени. Всички ние ще се променим.

— Що се отнася до мен, аз не смятам да се променям — отсича инатливо Маги. — Независимо от това, което ще се случи, аз винаги ще си остана аз. И мисля, че точно така трябва да се държат всички хора. Прилично.

Съгласявам се с нея.

— Каквото ще да става, трябва да се закълнем, че винаги ще си останем себе си!

— А имаме ли друг избор? — обажда се иронично Мишката.

* * *

— Но къде сме, за бога? — възкликвам и се оглеждам.

— Добър въпрос — промърморва Мишката. Намираме се на път с изпочупен асфалт, в средата на нищото.

От двете ни страни се простират каменисти полета, изпъстрени тук-там с по някоя занемарена къща. Минаваме покрай сервиз за коли и жълта къщичка, на която пише: „Поправки на кукли СЪНШАЙН, кукли големи и малки.“ Далеч пред нас Уолт внезапно завива в малка алея пред дълга бяла сграда с индустриален вид.

Сградата има голяма метална порта и малки, затъмнени прозорци. Изглежда изоставена.

— Какво е това място? — пита Маги, докато минаваме бавно покрай него.

Мишката се обляга назад и скръства ръце.

— Едно е сигурно — изглежда много съмнително! — отсича.

Продължаваме малко по-нататък, докато Маги не намери място да обърне.

— Място, за което не би искала да знаеш — повтарям на глас предупреждението на Себастиан.

— Какво? — ококорва се Маги.

— А, нищо — побързвам да замажа положението аз и двете с Мишката си разменяме погледи.

Мишката потупва Маги по рамото и казва:

— Мисля, че вече е време да се прибираме. Това надали ще ти хареса.

— Кое по-точно? — сопва се Маги. — Че това е просто една сграда! И наше задължение като приятели е да проверим в какво се е забъркал Уолт!

— Или може би не — свива рамене Мишката.

Маги не ѝ обръща внимание и тръгва по алеята пред сградата.

Алеята отвежда отзад, към един скрит навес, където, редом до колата на Уолт, има и още няколко.

Зърваме таен заден вход с неоновы знаци, на които пише: „Видео“, „Играчки“ и сякаш всичко това не е достатъчно — „Секс на живо“.

— Нещо не разбирам — промърморва Маги, вторачена в червените и сини знаци.

— Порно клуб.

— Маги, ще съжаляваш, че си влязла тук! — предупреждава пак Мишката.

— Че защо да не вляза? — сопва се тя. — Да не мислите, че няма да мога да го понеса?

— Аз поне няма да мога.

— Аз също няма да мога — изричам съчувствено. — Пък и не моето бивше гадже е там!

— Не ми пука! — Маги паркира колата до един дъмпстер, грабва пакет цигари и излиза. — Ако искате да дойдете с мен, добре. Ако ли не — чакайте ме в колата.

Това вече е съвсем друго. Аз се привеждам през седалката и се провиквам през прозореца:

— Маги, нямаш представа какво има там!

— Скоро ще разбера!

— Ще се изправиш срещу Уолт? А той какво ще си каже, когато разбере, че си го шпионирала?

Маги продължава напред. Двете с Мишката се споглеждаме, излизаме от колата и тръгваме след нея.

— Стига, Маги! Знаеш, че говори много лошо за теб, ако те хванат да шпионираш някого по този начин. Особено ако този някой се опитва да го запази в тайна! Хайде да се връщаме!

— Не!

— Добре де — отстъпвам мъничко. Посочвам към дъмпстера и добавям: — Предлагам да се скрием зад онази кола. Ще изчакаме няколко минути и ако нищо не се случи, ще се приберем у дома.

Маги поглежда още веднъж към входа, присвива очи и накрая отсича:

— Хубаво.

Подреждаме се като примерни кегли зад дъмпстера. Вече е леденостудено и аз обвивам рамене с ръцете си и започвам да подскачам, за да се стопля.

— Ще престанеш ли? — просъсква Маги. — Някой идва! — Хвърлям се в близкия храст зад дъмпстера, изсипвам се по задник, а след това драпам известно време, докато стъпя на крака. Седя си приклепнала и наблюдавам.

Под навеса се вмъква могъщ мустанг. Вратата се отваря, районът се оглася от надута до дупка уредба с песен на „Блек Сабат“ и шофьорът излиза. Огромен мускулест тип. Когато се озърта предпазливо, за да провери дали някой не го гледа, аз разпознавам в този шофьор Ранди Сандлър, който завърши гимназията преди две години и беше куотърбек на футболния отбор.

— Боже господи! Ранди Сандлър току-що влезе в порно клуба!

— Ранди Сандлър ли? — шашва се Мишката и двете с Маги припълзват до мен.

— Грешката е изцяло моя! — напява жалостиво Маги. — Ако не го бях зарязала, Уолт сега нямаше да има нужда да идва тук за секс! Сигурно се е разболял от хронична форма на сини топки!

— Сините топки са мит — прошепвам доста височко. — Това е една от онези лъжи, които мъжете разправят на жените, за да получат секс!

— Направо не мога да повярвам! Горкият Уолт! — стене тя.

В този момент Ранди Сандлър излиза от клуба, обаче този път не е сам. Следван е от Уолт, който примигва от ярката в сравнение със заведението светлина. Двамата с Ранди си разменят няколко думи и се засмиват, а после дружно влизат в колата на по-голямото момче. Двигателят изревава, но преди да потеглят, Ранди се привежда към Уолт и го целува по устата. Целувката се проточва повече от минута, след което мъжете се откъсват един от друг. Уолт обръща към себе си огледалото за задно виждане и оправя косата си.

За миг настъпва тишина. Единственият звук, който се чува, е пърпоренето на мустанга. После той се изтегля бавно изпод импровизирания навес, а ние продължаваме да клечим в храстите. Постепенно бръмченето му се изгубва в далечината и ние една по една започваме да се изправяме.

— Е — отбелязва със свити устни Маги, докато се изтупва и оправя, — очевидно всичко е ясно.

— Хей! — подвиква Мишката. — Знаеш ли какво? Може би всичко е за добро. Сега ти си с Питър, а Уолт е с Ранди!

— Това е като „Сън в лятна нощ“^[1] — припявам успокоително, — където всеки накрая завършва с човека, с когото би трябвало да бъде.

— Тхъ — промърморва безизразно Маги и се насочва към колата си.

— Освен това не можеш да не признаеш, че Ранди Сандлър определено си го бива! И преди си беше едно от най-красивите момчета във футболния отбор! — казва Мишката.

— Така си е — поемам репликата си аз. — Представете си само колко момичета ще си умрат от яд, ако разберат, че Ранди е...

— Гей! — изпищява внезапно Маги. — Че Ранди и Уолт са гейове?! И са лъгали всички, през цялото време? — Отваря рязко вратата на колата. — Страхотно! Направо жестоко! Две години да се

заблуждаваш, че едно момче е влюбено в теб, а после да установиш, че то дори не харесва момичета? И през цялото време, докато сме били заедно, той си е мислел за... — Пауза, поемане на дъх, писък:

— ... друго момче?!

— Маги, по-спокойно! — прошепва Мишката.

— Не, няма да бъда спокойна! Отказвам да бъда спокойна! — Маги включва двигателя, но после рязко завърта ключа и заравя лице в ръцете си. — А щяхме да се местим във Върмонт! Щяхме да си имаме магазин за антики! И щанд за продажба на зеленчуци! И аз му вярвах! А той през цялото време ме е лъгал!

— Няма начин да те е лъгал! Не може да те е лъгал! — контрира Мишката. — Вероятно просто не е имал представа какъв е. А после, когато се разделихте...

— Той те обичаше, Маги! — Това съм аз. — Наистина те обичаше! Всички го знаят!

— А сега всички ще узнаят каква глупачка съм била! През цялото време! Имате ли някаква представа колко идиотски се чувствам точно сега? Надали някой някога се е чувствал по-идиотски от мен!

— Маги — разтърсвам леко ръката ѝ, — но как би могла да разбереш? Искам да кажа... сексуалната ориентация на всеки човек си е... негова лична работа, нали така?

— Не и когато така наранява други хора!

— Уолт никога не би те наранил нарочно — отбелязвам. — Освен това, Маги, в случая става въпрос за Уолт, а не за теб!

Опа! Гняв като този никога не се бе изписвал по лицето на добрата ми стара приятелка.

— Така значи! — изръмжава тя. — Тогава защо, за разнообразие, не пробваш да си на мое място, а?!

И избухва в сълзи.

[1] „Сън в лятна нощ“ — комедия на великия британски драматург Уилям Шекспир. — Б.пр. ↑

20.

ХЛЪЗГАВ ТЕРЕН

— Предполага се, че това са най-хубавите дни от нашия живот — отбелязвам със скръбен тон.

— О, Кари! — усмихва се Джордж. — Откъде ти хрумват тези сантиментални идеи? Ако направиш едно социологическо проучване, ще установиш, че половината от зрялото население на страната ненавижда времето, прекарано в училище, и за нищо на света не би се съгласило тези години да се върнат!

— Ама аз не искам да съм сред тези хора!

— Няма опасност! Ти си взела предостатъчно приятни неща от тези години. И така, както разбирам, си изключително снизходителна към слабостите човешки!

— Още преди доста време разбрах, че хората са такива, каквито са. И просто не могат да се променят — отбелязвам, поощрена от неговия интерес към темата. — А онова, което правят, обикновено няма нищо общо с останалите. Искам да кажа, че хората някак си инстинктивно постъпват така, както е най-добре за тях в дадения момент, а за последствията се сещат по-късно. Не съм ли права?

Джордж се разсмява, но както скоро си давам болезнено сметка, описанието, което току-що направих, едва ли не обобщава моето собствено поведение.

Порив на вятър издухва снега от върховете на дърветата право в лицата ни. Аз потрепервам.

— Студено ли ти е? — пита Джордж, плъзга ръка върху рамото ми и ме привлича към себе си.

Кимвам и вдишвам дълбоко студения въздух. Обгръщам с поглед красивите борови дървета и живописните планински хижи около нас и се опитвам да си представя, че съм далече, далече оттук, например в Швейцария.

Двете с Мишката принудихме Маги да обещае, че никога и за нищо на света няма да каже на никого какво сме видели през онзи ден

в Ийст Милтън, тъй като това си е работа на Уолт и изцяло негов проблем, с който само той има право да се оправя така, както намери за добре. Маги се съгласи да не казва на никого, в това число и на Питър, но това не ѝ попречи автоматично да се превърне в емоционална развалина. Два дена не идва на училище, които прекара изцяло в леглото. На третия, когато най-сетне се появи на общото събрание, лицето ѝ беше подпухнало, а очите ѝ бяха скрити зад слънчеви очила. А после, до края на седмицата, не облече нищо друго, освен черно. Ние с Мишката полагаме максимални усилия да не се отделяме от нея — редувахме се да я придружаваме навсякъде както през междучасията, така и на обед, в стола, където ѝ вземахме храна, за да не я караме да се реди на опашка. Ала Маги си изглеждаше така, сякаш бе погребала любовта на живота си. Което си е леко дразнещо, защото, ако погледнеш на нещата от логическа гледна точка, единственото, което се е случило, е, че тя ходи с едно момче в продължение на две години, скъса с него, а след това и двамата си намериха други гаджета. Има ли някакво значение от какъв пол са тези нови гаджета? Обаче Маги категорично отказва да погледне на нещата от този ъгъл. Продължава да настоява, че грешката била изцяло нейна, че не била „достатъчно жена“ за Уолт.

И точно заради всичко това, когато Джордж се обади и ме покани на ски, аз с радост се възползвах от възможността да се махна от живота си поне за няколко часа.

И в мига, в който зърнах увереното му, засмяно лице, установих, че започвам да изливам пред него цялата си мъка: проблемите с Уолт и Маги, как първата ми статия е излязла в „Нътмег“ и как най-добрата ми приятелка се е държала много странно след това. Разказах му абсолютно всичко, с изключение на факта, че съвсем случайно си имам и гадже. Точно затова смятам да му кажа днес и това, но просто чакам подходящия момент. Междувременно обаче изпитвам такова огромно облекчение да споделям терзанията си с някого, че направо не ми се ще да развалям атмосферата.

Знам, че е крайно егоистично от моя страна. От друга страна, Джордж очевидно намира историите ми за крайно интересни.

— Знаеш ли, би могла да използваш всичко това, което ми разказа, в писането си! — изтъкна той, докато пътувахме към планината.

— Абсурд! Ако пусна, което и да е от тези неща в „Нътмег“, ще ме изхвърлят от училище!

— Това е дилема, с която се сблъскват всички писатели. Изкуството срещу желанието да защитиш всички онези, които познаваш и обичаш.

— При мен обаче изборът е ясен! — отсичам. — За нищо на света не бих наранила някого заради самото писане. След това няма да мога да се погледна!

* * *

— Когато се спуснем надолу, ще се стоплиш — казва сега Джордж.

— Стига в някой момент да се спуснем! — напомням му. Надниквам над перилата на лифта към пистата под нас. Широка бяла пътека, обградена от двете страни с борове, нашарена тук-там с ярките костюми на няколко скиори, които цепят снега като игли на шевни машини, оставяйки след себе си плътни следи. От мястото, където се намирам, не ми изглеждат кой знае какви силни атлети. Щом те могат да карат ски, защо и аз да не мога?!

— Страх ли те е? — пита Джордж.

— А, не! — отсичам храбро, въпреки че през целия си живот съм се качвала на ски най-много три пъти, при това единствено в задния двор на Лали.

— Просто не забравяй да държиш върховете на скиите си вирнати нагоре. Остави се задната им част да те тласка напред!

— Ясно — кимвам и се хващам здраво за дръжката на седалката. Вече сме почти на върха и току-що си признах, че никога досега не съм се качвала на ски лифт.

— Сега единственото, което трябва да направиш, е да слезеш — отбелязва усмихнато Джордж. — Защото ако не го направиш, ще трябва да спрат лифта, а това никак няма да се хареса на останалите скиори.

— О, за нищо на света не бих си позволила да ядосвам тези снежни зайци! — промърморвам и се подготвям за най-лошото. Само след секунди обаче вече се спускам леко по малък хълм, а седалковият

лифт е далече над главата ми. — Хей, ама то било лесна работа! — провиквам се и се обръщам към Джордж. И точно в този момент, разбира се, падам.

— За начинаещ никак не е зле — казва Джордж, докато ми помага да се изправя. — Ще видиш, че съвсем скоро ще се научиш! Личи ти, че си родена за ски!

Да, Джордж е както винаги невероятно любезен и мил.

Първо се спускаме по заешкия хълм, където бързо успявам да науча вклиняването в снега и обръщането. След няколко връщания обратно вече съм успяла да натрупам известна самоувереност, затова се прехвърляме на пистата за средно напреднали.

— Харесва ли ти? — пита Джордж по време на четвъртото ни връщане нагоре със седалковия лифт.

— Супер е! — възкликвам. — Толкова е забавно!

— Ти самата си забавна! — отбелязва Джордж и се привежда за целувка. Този път му позволявам едно бързо докосване с устни, но веднага се изпълвам с огромно чувство за вина. Какво ще каже Себастиан, ако ме види тук с Джордж?

— Джордж... — започвам, този път твърдо решена да му кажа за Себастиан, преди да се е опитал да задълбочи връзката ни. Обаче той ме прекъсва.

— Откакто те срещнах, все се опитвам да се сетя на кого ми приличаш. И накрая се сетих!

— На кого? — питам, изгаряща от любопитство.

— На пралеля ми! — отсича гордо.

— На пралеля ти ли? — преструвам се на силно възмутена аз. — Толкова стара ли ти изглеждам?

— Нямам предвид външния ти вид. Имам предвид духа ти! Тя има същия отворен, ведър поглед към света като теб, също като теб обича смеха и забавленията. Хората обожават да бъдат в нейната компания! — И накрая пуска бомбата: — Тя е писателка!

— Писателка ли? — ахвам. — Истинска писателка?

Той кимва и допълва:

— На времето беше изключително прочута. Но вече е на осемдесет...

— Как се казва?

— Няма да ти кажа! — отвърща дяволито той. — Поне засега. Но някой ден ще й отидем на гости, обещавам ти!

— Не, кажи ми! — започвам да му дърпам игриво ръката аз.

— Няма! Искам да бъде изненада!

Днес Джордж е буквално пълен с изненади. И, като се замисля, май наистина си прекарвам много добре.

— Направо нямам търпение да ви запозная! — продължава. — Двете много ще се харесате, сигурен съм!

— Аз също нямам търпение да се запозная с нея! — преливам от ентузиазъм и аз. Божичко! Истинска писателка! Никога не съм срещала истинска писателка, с изключение, разбира се, на Мери Гордън Хауърд.

Изхлузваме се от седалковия лифт и спираме за малко на върха на пистата. Аз плъзвам поглед към планината. Стръмничко е. Даже доста стръмничко.

— Но първо ми се ще да се спусна точно тук — отбелязвам леко изнервена.

— Ще се справиш! — окуражава ме той. — Просто не бързай и прави повечко завои.

В началото се справям доста добре. Но когато стигаме до първия праг, се изпълвам с невероятен ужас. Спирам. От страх чак ми се вие свят.

— Не мога да продължа! — проплаквам. — Не може ли да сваля ските си и да продължа пеш?

— Всички ще ти се смеят! Хайде, хлапе, аз ще бъда право пред теб! Следвай ме плътно, прави всичко, което правя аз, и всичко ще бъде наред!

И Джордж потегля. Аз прикляквам и тъкмо си се представям в гипсово корито, когато покрай мен прелита млада жена. Едва успявам да зърна профила ѝ, но тя ми се струва странно позната. И едва после си давам сметка, че тя е буквално зашеметяваща, с дълга, права руса коса, лента на главата от заешка кожа и бял ски екип със сребърни звезди от страни. Обаче аз не съм единствената, която е забелязала тази красавица.

— Амелия! — провиква се Джордж.

Та тази разкошна Амелия, която изглежда като излязла от реклама за паста за зъби, завива гладко, спира, сваля си очилата и

лицето ѝ светва.

— Джордж! — възкликва.

— Здравсти! — казва Джордж и се насочва към нея.

Дотук с подпомагането на начинаещите.

Той се плъзва към нея, целува я по двете бузи, двамата си разменят няколко думи, а след това той поглежда нагоре и се провиква:

— Кари! Хайде, идвай! Искам да те запозная с една моя приятелка!

— Много ми е приятно! — рева отгоре.

— Слизай тук! — крещи Джордж.

— Ние не можем да дойдем при теб, така че ти ще трябва да дойдеш при нас! — припява онази Амелия, която започва да ме вбесява с безупречния си вид. Сигурно е от онези избраници на съдбата, дето се научават да карат ски още преди да са се научили да ходят.

Очевидно е, че просто нямам друг избор. Хайде, Кари!

Присвивам колене и се изтласквам напред.

Фантастично! Нося се право към тях. Само дето изобщо не мога да спра.

— Пазете се! — пищя.

По някакво върховно чудо аз не се блъсвам директно в Амелия, а само одрасквам върховете на ските ѝ. Инстинктът за самосъхранение обаче ме кара да я сграбча за ръката и да я повлека със себе си, когато падам. Тя тупва върху мен.

В продължение на няколко секунди просто си лежим там, а лицата ни са само на няколко сантиметра едно от друго. И отново се изпълвам с дразнещото чувство, че тази жена я познавам отнякъде. Да не би да е някаква актриса или нещо подобно?

А после сме напълно обкръжени. Онова, което никой не ти казва за карането на ски, е, че ако паднеш, само след няколко секунди ще ти се притекат на помощ няколко човека, всички до един много по-добри скиори от теб и всички до един даващи всякакви съвети, а малко след това ще се появи и ски патрулът с носилка.

— Добре съм! — настоявам аз. — Нищо особено!

Амелия е отново изправена и готова да тръгне. Все пак тя просто падна върху мен. Аз обаче не съм готова да ходя никъде. Ужасявам се само от мисълта, че трябва да продължа надолу по целия този стръмен

планински склон. Обаче после ми съобщават (щастливата за мен вест), че ските ми са излетели и са се разбили в близките дървета. И че въпросните ски вече са леко пукнати.

— По-добре ските, отколкото главата ти! — непрекъснато повтаря Джордж, така че повече няма да ми се налага да изпълнявам прочутия номер с падането.

За нещастие, сега единственият начин, по който ми е разрешено да слеза от планината, е на носилка. А това е невъобразимо унизително и прекалено драматично. Повдигам облечената си в ръкавица ръка и помахвам вяло на Джордж и Амелия, които междувременно свалят очилата върху очите си, забиват щеки и се хвърлят напред в бездната.

— Често ли идвате на ски? — пита ме момчето от ски патрула, докато стяга колана около гърдите ми.

— Всъщност не.

— В такъв случай не е трябвало да бъдете на тази писта! — кара ми се той. — Омръзна ни да повтаряме непрекъснато мерките за безопасност! Скиорите не трябва да рискуват с писти, които са над техните възможности! — Пауза. След секунда добавя: — Това е причина номер едно за всички инциденти тук. Този път извадихте късмет. Ако опитате отново този подвиг, да знаете, че излагате на огромна опасност не само себе си, но и другите скиори!

Ами, извинявайте!

Сега вече се чувствам окончателно като нещастница.

Джордж — добрият стар верен Джордж — ме чака в долния край на пистата.

— Наистина ли си добре? — пита, като се привежда загрижено над носилката.

— Наистина. Единствените поражения са върху егото ми. Иначе тялото ми изглежда в безупречно състояние. — И очевидно готово за бъдещи унижения.

— Много се радвам за теб! — кимва той и поема ръката ми. — Казах на Амелия, че ще се срещнем в хижата, за да пийнем по едно ирландско кафе. Тя ми е стара приятелка от „Браун“. — Забелязал изражението ми, побързва да допълни: — Не се притеснявай! Тя не ти е конкуренция! С две години е *по-възрастна* от мен!

Влизаме в хижата, където е горещо и шумно. Пълно е с тълпи щастливи хора, които се надпреварват да си разказват колко страховтно

са си прекарвали по пистите. Амелия ни чака край камината. Свалила е горната част на екипа си и е останала по плътно прилепнало по тялото ѝ сребристо боди. Вече е успяла да си срещне косата и да си сложи червило, вследствие на което сега изглежда като извадена от реклама за лак за коса.

— Амелия, запознай се с Кари! — казва Джордж. — Мисля, че така и не успяхте да се запознаете както трябва.

— Така е — кимва тя и разтърсва топло ръката ми. — Да знаеш, че ти нямаш никаква вина за това! Джордж изобщо не е трябвало да те води на тази писта! Но той открай време си е такъв — опасен.

— Така ли? — отбелязвам, като се настанявам на стола до нея.

— Спомняш ли си онзи планински рафтинг? — пита го тя, а после се обръща към мен, за да обясни: — В Колорадо. — Очевидно очаква, че аз съм подробно запозната с инцидента.

— Ама ти тогава изобщо не се уплаши! — протестира Джордж.

— Напротив! Бях уплашена до смърт!

— Тук вече не ти вярвам! — предупреждава я с пръст той, като потупва ръката ми. — Амелия не се страхува от нищо!

— Не е вярно! Страхувам се дали ще вляза в правния колеж!

О, боже! Значи тази Амелия е не само красива, но и умна!

— А ти откъде си, Кари? — пита тя, опитвайки се да ме включи в разговора.

— От Касълбъри. Но ти сигурно никога не си чувала за него. Едно невзрачно малко градче на река...

— О, знам всичко за Касълбъри! — усмихва се съчувствено тя. — Отраснах там!

Внезапно ми прилошава.

— Та как беше фамилията ти? — разпитва тя.

— Брадшоу — отговаря вместо мен Джордж и прави сигнал на сервитьорката.

— Аха! — повдига вежди Амелия, очевидно сетила се коя съм.

— Аз съм Амелия Кид. И мисля, че ти ходиш с брат ми.

— Какво? — стряска се Джордж и погледът му се стрелка ту към Амелия, ту към мен.

Изчервявам се като домати.

— Да, Себастиан — изхриптявам. Сега си спомням, че той ми е споменавал за по-голямата си сестра и колко фантастична била тя, но

доколкото знам, тя би трябвало да е в колеж в Калифорния!

— Той непрекъснато говори за теб!

— Така ли? — промърморвам и поглеждам крадешком към Джордж. Лицето му е напълно пребледняло, с изключение на двете червени петна върху бузите му.

И целенасочено ме игнорира. Вместо това се обръща към Амелия и отсича:

— Искam да знам всичко, което ти се е случило от последния път, когато те видях!

Аз усещам, че съм цялата плувнала в пот и ми се приисква в крайна сметка наистина да си бях потрошила крака.

* * *

По-голямата част от пътуването обратно минава в пълна тишина.

Да, трябваше да кажа на Джордж, че си имам приятел. Трябваше да му кажа още онази първа вечер, когато ходихме на вечеря.

Обаче тогава арестуваха Дорит и не остана време. После трябваше да му кажа по телефона, но ако трябва да бъда честна, нямah сили, защото той беше започнал да ми помага с писането и аз не исках да провалям работата. Трябваше да му кажа също така и днес, обаче се сблъскахме с Амелия. Която, по някаква случайност, се оказа сестрата на Себастиан. Предполагам, че бих могла да се измъкна от отговорност, като изтъкна, че Джордж така и не ме попита дали си имам гадже или не. От друга страна, може би е необходимо да питаш човека дали си има приятел, щом се съгласява да излезе с теб — и продължава да излиза. Може би ходенето по срещи си има свой код на честта — ако вече си ангажиран, твой морален дълг е да уведомиш другия веднага.

Проблемът е, че хората невинаги играят по правилата.

И как сега ще обясня всичко това на Джордж? А на Себастиан? Похахих половината от времето си в терзания, че Себастиан може да ми изневери, а се оказва, че човекът, за когото е трябва да се притеснявам, съм самата аз.

Поглеждам крадешком към Джордж. Той се е смръщил, напълно концентриран върху пътя пред себе си, сякаш от това зави си животът

му.

— Джордж — започвам жалостиво, — много съжалявам! Чест дума! Всеки път исках да ти кажа...

— Всъщност аз също се срещам и с други жени — изрича студено той.

— Окей.

— Но онова, което не ми харесва, е да ме поставят в ситуация, в която изглеждам като пълен глупак!

— Ти не си глупак! И аз наистина много те харесвам!

— Но не колкото Себастиан Кид очевидно! — срязва ме той. Не се тревожи. Схванах идеята.

Влизаме в алеята пред нашата къща.

— Не може ли поне да си останем приятели? — примолвам се в последен опит да поправам малко нещата.

Вторачен право напред, той отвърща саркастично:

— Разбира се, Кари Брадшоу. Знаеш ли какво ти предлагам? Защо не вземеш да ми звънеш, когато аферата със Себастиан приключи? Гарантирам ти, че няма да трае дълго.

За момент се втрещявам на мястото си, дълбоко обидена. Накрая изричам:

— Е, щом така гледаш на нещата, добре. Но аз наистина не исках да те наранявам! И мисля, че вече се извиних.

Каня се точно в този момент да се изнеса драматично от колата, когато той внезапно ме грабва за китката и с разкаян глас започва да нарежда:

— Кари, съжалявам! Не исках да се държа толкова грубо с теб! Но предполагам си наясно защо изритаха Себастиан от училището, нали?

— За разпространение на наркотици ли? — прошепвам.

— О, Кари! — въздъхва той. — На Себастиан не му стиска да бъде пласъор на наркотици! Изритаха го заради измами на изпитите!

Никакъв отговор. Онемявам. А после избеснявам.

— Благодаря, Джордж! — изстрелвам и побързвам да изляза от колата му. — Благодаря за приятния ден!

Джордж потегля и аз го проследявам как се изнизва от нашия двор. А с него се изпаряват и надеждите ми да отида на гости в Ню

Йорк, както и възможността да се запозная с пралеля му, писателката. Която и да е тя.

Дорит се измъква от къщата и се приближава до мен.

— Къде замина Джордж? — пита жалостиво. — Защо не влезе на кафе?

— Мисля, че повече няма да имаме удоволствието да приемаме в дома си Джордж Картър — отбелязвам аз със смесица от тъга и облекчение.

После влизам вкъщи, а Дорит остава навън, изпълнена с огромно разочарование.

21.

СЪСТЕЗАНИЕТО

Съдиите вдигат оценките си: четири-три, четири-едно, три-девет. Колективно стенание откъм пейките.

Това ме поставя на предпоследно място в класирането.

Габвам близката хавлия и я мятам на главата си, за да подсуша косата си. Треньорът Нипси стои до мен с кръстосани пред гърди ръце и съзерцава таблото с присвити очи.

— Концентрация, Брадшоу! — промърморва.

Заемам мястото си на пейката на състезателите, точно до Лали.

— Лош късмет — е единственият ѝ коментар. Този път тя се представя много добре. Спечели в своята категория, което я прави един от претендентите за купата по плуване свободен стил. — Но разполагаш с още един опит! — изрича окуражаващо.

Кимвам и сканирам с поглед пейките на публиката от другата страна на басейна. Да, Себастиан е тук, на третата пейка, точно до Уолт и Маги.

— Да не би да си в цикъл? — пита Лали.

Може би защото сме почти непрекъснато заедно, на двете ни идва почти по едно и също време. Ще ми се да можех да стоваря вината за днешния си провал върху хормоните, но не мога. Давам си сметка, че наистина прекарвам твърде много време със Себастиан и ето че започва да ми личи.

— Не — отговарям мрачно. — А ти?

— Мина миналата седмица — отговаря тя. После поглежда към пейките, забелязва Себастиан и му помахва. Той ѝ отвърща на поздрава. — Себастиан ни гледа! — казва тя в мига, в който се изправям, за да се подготвя за последния си опит. — Не се проваляй този път!

Въздъхвам и докато се качвам по стълбичката към трамплина, се опитвам да се фокусирам. Заставам в готовност, отпускам ръце встрани от тялото си с дланите навътре и точно в този момент ме

озарява стряскащо ясно прозрение — вече не искам да се занимавам с всичко това!

Правя четири стъпки напред и подскачам, като изстрелвам тялото си право във въздуха, но вместо да полетя, установявам, че всъщност падам. За части от секундата се виждам как се сгромолясвам в дълбока скалиста бездна, питайки се какво ли ще стане с мен, когато стигна до дъното. Дали ще се събудя? Или може би вече ще бъда мъртва?

Влизам във водата със свити колене и разплисквам след себе си обилно количество вода.

Свършено е с мен. Насочвам се към съблекалнята, събличам банския си костюм и влизам под душа.

Винаги съм знаела, че някой ден ще се откажа от гмуркането. Никога не съм го виждала като част от бъдещето си. Дълбоко в себе си винаги съм знаела, че никога няма да стана достатъчно добра, за да ме приемат в отбора по гмуркане на който и да е университет. Но досега всичко беше забавно, при това не само самият спорт. Забавни бяха пътуванията с автобус до други училища, игрите на табла между два тура в състезанията, вълнението от победите и от връчването на купите. Не че нямаше и лоши дни, в които не ставах за нищо. Тогава се укорявах, заклевах се, че ще тренирам повече и че ще продължа напред. Но днешното ми отвратително представяне е нещо много повече от поредния лош ден. То просто беше неизбежно. Показа ми, че съм достигнала предела на възможностите си.

С мен е свършено.

Излизам изпод душа и се увивам в хавлията. Изтривам парата от огледалото и се вторачвам в лицето си. Не изглеждам по-различна от вчера. Но се чувствам по-различна.

Това не съм аз. Тръсвам глава и скривам краищата на косата си под кърпата, питайки се как ли ще изглеждам с по-къса прическа. Лали съвсем наскоро се подстрига и сега се тупира в горната част и пръска косата си с лак, който държи в шкафчето си. До този момент тя никога не е обръщала кой знае какво внимание на косата си, а когато отбелязах този факт, тя рече:

— Вече сме на възраст, когато трябва да започнем да мислим как изглеждаме в очите на момчетата. — Нещо, което тогава възприех като шега.

— Какви момчета? — погледнах я слисано, а тя отговори:

— Всички.

После ме изгледа от горе до долу и се подсмихна.

Себастиан ли имаше предвид?

Ако напусна отбора по плуване, ще мога да прекарвам повече време с него.

* * *

Изминаха две седмици от ски инцидента с Джордж. Четири ден подред се събуждах ужасена, че сестрата на Себастиан, Амелия, ще му каже, че ме е видяла с Джордж, но засега Себастиан не ми е споменавал нищо по този въпрос. Което означава, че тя или не му е казала, или на него изобщо не му пука. Даже веднъж се опитах да подразбера как стоят нещата, като го попитах за сестра му, а той само отговори: „Много е готина!“, както и: „Може би някой ден ще се запознаете.“

А после се опитах да разбера защо е напуснал частното училище, за да дойде в гимназия „Касълбъри“. Не можех да повярвам, че онова, което ми каза Джордж, е истина — в крайна сметка защо му е на Себастиан да мами на изпитите, когато е достатъчно умен, че да запише такива сложни курсове като висша математика? Обаче той само се изсмя на въпроса ми и отвърна: „Имах нужда от промяна.“

И тогава реших, че Джордж просто е ревнувал.

Сега, след като имах възможността да си отдыхна от необходимостта да се срещам с Джордж, бях решена да дам всичко от себе си, за да бъда по-добро гадже на Себастиан. Уви, но на този етап това като че ли означава да зарежа почти всичко, с което обичам да се занимавам в свободното си време, в това число и плуването.

Почти през ден Себастиан полага максимални усилия да ме накара да прекратя ходенето на тренировки, изкушавайки ме с различни предложения. Например:

— Хайде да отскочим до аквариума „Мистик“ и да погледаме китовите убийци!

— Имам тренировка по плуване! А после трябва да уча!

— Посещението на аквариума е също образователно мероприятие.

— Не мисля, че гледането на китове убийци ще ми помогне с нещо да вляза в колежа.

— Много си отегчителна! — беше отсякъл тогава той, но по начин, от който ставаше ясно, че ако не искам да си губя времето с него, някое друго момиче ще го направи.

А един следобед каза:

— Пропусни тренировката и да отидем да гледаме „Градски каубой“. Тъкмо в киното ще можем да се целуваме!

Съгласих се с това излизане. Денят ми и без това беше отвратителен и последното място, където бих искала да бъда, бе студеният басейн. Но после през цялата прожекция се чувствах адски виновна, а Себастиан ми се ядоса, когато непрекъснато пъхаше ръката ми в разтворените си дънки, за да стискам пениса му, а аз я издърпвах обратно. По отношение на секса той беше доста по-напреднал от мен. Често споменавахе за различни „приятелки“, с които е излизал в частното училище. Но доколкото схванах, въпросните приятелки не са се задържали повече от няколко седмици.

— И защо? — попитах го аз.

— Бяха луди — отговори той така, сякаш лудостта е неизбежна странична последица от ходенето с него.

Сега отварям шкафчето си, вглеждам се в него и започвам да се чудя дали и аз не съм се заразила от същата болест.

Шкафчето ми е празно.

Тръсвам вратичката и проверявам номера. Моето си е. Отварям го пак, допускайки, че не съм довидяла добре, но то си е все така празно. Проверям и шкафчетата вляво и вдясно от моето. Те също са празни. Увивам се с хавлията и присядам на пейката. Къде, по дяволите, са дрехите ми? И тогава ме озарява прозрение — Дона Ладона и двете Джен!

В началото на състезанието ги забелязах да седят в края на пейката и да се подхилват, но изобщо не ми мина през ума какво биха могли да направят. Всъщност допуснах, че нещо са намислили, но не и че ще стигнат чак дотам, че да ми отмъкнат дрехите. Особено след като Дона безсъмнено си има ново гадже — онзи тип, когото зърнах пред къщата й. Напоследък двете Джен упорито разнасят слуха за

него, разправяйки наляво и надясно, че това било някакво по-голямо момче от Бостънския университет, но освен това и прочут модел, който бил в някаква реклама на Пако Рабан. Малко след това от външната страна на вратичката на шкафчето на Дона се появи страница от списание, на която се вижда мъж, хванал шишенце с афършейв. Страницата остана там няколко дена, докато накрая Лали не издържа повече, рисува балонче, излизащо от устата на модела, в което написа: „АЗ СЪМ 3-К И ГЛУПАК.“

Безсъмнено Дона не е успяла да го понесе и сега се е заела да отмъщава.

Стига толкова! Отварям вратата към басейна и тъкмо се каня да изляза, когато си давам сметка, че в момента тече състезанието по плуване и Лали пори яко водата. Пък и не мога да се покажа наред залата само по хавлиена кърпа. Оглеждам внимателно пейките. Дона Ладона и двете Джен са изчезнали. Себастиан е изцяло погълнат от състезанието и вдига юмрук, когато Лали плясва с крака над главата си, преобръща се и се втурва напред, за да заеме първото място. Уолт се оглежда така, сякаш планира бягството си, а до него седи Маги и се прозява.

Маги! Трябва да се добера до Маги!

Втурвам се към другия край на съблекалнята и излизам през вратата, която отвежда в коридора. После прецапвам до входа на сградата и излизам навън. Леденостудено е, а аз съм боса, но засега никой не ме е видял. Втурвам се покрай стената и се вмъквам през вратата, която отвежда точно под пейките. Промъквам се под плетеницата от крака над главата си и сграбчвам крака на Маги. Тя подскача стреснато и се оглежда.

— Маги! — просъсквам отдолу.

— Кари? — изумява се тя и наднича между дъските. — Какво правиш тук? И къде са ти дрехите?

— Дай ми якето си! — отсичам бързо.

— Защо?

— Маги, моля те! — Измъквам якето й, хвърлено на пейката до нея, и допълвам: — Не ме питай сега! Ела в съблекалнята и ще ти обясня!

Грабвам якето и хуквам навън.

— Кари? — провиква се тя броени минути по-късно. Гласът ѝ отеква в празната съблекалня.

— Тук съм. — Тъкмо ровя в коша с мръсните кърпи с надеждата, че Дона може би е изхвърлила дрехите ми тук. Откривам огромен чифт спортни гащета, един мръсен чорап и бандаж. — Дона Ладона е откраднала дрехите ми! — промърморвам, осъзнала, че не мога да сторя нищо повече, освен да се предам.

— Откъде знаеш? — присвива очи Маги.

— Стига де, Маги! — Увивам се плътно с якето ѝ, защото все още не мога да се стопля от прибежките си навън. — Че кой друг може да направи подобно нещо?!

Тя се отпуска на близката пейка и отсича:

— Това вече трябва да спре!

— На мен ли го казващ?

— Не, сериозно. Това наистина трябва да спре!

— И аз какво мога да направя?

— От теб не се очаква да правиш каквото и да било. Себастиан трябва да го направи! Накарай го да ѝ каже да сложи точка на тези номера!

— Но вината не е негова!

— Нищо подобно! Да не би да си забравила как Себастиан подведе Дона, а после я захвърли заради теб?

— Казал ѝ е, че не е сериозно и че излиза с нея просто защото току-що се е преместил тук и не познава други хора.

— Е, очевидно е, че не е било сериозно. Нали в крайна сметка си е получил онова, което е искал?!

— Може би. — Осъзнавам, че омразата ми към Дона Ладона е толкова силна, че се превръща във физически обект, кръгъл и твърд, заключен в корема ми.

— И сега би трябвало да те защитава от нея.

— Ами ако не иска?

— В такъв случай трябва просто да скъсаш с него!

— Но аз не искам да късам с него!

— Единственото, което знам, е, че Питър би ме защитил! — отсича ожесточено Маги.

Нарочно ли го прави това? Да ме кара да скъсам със Себастиан? Да не би тук да има някаква конспирация, за която да не знам?

— Много старомодно е да очакваме от мъжете да ни защитават — сръзвам я аз. — Нали ние самите би трябвало да можем да се защитаваме?!

— Аз пък искам до себе си мъж, който да ме пази и защитава! — не се предава приятелката ми. — Това е като приятелството. Ти би ли търпяла приятел, който отказва да те защитава, когато си в нужда?

— Не, разбира се — признавам неохотно.

— Е, значи?

В този момент вратата откъм басейна се отваря с трясък и вътре се появява Лали, следвана от няколко съотборници. Всички се поздравяват и се пляскат с мокрите си кърпи.

— Къде беше? — пита тя, докато сваля банския си. — Спечелих!

— Не съм се и съмнявала! — кимвам, като я пляскам по подадената ръка.

— Не, честно. Видях, че изчезна. Да не би да си ядосана за представянето си? Че се провали при всички опити?

— А, не! Нищо ми няма! — Точно сега имам по-важни неща, за които да се ядосвам. — Случайно да разполагаш с един излишен чифт обувки?

* * *

— Адски смешна ситуация! — заявява Лали. — Толкова се смях, че едва не се напиках!

— Ъхммм — отбелязвам с едва сдържан сарказъм. — А аз все още се смея.

— Все пак не можеш да не признаеш, че е доста смешно — казва Себастиан.

— Няма какво да признавам! — отсичам и скръствам ръце пред гърди, докато се качваме в нашата алея. И внезапно осъзнавам, че ме залива адски гняв. — И освен това *изобищо* не го намирам за смешно!

Отварям вратата, излизам и я трясвам колкото сили имам. Втурвам се в къщата, като си представям как Лали и Себастиан застиват за миг в колата. После се споглеждат и избухват в смях.

За моя сметка.

Хуквам нагоре по стълбите директно към стаята си.

— Какво става? — пита Миси, когато профучавам покрай нея.

— Нищо!

— Нали щеше да ходиш на танци?

— Ще ходя! — И трясвам вратата на стаята си.

— Господи! — провиква се Дорит от другата страна.

Писна ми. Бях дотук. Толкова. Отварям гардероба си и започвам да разхвърлям обувки из цялата стая.

— Кари? — Миси чука на вратата. — Може ли да вляза?

— Ако си готова да рискуваш окото ти да пострада от летящи обувки!

— Но какво става? — провиква се тя, когато влиза.

— Просто ми писна, където и да отида с приятеля си, най-добрата ми приятелка да се влачи след нас! Писна ми тези двамата непрекъснато да ме правят за смях! Писна ми и от онези *дребни идиотки* — тук вече почти пища, — които непрекъснато вървят след мен и превръщат живота ми в *ад*! — На този етап запращам една стара обувка от баба ми с такава сила към лавицата в другия край, че ужасно дългото ѝ високо токче буквално пробива една книга.

Това обаче не прави никакво впечатление на сестра ми. Тя седи по турски на леглото ми и кима замислено.

— Радвам се, че най-сетне повдигна този въпрос — казва. — Аз отдавна смятам, че Лали се опитва да подкопае отношенията ти със Себастиан.

— Без майтап! — изръмжавам, дръпвам рязко завесата и надниквам през прозореца. Да, все още са там. И все още се смеят.

Но какво мога да сторя? Ако сляза долу и им кажа в очите какво мисля, че изглеждам като пълна глупачка. Ако пък нищо не кажа, ще продължат да се държат като идиоти.

Миси подпира брадичка върху ръцете си и отбелязва замислено:

— Знаеш ли какъв ни е проблемът? Мама така и не ни научи на никакви женски хитринки!

— А трябвало ли е да го направи?

— Не знам, но ето ни сега, не знаем нищо за момчетата. Не разполагаме с никакви хватки нито как да ги хванем, нито как да ги задържим.

— Защото, когато мама и татко се запознали, автоматично се влюбили и той веднага ѝ направил предложение — отбелязвам тъжно.

— И на нея изобщо не ѝ се е налагало да прилага каквито и да било женски хитринки. Не ѝ се е налагало да се справя с никаква Лали. Нито пък с Дона Ладона. Или с двете Джен. И вероятно е решила, че ние ще бъдем точно като нея. Че някой готин тип ще се появи, автоматично ще се влюби в нас и ние никога няма да имаме поводи за притеснение.

— Дааа — заключава скръбно Миси, — мисля, че когато става въпрос за мъже, ние сме обречени.

22.

ГЛУПАЦИ НА ДАНСИНГА

— Какво ще кажеш? — пита свенливо Мишката, като бръква в бурканчето с гланц и го нанася по устните си.

— Възхитителен е, Мишке! Наистина е възхитителен!

Мишката най-сетне изпълни обещанието си и ни представи своя мистериозен приятел от Вашингтон, Дани Дзай, като го доведе на танците. Той е високо, изящно момче, с черна коса, очила и прекрасни маниери, което веднага намери място за якетата ни и ни донесе две чаши пунш, в които добави водка от плоската бутилчица, скрита предвидливо във вътрешния му джоб. Никога досега не бях виждала Мишката толкова неуверена в себе си, но откакто дойдохме, тя непрекъснато ме дърпа към банята, за да се увери, че косата ѝ е все още на мястото си и че ризата ѝ е прилично напъхана в дънките ѝ.

— Възхитително е също така, че ти носиш гланц за устни! — добавям закачливо.

— Защо? Да не би да съм прекалила? — обръща се ужасена тя.

— Нищо подобно! Супер си! Просто досега никога не те бях виждала да носиш гланц за устни.

Тя се заглежда в отражението си и размишлява:

— Може би трябва да го изтрия. Не искам той да си мисли, че се престарavam!

— Мишке, той няма начин да си помисли, че се престарavam! Единственото, което би могъл да си помисли, е, че си красива!

— Кари — прошепва ми тя като малко дете, което иска да сподели някаква голяма тайна, — мисля, че наистина го харесвам! Много! И че може би той е моят избраник!

— Ама това е фантастично! — прегръщам я щастливо аз. — Ти наистина заслужаваш страхотен човек!

— Ти също, Брадли — отвръща тя и след кратко колебание допълва: — Какво става със Себастиан?

Аз свивам рамене, като се преструвам, че търся нещо в чантата си. Как да ѝ обясня? Луда съм по Себастиан по начин, който е едновременно всепоглъщащ, удивителен и крайно смущаващ. В началото да бъда със Себастиан за мен беше като сбъдната мечта, като хубав сън, но сега основното, което усещам, е тотално изчерпване. В един мис съм щастлива, в следващия — нещастна и непрекъснато се питам какво точно трябва да кажа или да направя. Вече дори започнах да поставям под въпрос здравия си разум.

— Брадли?

— Не знам — отговарям, спомняйки си за пореден път как Себастиан и Лали ми се смееха, че Дона Ладона и двете Джен са ми откраднали дрехите. — Понякога си мисля...

— Какво? — впива очи в мен Мишката.

Поклащам глава. Не мога да го направя. Не мога да кажа на Мишката, че понякога имам чувството, че гаджето ми харесва най-добрата ми приятелка повече от мен. Ще прозвучи прекалено параноично.

Обаче Мишката изведнъж изтърсва:

— Аз пък мисля, че Лали има нужда от гадже. Себастиан няма ли някой приятел, с когото би могъл да я запознае?

Ето го и разрешението на проблема! Ако Лали се сдобие с гадже, ще бъде прекалено заета с него, за да се влачи след мен и Себастиан. Пък и не е като да съм ѝ намеждала, че не желая тя да идва с нас. Сигурно изпитвам известна вина заради това, че аз си имам гадже, а тя — не. И не искам тя да се чувства изоставена. Не искам да съм като онези момичета, които забравят за приятелките си в мига, в който на хоризонта им се появи момче.

— Ще видя какво мога да направя — казвам и усещам, че част от старата ми самоувереност започва да се възвръща.

Но тя автоматично се изпарява още в мига, в който отварям вратата на физкултурния салон. Дискомузиката гърми от високоговорителите, а главата на Себастиан се поклаща и извива в кръга на тълпата, която крещи и го аплодира. Очевидно танцува бутаницата, но с кого? Сърцето ми се стяга. Автоматично решавам, че танцува с Лали, но точно в този момент Лали се появява до мен и ме сграбчва за ръката.

— Мисля, че имаш нужда от пиене — казва.

— Имам си — отговарям и ѝ посочвам подсиления с водка пунш.

— Имаш нужда от още едно.

Аз се насочвам напред към тълпата.

— Брадли! Това, което ще видиш, няма да ти хареса! — изкрещява паникьосано Лали, докато аз си проправям път с лакти към центъра на тълпата.

Себастиан танцува с Дона Ладона.

Изведнъж ме обзема желанието да се втурна към него и да плисна чашата си в лицето му. Дори си представям как ръката ми се спуска напред, как обръща лепкавата сладка течност върху бледото му лице, а после шокираното му изражение, следвано от ожесточено триене. Обаче Лали ме спира.

— Не го прави, Брадли! Не им доставяй това удоволствие!

После се обръща рязко и забелязва пред себе си Мишката и Дани. С буреносно изражение Мишката шепти нещо в ухото на Дани, безсъмнено обяснявайки му абсурдността и подлостта на ситуацията.

— Извинявайте — намесва се Лали и се напъхва между тях. — Мишке, имаш ли нещо против да вземем за малко назаем приятеля ти?

И преди горкичкият Дани да успее да протестира, Лали го хваща за ръката и го повежда към дансинга, като по пътя сграбчва и моята ръка. Поставяме Дани между нас и започваме да го въртим както си искаме и въобще, предизвикваме голяма бъркотия, в резултат на която очилата на момчето отлитат от очите му. Горкият Дани! За нещастие, точно сега въобще не мога да се притеснявам за него, защото съм заета да не обръщам внимание на Себастиан и Дона Ладона.

Номерата ни определено привличат вниманието на тълпата и докато двете с Лали се редуваме да прескачаме Дани на пода, Дона Ладона се оттегля в ъгъла, лепнала на лицето си крива усмивка. Внезапно усещам Себастиан зад себе си, обвиващ ръце около кръста ми. Аз се извъртам, приближавам максимално устни към ухото му и просъсквам:

— Майната ти!

— Какво? — поглежда ме шокирано той. Но после се усмихва, очевидно решавайки, че не говоря сериозно.

— Напълно сериозна съм! — провиквам се аз. — Майната ти!

Не мога да повярвам, че аз изрекох това. При това ей така, без да се замислям.

За момент адреналинът ми скача толкова високо, че жуженето в главата ми удавя всички други звуци. А после постепенно осъзнавам онова, което казах, и се изпълвам с неистов ужас и срам. Не си спомням да съм казвала „майната ти“ на никого, с изключение един-два пъти, при това мимоходом, промърморено под нос. Но никога лице в лице, при пряка конфронтация. И сега тези две думи, гигантски и много грозни, се настаняват между нас като огромни камъни и вече не виждам начин как да ги заобиколя.

Вече е твърде късно да се извинявам. А и всъщност не искам да се извинявам, защото не изпитвам никаква вина. Той беше човекът, който танцуваше с Дона Ладона. При това пред очите на всички от випуска.

Това е непросимо, нали?

Лицето му се смръзва, очите му се превръщат в тесни цепки и той има вида на дете, което е изловено да върши голяма пакост, но чийто инстинкт го кара да отрича и да прехвърля цялата вина върху своя обвинител.

— Как можа да го направиш? — провиквам се аз, макар доста по-пискливо, отколкото възнамерявах. Но и достатъчно високо, за да могат всички около нас да ни чуят.

— Ти си луда — казва той и отстъпва назад.

Изведнъж осъзнавам, че тълпата се раздвижва като огромно море — побутвания и кимания, лица, които се изкривяват в озадачени усмивки. Застивам нерешително на мястото си. Ако направя крачка към него, той може и да ме отблъсне. Ако му обърна гръб, това може би ще бъде край на връзката ни.

— Себастиан...

— Какво? — подсмихва се подигравателно той.

— Няма значение.

И преди да е успял да каже каквото и да било, аз разбутвам тълпата и се изнасям от дансинга.

И автоматично съм обкръжена от моите приятели.

— Какво стана?

— Какво каза той?

— Защо танцуваше с Дона Ладона?

— Ще го питам аз какви ги върши! — Това е Лали.

— Не, не влошавай нещата още повече.

— Сега ще скъсаш ли с него? — пита Маги.

— Че има ли друг избор? — казва Лали.

Аз съм напълно онемяла от случилото се. Накрая се обръщам към Мишката и питам:

— Сбърках ли?

— Нищо подобно! Той се държи като пълен кретен!

— И сега какво да правя?

— Просто, каквото и да става, не го търси — обажда се внезапно Дани, решил да се намеси. — Игнорирай го. Накарай го той да те потърси! Иначе ще изглеждаш като отчаяна.

Този Дани наистина е много умен. Но въпреки това аз не успявам да се сдържа и да не огледам салона в търсене на Себастиан.

От него няма ни следа.

Сърцето ми се свива.

— Може би трябва да е прибера у дома — прошепвам, изпълнена с неувереност.

Мишката и Дани се споглеждат, а после тя отсича:

— Ние ще те заведем!

— Лали? — обръщам се към приятелката си аз.

— Може би наистина няма да е зле да се прибереш, Бродли — съгласява се тя. — Денят ти наистина беше скапан.

Благодаря, че ми напомни.

— Ако Себастиан...

— Не се тревожи! Аз ще се погрижа за него! — И свива ръката си в юмрук.

Оставям се в ръцете на Мишката и Дани, за да ме закарат у дома.

Колата на Себастиан си стои все така на паркинга, на абсолютно същото място, където я оставихме само преди час, когато все още уж бяхме щастливо влюбени.

Как е възможно това? Как може една тримесечна връзка да завърши за по-малко от петнайсет минути? Но да, светът наистина е в състояние да се промени за броени секунди. Вземете примерно катастрофите по пътищата. Или внезапната смърт. Казват, че човек има голям късмет, когато знае, че някой умира, защото така може да си вземе довиждане с него.

Коленете ми се подкосяват. Спявам се в бордюра на тротоара и се свличам на земята.

— Кари? Добре ли си?

Кимам нещастно и промърморвам:

— Може би не трябва да тръгвам. Може би е най-добре да остана и да се изправя лице в лице с него.

Мишката и Дани отново си разменят погледи и аз оставам с впечатлението, че са се превърнали в някоя от онези рядко срещани двойки, които контактуват на екстрасензорно ниво.

— Не мисля, че идеята е добра — изрича накрая Дани с успокоителен глас. — Той може би е пиян. Ти самата също си малко пияна. Нали не искаш да се изправяте един срещу друго, когато сте пийнали?

— Че защо не? — свивам рамене, питайки се откъде Мишката успя да изкопае този невероятен младеж.

— Защото когато един мъж е пиян, единственото, за което е в състояние да мисли, е за победа. И за това, че на всяка цена е длъжен да съхрани достойнството си.

— Уолт! — светва ми внезапно. — Трябва да видя Уолт!

* * *

Като никога Уолт този път наистина е на смяна в „Хамбургер Шак“.

— Сигурна ли си, че си добре? — пита за кой ли път Мишката.

— Напълно! — махвам с ръка, защото знам, че тя изгаря от нетърпение да бъде насаме с Дани.

Дани ме изпраща до входа на заведението. Докато си казваме довиждане, той поглежда в очите ми с такова съчувствие и разбиране, че почти започвам да завиждам на Мишката. С момче като Дани всяко момиче може да се чувства спокойно. Няма да му се наложи да се притеснява дали той ще флиртува с най-добрата ѝ приятелка, или ще танцува с най-големия ѝ враг. Питам се дали и аз някога ще успея да си намеря подобен мъж. И ако все пак го открия, дали ще проявя достатъчно разум да го харесам.

— Хей, здрасти! — подвиква Уолт, когато се насочвам към бара. Вече е почти девет и половина, време за затваряне на заведението и

той е започнал да почиства и да прибира нарязания лук и чушки в хладилника. — Надявам се, че не си дошла за ядене.

— Не, дойдох да се срещна с теб — отговарям, но внезапно осъзнала, че всъщност умирам от глад, добавям: — Иначе един чийзбургер няма да ми се отрази зле.

Уолт вдига поглед към часовника и казва:

— Трябва да затворя в...

— Уолт, моля те!

Той ме поглежда изпитателно, но после разгъва една готова плънка за хамбургер и я поставя в грила.

— Къде е *приятелят* ти? — пита той, но така, сякаш думата „приятел“ не си заслужава да бъде изричана.

— Скъсахме.

— Хубаво — отбелязва Уолт. — Значи седмицата ти се очертава точно толкова добра, колкото и моята.

— Защо? — питам, докато вадя няколко салфетки от салфетника на бара. — И ти ли си скъсал с някого?

Той се обръща рязко и ме поглежда:

— Какво би трябвало да означава това, ако смея да попитам?

— Нищо! — ококорвам очи аз, самата невинност. — Хайде, Уолт! Някога бяхме най-добри приятели! И си споделяхме всичко!

— Не съвсем всичко, Кари.

— Добре де, ама иначе доста неща.

— Това беше преди да ме зарежеш заради Маги — отбелязва саркастично той. А после побързва да добави: — Но не се тревожи. Защото аз не го правя. Просто си знаех, че когато с Маги се разделим, всички ще заемат нечия страна. Така Маги получи всичките ни приятели.

Това ме разсмива и аз отбелязвам:

— Ех, Уолт, как ми липсваше!

— Да, като че ли и ти ми липсваше. — Обръща плънката на хамбургера, поставя отгоре ѝ квадратно парче сирене тост, отваря едно кръгло хлебче и слага двете половини да се запекат леко на грила.

— Искаш ли лук и чушки?

— Разбира се. — Започвам да въртя бутилките с горчица и кетчуп, поставени на бара, колкото да се занимавам с нещо, но накрая не издържам повече. — Уолт, трябва да ти кажа нещо. Много е лошо и

след като разбереш, сигурно ще ти се прииска да ме убиеш, но предварително те предупреждавам да не го правиш!

Той обръща едната половина от хлебчето и поставя върху нея кюфтенцето. После казва:

— Нека позная — Маги е бременна.

— Така ли? — ококорвам се аз.

— Че аз откъде мога да знам? — свива рамене той, плъзва чийзбургера в една пластмасова чинийка и я бутва към мен.

Свеждам очи към сандвича и промърморвам:

— Уолт, *знам*.

— Значи все пак е бременна — въздъхва примирено той, сякаш през цялото време го е очаквал.

— Не за Маги — тръсвам глава и отхапвам от сандвича. — За теб.

Той започва да бърше плота с един парцал и отбелязва:

— Мога да те уверя, че аз не съм бременен!

— Стига, Уолт! — Поколебавам се и вдигам хамбургера пред себе си като щит. Ако въобще смятам да му казвам, трябва да го направя сега. — Само не се сърди, моля ти се! Но напоследък се държиш толкова странно! И реших, че сигурно си в голяма беда. А когато Себастиан...

— Какво за Себастиан? — прекъсва ме той с метално режещ глас.

— Каза, че те е видял — на онова място. А после Мишката и аз... те проследихме.

Ето, казах го! И изобщо няма да му казвам, че Маги също е била там! Е, може би постепенно и това ще му кажа. След като асимилира информацията.

Уолт избухва в нервен смях и пита:

— И какво видяхте?

Толкова съм щастлива, че дотук той не се разсърди, че отхапвам още едно парче от чийзбургера. После отговарям с пълна уста:

— Теб. И Ранди Сандлър.

Той се вцепенява, а после изведнъж рязко изважда престилката през главата си.

— Страхотно, няма що! — изрича с горчив глас. — И колко още хора, освен вас знаят за това?

— Никой — отговарям. — Не сме казвали на никого. Не бихме го направили. Така де, това си е твоя работа, а не наша, нали?

— Очевидно е и ваша работа. — Уолт захвърля престилката в мивката и напуска с гръм и трясък през летящата врата зад бара.

Въздъхвам. А си мислех, че по-лошо от това не може да стане.

Грабвам якето си и хуквам след него. Той се е скрил зад ресторанта и се опитва да си запали цигара.

— Уолт, много съжалявам!

Той поклаща глава, вдишва дима, задържа го в дробовете си, а после бавно го изпуска навън.

— Е, все някой ден щеше да се разбере. — Дръпва отново от цигарата. — Макар че се надявах да успея да го запазя в тайна, докато не вляза в колежа и не се махна от баща ми.

— Че защо? Той какво ще направи?

— Ще ме заключи у дома. Или ще ме изпрати при някой от онези психиатри, които уж връщали хората в правия сексуален път. Или може би при свещеник, който ще ми повтаря какъв голям грешник съм. Представяш ли си иронията?

— Чувствам се ужасно.

— Че защо *ти* да се чувстваш ужасно?! Не ти си гей! — Издиша гъста струя дим и вдига очи към небето. — От друга страна, това надали ще бъде кой знае каква изненада за него. Той и без това отдавна ме нарича „педераст“ и „обратен“. А, да, освен това зад гърба ми най-често ме нарича „женчо“.

— Собственият ти баща?

— Да, Кари, собственият ми баща! — кимва той и изгася фаса с подметката на обувката си. После внезапно изрича: — Майната му! Той изобщо не заслужава моето уважение! Ако се чувства засрамен от мен, проблемът си е изцяло негов. — Поглежда часовника си и допълва: — Да разбирам ли, че няма да се връщаш на танците?

— Не мога.

— Тъкмо чакам Ранди да дойде да ме вземе. Смятаме да отидем някъде да се повеселим. Искаш ли да дойдеш с нас?

Пет минути по-късно се появява и самият Ранди в неговия велик мустанг. Двамата с Уолт провеждат бърз приглушен разговор, след което Уолт ми прави знак да се кача при тях в колата.

Десет минути по-късно седя на тясната задна седалка на мустанга, докато той лети по шосе 91. Музиката гърми, а аз все още не мога да осъзная, че излизам някъде с мъжкаря Ранди Сандлър, бившият куотърбек на гимназия „Касълбъри“, който сега е гадже на Уолт. Май всъщност не знам за хората чак толкова много, колкото си мислех, че знам. И имам още да уча. Но пък е адски вълнуващо.

— Къде отиваме? — опитвам се да надвикам музиката.

— П-таун! — крещи Уолт.

— Провидънс?

— Налага се да отидем в друг щат, за да се забавляваме — пояснява Ранди. — По-гадно от това, здраве му кажи!

Ужас! Провидънс е на връхчето на Кейп Код, което е най-малко на час път отгук. Май не трябваше да приемам тази покана. Потръпвам. Но после се сещам за Дона Ладона и Себастиан и за целия си останал скапан живот и си казвам: „*Какво пък!!*“ Цял живот се опитвам да бъда добра и докъде ме докара това?

Доникъде.

— Навита ли си? — крещи Ранди.

— Навита съм на всичко.

— Та значи този тип, Себастиан Кид, е танцувал с най-големия ти враг, така ли? — продължава да надвиква музиката Ранди.

— *Да!* — крещя и аз, за да ме чуят.

— И ни е видял! При Чъки! — крещи Уолт на Ранди.

— Може би той е този, който е гей! — пищя.

— Мисля, че го познавам този тип! — крещи Ранди и кима на Уолт. — Висок, руса коса, прилича на някой от онези задници от рекламите на Ралф Лорен.

— Същият! — пищя аз.

— Готин е — казва Ранди. — Но не е гей. Виждал съм го да взема под наем порно касети. Пада си най-много по яки бомби, такива неща.

Порно? Бомби? Но кой точно е Себастиан? Що за човек е?

— Супер! — крещя.

— Забрави за този кретен! — реве Ранди. — Само след няколко минути ще се запознаеш с двеста мъже, които буквално ще се влюбят в теб!

23.

СТЕПЕНУВАНЕТО НА Х

— Кари! — вика сестра ми Миси.

— Събуди се! — крещи в ухото ми сестра ми Дорит.

Простенвам. Пред затворените ми очи се въртят видения на въртящи се задници.

— Кари? Жива ли си?

— Мммннннгг... — Преглъщам.

— Ох-ох-ох! — иронизира ме Дорит, когато отхвърлям завивките.

— Махай се! — Скачам от леглото, втурвам се в банята и започвам да драйфам.

Когато вдигам очи, Миси и Дорит стоят на прага. Устните на по-малката ми сестра са разкривени в злобна, триумфална усмивка, като онзи Гринч, който си мислеше, че е откраднал Коледата.

— Татко знае ли? — питам.

— Че се прибра в три посред нощ? Надали — шепне Миси.

— Не му казвайте! — предупреждавам и впивам очи в Дорит.

— Себастиан те чака долу — изрича с най-сладкия си гласец тя.

Какво!

Седнал е на масата в трапезарията, точно срещу баща ми.

— Ако приемем, че X е равно на минус Y до десета степен — тъкмо казва баща ми, като драска уравнението на гърба на един плик, — то тогава е повече от очевидно, че Z се превръща в случайно число. — И бутва плика към Себастиан, който го поглежда учтиво.

— Здравейте! — изричам тихо и помахвам с ръка.

— Добро утро — казва баща ми. Излъчването му подсказва, че първоначално е мислел да ми постави въпроса за неугледния ми външен вид, но като че ли уравнението е взело превес. — Виждаш ли, Себастиан? — продължава да почуква с молива си той върху въпросния X . — Опасността тук е от степенуването на X ...

Шмугвам се покрай тях в кухнята, където изравям от шкафа един древен буркан разтворимо кафе, изсипвам половината от него в огромна чаша и зачаквам водата да заври. Сещам се за изрази „гледаният чайник никога не завира“, но си знам, че това изобщо не е вярно. С прилагането на подходящото количество топлина водата в крайна сметка ще заври, независимо от това дали някой я гледа или не. Кое то някак си ми се струва странно съотносимо към настоящата ситуация. Или може би просто мозъкът ми вече завира.

Отнасям чашата си с кафе в трапезарията. Установявам, че баща ми е преминал от висшата математика към разпит на Себастиан относно неговото бъдеще.

— Та в кой колеж каза, че ще ходиш? — пита, а в гласа му се долавя напрежение — доказателство, че Себастиан не е успял да го впечатли с познанията си за степенуването на целите числа.

— Не съм казвал — усмихва се мазно Себастиан и потупва собственически крака ми — жест, който със сигурност ще побърка баща ми. Стискам ръката му, за да го накарам да спре. — Просто реших да си почина една година — продължава той. — Да обиколя света. Да отскоча до Хималаите, такива неща.

Баща ми го поглежда крайно скептично, а аз отпивам от кафето си. Все още е твърде горещо и прилича по-скоро на тиня, отколкото на истинско кафе.

— Все още не съм готов да вляза в системата — продължава Себастиан, като че ли това е достатъчно, за да обясни тоталната му липса на амбиции.

— В такъв случай вероятно разполагаш с някакви пари.

— Татко! — възкликвам възмутено.

— Няма нищо. Така е, наистина. Баба ми почина и остави цялото си имение на мен и сестра ми.

— Аха — кимва баща ми. — Схванах. Просто си младеж с голям късмет. И предполагам, че ако попаднеш в някакви неприятности, винаги успяваш да се измъкнеш от тях.

— За последното не знам, сър — отговаря учтиво Себастиан, — но за късмета сте прав. — Поглежда ме и поставя ръка върху моята. — Защото имах голям късмет, че срещнах дъщеря ви!

Предполагам, че от това излияние би трябвало да се почувствам поласкана. Но единственото, което чувствам, е, че пак ми се драйфа.

Каква игра играе той пък сега?

Баща ми ме поглежда многозначително, с което ми подсказва, че някак си не вярва много на този тип, но единственият начин, по който успявам да реагирам, е да го даря с болнава усмивка.

— Та така! — отсича Себастиан и потърква ръце. — Питам се дали не искаш да отидем да се попързалиме на езерото?

Да се пързалиме на езерото ли?

— Хайде, изпивай си кафето по-бързо! — Изправя се и стиска ръката на баща ми. — Приятно ми беше да си поговорим, господин Брадшоу.

— На мен още повече! — кимва баща ми. Веднага разбирам, че той няма представа как да тълкува това момче, защото единственото, което прави, е да го потупа по рамото.

Мъжете са големи чудаци.

* * *

Аз ли трябва да започна този разговор или той? Или ще се преструваме, че снощи нищо не се е случило?

— Как е Дона Ладона? Смяташ ли, че би могъл да я убедиш да ми върне дрехите?

Внезапността на атаката ми го стряска. Едната му кънка се пъхва под него и за момент той едва не пада на пързалката.

— Ха! Ти ми говориш!

Той оправя баланса си и двамата продължаваме напред в пълно мълчание, докато аз обмислям чутото.

Значи аз съм виновна, така ли?

Че какво съм направила? Спускам шапката над ушите си и в този момент покрай нас профучава момче с хокейни кънки, сякаш изобщо не забелязва другите десетина човека, които се пързаят на езерото. Себастиан грабва хлапето за раменете точно в момента, в който то се кани да се блъсне в нас, и го бутва в противоположната посока.

— Внимавай! — извиква предупредително.

— Ти внимавай! — озъбва му се хлапето.

Аз се оттеглям встрани, където около участък с опасен лед са поставени няколко предупредителни конуса. По ръбовете на дупката се

плиска черна вода.

— Ти беше тази, която изчезна снощи! — изтъква след малко Себастиан с неподправено самодоволство в гласа.

Аз го поглеждам наполовина ядосано, наполовина озадачено.

— Търсих те навсякъде. А после Лали ми каза, че си си тръгнала. — Честна дума, Кари — клати глава той, — това беше изключително невъзпитано от твоя страна!

— А от твоя, да танцуваш с Дона Ладона, не беше, така ли?

— Просто един танц. Нали точно това правят хората на дансинга? Танцуват. — Вади пакет цигари от вътрешния джоб на коженото си яке.

— Така ли? Обаче не танцуват с най-големите врагове на приятелките си! Които освен това са им откраднали и дрехите!

— Кари — изрича търпеливо той, — Дона Ладона не ти е откраднала дрехите.

— Тогава кой?

— Лали.

— Какво!

— След като ти си тръгна, с Лали си поговорихме надълго и нашироко. — Хваща цигарата между палеца и показалеца си и я запалва. — Просто е искала да се пошегува.

Внезапно усещам, че главата ми се замайва. Или по-точно — че се замайва още повече, тъй като засега студеният въздух не успя да допринесе с нищо за облекчаване на махмурлука ми.

— Само не се ядосвай! Страхувала се да ти каже, защото ти си го направила на голям въпрос. Заявих й, че аз ще ти кажа, а тя ме помоли да не го правя, защото си щяла да се ядосаш. — Прави пауза, дръпва още няколко пъти от цигарата, а после бръсва фасата в кърпката черна вода, където той изсъсква като дефектен фойерверк и се гмурва бързо под леда. — И двамата знаем колко си чувствителна.

— О, значи вече станах и чувствителна, така ли?

— Така де, след случилото се с майка ти...

— Да не би Лали да ти е говорила и за майка ми?

— Не! — побързва да я защити той. — Е, може и да го е споменавала един-два пъти. Но какво от това? Всички знаят...

Мисля, че пак ще повърна.

Само не замесвайте и майка ми във всичко това! Не и днес! Няма да мога да го понеса! Без да казвам нищо, аз грабвам една треска от леда и я захвърлям в дупката в леда.

— Да не би да плачеш? — пита той наполовина подигравателно, наполовина съчувствено.

— Разбира се, че не.

— Напротив! — Звучи направо щастливо. — Отвън се правиш на хладнокръвна, като че ли нищо не те притеснява, но вътрешно изживяваш всичко. Ти си романтик, Кари! Мечтаеш си някой да те обича!

Не е ли това мечтата на всеки човек? Тъкмо се каня да кажа нещо, когато нещо в изражението му ме спира. Усещам проблясък на враждебност, примесен със състрадание. Той да не би да ми предлага любовта си или просто ми я хвърля в лицето?

Замълчавам, като си казвам, че на всяка цена трябва да запомня как е изглеждал точно в този момент, защото засега не съм в състояние да разгадая намеренията му.

— Но защо? — питам накрая. — Защо ѝ е на Лали да ми взема дрехите?

— Защото напоследък те смяташе за голяма досада.

— В какъв смисъл?

— Нямам представа. Каза ми, че двете открай време си спретвате груби шеги. Каза, че веднъж, преди някакво състезание, ти си ѝ дала разхлабителна дъвка.

— Но тогава бяхме на *дванайсет*!

— Е, и?

— Какво „е, и“?

— Сега ли смяташ да скъсаш с мен? — изтърсва внезапно той.

— О, боже!

Захлупвам чело с плетената си шапка. Значи ето защо е дошъл у дома толкова рано сутринта. Ето защо ме доведе на пързалката. Искане да скъса с мен, обаче го е страх да го направи, затова иска аз да скъсам с него. И ето защо снощи танцува с Дона Ладона. Решил е да се държи по възможно най-гадният начин, така че накрая да не ми остави никакъв друг избор, освен да скъсам с него.

Не че и аз не обмислям същото през последните дванайсет часа.

Докато танцувах с Уолт и Ранди в онзи клуб в Провидънс, мисълта за „зарязване на копелето“ ме крепеше като ракетно гориво, изстрелвайки ме в стратосферата на безгрижното блаженство. Танцувах все по-яко и настървено, изливайки цялата си агресия, питайки се защо ми трябва Себастиан, когато мога да имам *това* — тази процесия от потни тела, които проблясват и избухват като фойерверки. Страхотно е!

— Майната му на Себастиан! — пицях, размахвайки ръце като откачена поклонничка на съвременни езически ритуали.

Докато се клатеше до мен, Ранди отбеляза:

— Скъпа, за всичко, което се случва на този свят, си има *причина*!

Обаче сега вече не съм толкова сигурна. Наистина ли искам да скъсам с него? Той ми липсва. Освен това без него ще ми стане адски скучно. Пък и как е възможно да промениш чувствата си само за един ден?

А и може би — просто може би — всъщност Себастиан е онзи, който се страхува. Може би се страхува да не разочарова момичето си, страхува се, че няма да бъде достатъчно добър за нея, затова я отдалечава максимално от себе си, докато тя не установи, че той въобще не е онзи невероятен, специален човек, за когото се представя. Когато той каза, че външно се държа хладнокръвно, но вътрешно искам любов, може да не е имал предвид точно мен. Може би тайничко е говорел за *себе си*.

— Не знам. Точно сега ли трябва да взема решение? — изричам накрая, дръпвам шапката си назад и го поглеждам.

А това, очевидно, се оказват точно думите, които е трябвало да изрека, защото той ме поглежда и се размива.

— Ти си луда!

— Ти също.

— Сигурна ли си, че не искаш да скъсаш с мен?

— Само защото си толкова убеден, че го искам. Не съм толкова лесна, ако още не го знаеш.

— О, много добре го знам! — И той поема нежно ръката ми и двамата се плъзваме по езерото.

— Искам да го направя, но не мога! — прошепвам.

— Защо?

Намираме се в стаята му.

— Уплашена ли си? — пита.

— Мъничко. — Претъркувам се на лакът. — Не знам.

— Невинаги боли. На някои момичета всъщност им харесва още от първия път.

— Да. Като например на Маги.

— Виждаш ли? Всичките ти приятелки вече го правят! Не се ли чувстваш глупаво да си единствената, която още не го е правила?

Не.

— Да.

— Тогава защо не можеш да го направиш с мен?

— Може би няма нищо общо конкретно с теб.

— Разбира се, че има — отсича той, сяда и си обува чорапите. — Иначе щеше да го направиш.

— Но аз не съм го правила все още с *никого*! — Припълзявам след него и обвивам с ръце раменете му. — Моля те, не ми се сърди! Просто не мога да го направя... днес. Ще стане някой друг ден. Обещавам.

— Ти винаги казваш така.

— Но този път наистина го мисля!

— Добре — поглежда ме предупредително той. — Но недей да очакваш, че ще те чакам още дълго.

Обува си дънките, а аз се отпускам обратно на леглото и се разсмивам.

— Какво му е толкова смешното? — пита.

Токова ми е смешно, че едва успявам да изрека:

— Дотогава винаги можеш да се утешаваш с порно касети! С яки бомби!

— Ти откъде знаеш за това? — избеснява той.

Покривам лице с възглавницата и пак се изкисквам.

— Още не си ли разбрал, че от мен нищо не остава скрито-покрито?

24.

ЦИРКЪТ ИДВА В ГРАДА

— Още два дена — отбелязва Уолт, като си дръпва от джойнта.
— Още два дена свобода и всичко свършва!

— Ами лятото? — пита Маги.

— Ах, да. Дългото лято на Маги — промърморва Уолт. — Слънчеви бани край басейна, мазане с бебешко масло...

— Мазане на косата с изсветляващи лосиони...

— Ти си мажеш косата с изсветляващи лосиони — отбелязва Маги, като се претъркулва.

— Вярно е — признавам.

— Ама това е адски досадно! — казва Лали и се надига от кушетката. — Вие сте шайка безделници! Я ми дайте и на мен от това!

— Мислех си, че никога няма да поискаш — казва Мишката, като ѝ подава джойнта.

— Сигурна ли си, че искаш да пушиш? — подхвърлям насмешливо. — Последния път, когато го направи, изяде половин килограм бекон. Суров. Помниш ли?

— Беше сготвен! — негодува тя. — Господи, Кари, защо винаги трябва да си измисляш разни неща?!

— Не е ли забавно?

Шестимата — Уолт, Маги, Мишката, Лали, Питър и аз — сме се събрали в старата игрална зала над гаража на Мишката. Навечерието на Нова година е и ние самодоволно се поздравяваме, че сме прекалено готини, за да си правим труда да ходим на парти. Не че наоколо има такава, където да ни искат. В кънтри клуба са организирали танцова вечеринка за хора от третата възраст — или, както се изрази Мишката, за хора с подаващ се от джоба некролог; в библиотеката има киномаратон — „за консерватори от снобската средна класа, веднъж решили да се изживеят като интелектуалци“, по думите на Уолт; и бал в дома на Синтия Вайънд, където момичетата носят дълги рокли, а момчетата — смокинги, пият детско шампанско и се преструват на

големи. Обаче последното е ограничено до дваайсет от най-близките приятели на Синтия, ако човек брои двете Джен и Дона Ладона за близки приятелки. Никой от нас не е имал честта да влезе в този елитен списък, с изключение на Питър, който обаче беше поканен едва в последния момент, защото Синтия имала нужда от „допълнителен кавалер“. Но за да спестим това унижение на Питър, ние решихме да се съберем у Мишката, за да пушим марихуана, да пием руска водка и да се преструваме, че не сме неудачници.

— Хей! — подвиква Питър на Маги, почуквайки по празната си бутилка от бира. — Допълнителният кавалер има нужда от ново пиво!

— Допълнителният кавалер може да си вземе новото пиво и сам! — изисква се Маги. — Нали за това са допълнителните кавалери? За да вършат допълнителната работа!

— Ами допълнителна дама? — обажда се Лали, като ми подава джойнта. — Как така пък никой веднъж не поиска допълнителна дама?

— Защото на допълнителната дама обикновено ѝ викат любовница.

— Или трето колело — добавя Мишката.

Аз се прокашлям и се изхлузвам от стария хайлашки стол, на който бях прикована през последния един час.

— Някой да иска питие? — обръщам се към групата, като поглеждам многозначително Мишката. Тя обаче свива рамене, защото е напълно убедена в онова, което току-що каза.

Дори и да се е обидила, Лали не го показва.

— Аз ще пия още едно. И нека бъде двойно!

— Идва веднага!

Върху стара масичка за карти в ъгъла са поставени пликче с лед, пластмасови чаши и разнообразни алкохолни отвари. Смесвам две питиета и накрая допълвам чашата на Лали с водка. Малко гадничко е от моя страна, но откакто Себастиан ми каза, че именно Лали е взела дрехите ми, съм все в такова настроение към нея. Обърнахме всичко на смях, но въпреки това между нас продължава да се таи напрежение, подобно на облак в ясен летен ден. Вдигаш глава и внезапно осъзнаваш, че всеки момент над теб ще се разрази буря.

— Кога се връща Себастиан? — пита Лали с преднамерено нехайство, вероятно в отговор на коментара на Мишката за „третото колело“. Отлично знае, че Себастиан се връща от семейната почивка

утре. Знае също така, че за неделя имаме билети за концерта на „Ацтеките Двойната стъпка“ в „Шабу Ин“. Защото не спря да говори за това. Досега.

— Утре — отговарям, като че ли не е нищо особено.

Онова, което Лали обаче не знае, е, че вече отчаяно броя часовете до неговото завръщане. Непрекъснато си представям събирането ни. Той спира пред нас в жълтия си корвет. Аз се втурвам към него, а той ме грабва в обятията си, целува ме нежно и страстно шепти: „Обичам те!“ Но когато се опитвам да си представя точно сцената, вместо себе си виждам Джули Кристи в „Доктор Живаго“. И съм в началото на двайсетте. И имам тъмна коса, и нося бяла хермелинова шапка.

— Колко е часът? — пита внезапно Уолт.

— Десет и петнайсет.

— Не знам дали ще мога да издържа до полунощ — мърка със задоволство Маги.

— Налага се! — отсичам. — Това, че сме неудачници, не означава, че трябва да си лягаме с кокошките!

— Ти говори за себе си! — Уолт грабва бутилката водка и отпива глътка от нея.

— Уолт, това е невъзпитано!

— Не го мислеше за невъзпитано, когато си разменяхме слюнки — отбелязва той.

— Хей, внимавай! — скача Питър и започва да прави боксърски движения по посока главата на Уолт.

— Спокойно, домошарче! — изръмжава Уолт и отпива още една глътка водка.

— Не искаш ли чаша?

— Не! — Той поставя тържествено бутилката обратно на масичката и плясва с ръце. — Слушай, народе! Имам важно съобщение!

По дяволите! Това е! Моментът, който всички чакаме. Поглеждам към Мишката и Маги. Мишката кима окуражително, усмихвайки се мило така, сякаш Уолт е петгодишно детенце, което току-що ѝ е показало рисунка на семейството си, състоящо се от точки, кръгчета и чертички. Маги покрива уста с ръка и мята диво глава от мен към Мишката с надеждата, че някоя от нас ще ѝ каже какво да прави.

— Влязъл си в колеж! — предполага Питър.

— Не е това.

Придвижвам се зад Уолт и се кокоря на Маги, като поставям пръст на устните си.

— Хей, какво става? — хваща ме Лали. — О, сещам се! Ставаш управител на „Хамбургер Шак“!

— Пепел ти на устата! — възкликва Уолт. Това е фраза, която той никога досега не беше използвал. Сигурно я е научил от Ранди.

— Изненадата, която имам за вас, е много по-хубава! — продължава, като лекичко се поклаща. — Смятах да изчакам до полунощ, но дотогава сигурно вече ще съм заспал. — Оглежда стаята, за да се увери, че всички го слушат, след което съвсем небрежно пуска бомбата: — За онези от вас, които още не са се досетили, съм длъжен да съобщя, че вече съвсем официално съм гей!

За миг настъпва тишина, докато ние обмисляме как да реагираме на тази информация — тоест, предвид факта, че някои от нас вече я знаем, а други — не.

Тишината се нарушава от нисък, гърлен смях.

— Това ли е? — пита Лали. — Че ти си гей? И това е *новина*!

— Много благодаря! — прави се на дълбоко възмутен Уолт.

— Поздравления, човече! — изрича Питър. Прекосява стаята и прегръща предпазливо Уолт, като го потупва по гърба. — И кога разбра? — пита, сякаш Уолт току-що ни е съобщил, че чака дете.

— А ти кога разбра, че си хетеросексуален, Питър? — изкисквам се аз.

— Мисля, че това ние винаги сме го знаели — отговаря Маги с престорена свенливост.

Невинаги сме го знаели, разбира се. Но за щастие, десет дена след като „ние“, разбирайте Маги, научихме, Питър ѝ предложи да ходят на къмпинг и тя се зае с подготовката му, така че напълно забрави за обидата спрямо своята женственост, която уж ѝ е нанесъл Уолт.

— За Уолт! — вдигам наздравица аз.

— За Уолт! — припяват всички.

— И за нас! — добавям. — Випуск „Хиляда деветстотин осемдесет и...“

На вратата се чука силно.

— По дяволите!

Мишката грабва всички принадлежности за пушенето на марихуана и ги пъха под възглавничките на дивана. Питър скрива бутилката с водка зад един фотьойл. Останалите прокарваме пръсти през косите си и изтупваме пепелта от дрехите си.

— Влез! — провиква се Мишката.

Това е баща ѝ, господин Кастълс. Въпреки че е малко старичък, никога не съм преставала да се удивлявам колко е красив. Мишката казва, че на младини бил известен като кубинския Кари Грант.

— Надявам се, че си прекарвате добре — изрича учтиво той, като влиза в стаята. Но от маниера му веднага разбирам, че това не е посещение на добра воля. — Кари? — обръща се към мен. — Баща ти те търси по телефона. Доколкото разбирам, спешно е.

* * *

— Доколкото разбирам, имат стара кола, която никой не използва. И не са разбрали, че я няма, докато аз не ги потърсих — казва баща ми. Лицето му е пребледняло. Изпаднал е в шок, а най-вероятно и в ужас.

— Татко, сигурна съм, че всичко ще бъде наред! — успокоявам го аз, като се надявам да не забележи, че в момента има две дъщери малолетни престъпници — Дорит бегълката и моя милост надрусаната. Само дете се чувствам плашещо изтрезняла и с бистър ум. — Докъде биха могли да стигнат? Нито една от тях няма книжка! И как изобщо е възможно Черил да може да кара?!

— Не знам нищо друго за тези хора, освен факта, че майката на Черил има три брака — казва той.

Кимвам и се вторачвам право напред. Въпреки че сме навръх Нова година, улиците са тъмни и почти пуси. Убедена съм, че тази нова криза с Дорит е донякъде по моя вина. Трябваше да внимавам повече с нея. Но пък откъде бих могла да знам? Тя каза, че ще ходи в библиотеката да гледа кино — баща ми дори я откара там в четири и изчака, докато не се срещна с приятелката си Мора, която познаваме от години. След това майката на Мора трябваше да ги вземе оттам в седем и да остави Дорит у дома на път за някакво новогодишно парти. Обаче, когато пристигнала в библиотеката, Мора казала на майка си, че

Дорит е отишла в мола и че аз ще отида да я взема оттам. И когато не се прибрала вкъщи и до девет, баща ми започнал да се паникьосва. Опитал се да се свърже с майката на Мора, но до десет у тях нямало никой. Обадил се и в къщата на Черил, като предположил, че Дорит може би се е примъкнала при нея, обаче братчето на Черил казало, че сестра му не била вкъщи, а родителите му били в „Смарагда“. Така баща ми се обадил в „Смарагда“ и майката на Черил и доведеният ѝ баща се прибрали вкъщи и установили, че старата им кола я няма. И в момента пътуваме към дома на Черил, за да решим какво да правим.

— Татко, съжалявам!

Той нищо не казва. Само клати глава.

— Сигурно е в мола. Или на голф игрището. Или може би на ливадите.

— Не мисля — отговаря лаконично баща ми. — Измъкнала е пет-десет долара от чекмеджето с чорапите ми.

Когато се отбиваме от главната улица и минаваме покрай бар „Смарагда“, аз извъръщам очи, сякаш изобщо не съм го забелязала. Продължаваме още напред по тесен път, от двете страни на който се виждат няколко занемарени къщи, и спираме пред ранчо с лющещ се синя мазилка и наскоро ремонтирана веранда. Между летвичките на спуснатите щори се процежда светлина и докато оглеждаме къщата, от прозореца надниква човек със свиреп поглед. Лицето му изглежда яркочервено, но може да е и от светлината.

— Трябваше да се досетя — отбелязва мрачно баща ми. — Мак Келтър.

— Кой е този?

— Местен предприемач — отговаря баща ми, като че ли това обяснява всичко. Влиза в алеята и спира зад един камион. В единия край на двора се вижда занемарен гараж за две коли. Една от вратите му е отворена и вътре свети само една гола крушка.

— Какво ще рече това? — питам.

— Мак Келтър е от така наречения сенчест бизнес — започва баща ми, разкопчава колана си, а после си сваля очилата и започва да ги чисти, очевидно опитвайки се да отложи още малко неизбежната среща. — Майка ти не искаше да има нищо общо с него. Имаше няколко сблъсъка с него по повод строителните планове. И една вечер заварихме Мак Келтър на средата на алеята ни с железен лост в ръка.

Шокирана съм, че не си спомням този момент. Или може би си спомням. Имам някакъв блед спомен за всеобща истерия и как на нас, трите момичета, ни заповядаха да се скрием в мазето.

— Извикахте ли полицията?

— Не. Майка ти предпочете сама да се изправи срещу него. Аз бях уплашен до смърт, но не и тя. Знаеш каква беше мама — допълва и се просълзява. — Беше дребничка, но твърда като скала. Никой не смееше да се закача с Мими!

— Да, знам. И никога не ѝ се налагаше да повишава глас — допълвам унило, изричайки своята задължителна реплика от нашите семейни спомени за мама.

— Беше нещо в маниера ѝ, в начина, по който подхождаше към нещата... Беше истинска дама и мъжете веднага го усещаха — рецитира своята част татко. После въздъхва. — Та тогава тя размени няколко думи с Мак Келтър и той си замина нацупен, с подвита опашка.

Такава си беше майка ми — дама с главно „Д“. Но аз още от малка си знаех, че никога няма да стана като нея. Бях прекалено груба и непокорна. Искях да посетя всяко място, което родителите ми определяха като лошо, например Ню Йорк. Накарах Миси и Дорит да изгорят своите кукли Барби в огъня. Казах на братовчедите си, че такова нещо като Дядо Коледа не съществува. Подозирам, че майка ми си е знаела, че от мен никога няма да излезе истинска дама, не и такава като нея. Но тогава това като че ли нямаше никакво значение.

— Смяташ ли, че Дорит знае за Мак Келтър? И за мнението на мама за него? — Защото ако е така, това би обяснило донякъде поведението на малката ми сестра. — Татко, мисля, че трябва да изпратим Дорит на психоаналитик.

Говорила съм за това с баща си вече няколко пъти, но той винаги отказва. Баща ми е от поколение, което смята, че психоаналитиците са лошо и срамно нещо и при тях ходят единствено откачените. Ето, дори и при тези крайни обстоятелства, той пак не иска да чуе за това.

— Не сега, Кари — отсича. И с изражението на човек, тръгнал към гилотината, той излиза от колата.

Вратата се отваря, преди да сме успели да почукаме, и на прага застава Мак Келтър, блокирайки пътя ни. Красив е по някакъв

мръснишки начин, което те кара да се почувстваш засрамен, че дори си го погледнал.

— Брадшоу? — изисква се. — Аха — отговаря на някакъв свой въпрос. — Заповядайте!

Надявам се, че сега няма да извади железен лост.

— Ето там! — посочва към дневната с бутилката бира в ръката си. Ние се вмъкваме предпазливо, не знаейки какво да очакваме.

Една от стените на стаята е покрита от огромен телевизор, с два високоговорителя от двете страни. На другата стена има камина, играчки, разпръснати по бялата кожа пред нея, два малки жълти пудела със съзлививи очи и дълъг, ъглов диван. Опъната на него с чаша джин и тоник в едната ръка и торбичка лед в другата, лежи Кони, майката на Черил.

— Малкото ми детенце! — проплаква тя, когато ни вижда. Оставя чашата и вдига ръцете си към нас, така че ние нямаме никакъв друг избор, освен да ги поемем. — Момиченцето ми! Тя просто е малко момиченце! — изхлипва.

— Вече не е чак толкова малка — подсмива се Мак Келтър.

— Ами ако са били отвлечени? — извива Кони и започва да примигва учестено. — Ако сега лежат убити в някоя канавка...

— Стига вече, Кони! — отсича мъжът ѝ. — Взели са колата и са отишли да пият. Когато Черил се прибере, ще ѝ хвърля един хубавичък бой. И толкова!

Междувременно баща ми вече е успял съвсем учтиво да си изскубне ръцете от тези на Кони и стои вцепенено, като че ли се опитва да се престори, че не участва в тази сцена.

— Обадохте ли се на полицията?

— Че защо да ги намесваме? — пита Мак Келтър. — Носят само неприятности. Освен това те няма да тръгнат да търсят изчезнал човек, ако не са минали поне двацет и четири часа!

— Дотогава може да са мъртви! — проплаква Кони. Поставя ръка на сърцето си и се опитва да си поеме дъх. — Ето това е наградата ми за всичките ми мъки! Имам си малолетна престъпница за дъщеря и пиян безделник за съпруг!

— Казах ти да си затвориш устата! — срязва я въпросният съпруг.

Двамата с баща ми се споглеждаме ужасени.

— Мисля, че трябва да ги потърсим — предлагам и поглеждам часовника си. — Сега е единайсет без петнайсет. Няма ги от около три часа...

— Може вече да са стигнали чак до Бостън! — възкликва Кони и поглежда към съпруга си.

— Аз се връщам в „Смарагда“! — обявява той. Когато забелязва шокираните ни изражения, допълва ухилено: — Хей, тя не е мое дете! А и там ме чака един приятел на име Джак Даниълс.

* * *

Тримата с Кони и баща ми обикаляме целия град в търсене на Дорит и Черил. Проверяваме ливадите, кънтри клуба и няколко малки бара, за които Кони се сеща. Въпреки че защо, според нея, някой ще тръгне да сервира алкохол на тринайсетгодишни, за мен и баща ми си остава пълна мистерия. Но все пак проверяваме, макар че всичките ни търсения се оказват напълно безрезултатни. Накрая в два през нощта се отказваме.

— Намерихте ли я? — посреща ни с надежда Миси, когато се връщаме у дома.

— Не.

— И сега какво ще правим?

— Какво бихме могли да направим?

— Но как можа да се случи подобно нещо! — проплаква сестра ми.

— Не знам. Но ако до шест сутринта не се прибере, отиваме в полицията.

Двете застиваме в ужасено мълчание, а след това аз отивам на пръсти до вратата на дневната и надниквам. Баща ми се оттегли тук, за да си страда насаме. Седнал е на дивана и бавно разгръща страниците на стария фотоалбум, който майка ми е започнала още от техния годеж.

Връщам се в кухнята, за да се подготвя за дълга нощ, и започвам да вадя от хладилника хляб, сирене и майонеза, за да си направя сандвич.

Телефонът звъни.

Звукът му е силен, пронизителен и някак си неизбежен. Хвърлям хляба и вдигам слушалката.

— Кари? — изрича мъжки глас.

— Джордж? — възкликвам шокирана. А след това веднага ме облива разочарование. И гняв. Защо е тръгнал да звъни точно сега, в нощта на Нова година? Сигурно е пиан. — Джордж, сега не е време за...

Той побързва да ме прекъсне:

— Тук има един човек, който иска да говори с теб.

— Кой?

— Честита Нова година! — изрича Дорит и се изкиска в телефонната слушалка.

25.

ЗАТВОРНИЦИ В АЛКАТРАЗ

Цяла сутрин избягвам телефона.

Знам, че трябва да постъпя правилно. И колкото по-скоро човек постъпи правилно, толкова по-добре. Отхвърляш неприятното задължение и повече не се притесняваш за него. Но кой постъпва така в реалния живот? Обикновено отлагаме, обмисляме го, точим го и после пак мислим за него, докато накрая малкото камъче в главата ти се превърне в огромна скала. Напомням си, че става въпрос просто за едно телефонно обаждане. Но преди това трябва да свърша толкова други важни неща.

Например да разчистя стаята над гаража, където се намирам точно сега, облечена с дълго палто, пухкави ръкавици и кожа от норка. Норката е била на баба ми и е от онези, на които главичките и миниатюрните лапички на норките се свързват в единия край. Малко призрачно, не мислите ли? Та доближавам аз двете глави една до друга и ги карам да си говорят:

— Здравей!

— Как си?

— Не много добре. Някой ми е взел опашката и задните крака.

— О! Че на кого му е притрябвала опашка?

Открих тази кожа, докато ровех в кашон с вещи на баба ми, който, с изключение на тази кожа, се оказа истинска съкровищница на фантастични стари шапки с воалетки и пера. Слагам една от шапките на главата си и свалям воалетката до носа си. Представям си се как вървя по Пето авеню и се спирам за малко пред „Тифани“, докато отивам на обяд в хотел „Плаза“.

Все така с шапката на главата, разбутвам още няколко кутии. Търся нещо, но и самата аз не знам какво. Но когато го откроя, ще го позная.

Докато отварям капаците на кашон, носещ марката на фабриката за консервиране на царевица „Дел Монте“, в носа ми нахлува острият

мирис на прашни стари книги с меки корици. Някога баба ми се изживяваше като „голям читател“ и се гордееше, че изчита по пет книги седмично, въпреки че предпочитанията ѝ се ограничаваха главно в сферата на любовните романи и старогръцката митология. През летните уикенди, които прекарвахме в къщата ѝ на брега, аз поемах книгите веднага след нея, поглъщайки онези романтични истории като бонбони. Казвах си, че и аз някой ден бих могла да пиша подобни книги. Сега обръщам книгите една по една и разглеждам снимките на авторките със старомодните им къдрави прически, изтегнати на розови шезлонги или подпрени до колоните на огромните си легла. Още тогава знаех, че тези писателки са фантастично богати и за разлика от главните героини в книгите си изкарват сами парите си и нямат нужда от мъже, които да ги спасяват. Мисълта, че някой ден мога да стана една от тях, ме изпълваше с почти сексуална възбуда, но освен това беше твърде ужасяваща — ако една жена може да се грижи за себе си, дали пак ще има нужда от мъж? Дали изобщо ще пожелае такъв? И ако не желае мъж, то тогава каква жена ще е тя? И дали изобщо ще може да се нарече жена? Защото, както изглеждаше, щом си жена, най-важното нещо, което се очаква от теб да искаш, е мъж.

Тогава бях някъде осемгодишна. Или може би десет. Дори на дванайсет години. Вдишвайки уханието на тези стари книги, аз се връщам към малкото момиче от детството си. Оттогава насам научих едно — независимо какво ще стане с мен, вероятно винаги ще искам да имам до себе си мъж.

Какво му е толкова лошото на това, а?

Затварям кашона и се прехвърлям на следващия. И внезапно я откривам — правоъгълна бяла кутия с жълти кантове, кутия за мъжки ризи от химическо чистене. Вдигам капака, вадя оттам една стара тетрадка и обръщам на първата страница. Там, с моя детски разкривен почерк, пише: „Приключенията на Пинки Уедъртън.“

Добрата стара Пинки! Измислих я, когато бях на шест. Пинки беше шпионин със специални умения — можеше да се смали до размерите на напръстник, както и да диша под вода. Като че ли непрекъснато я отмиваха в канала на мивката, след което ѝ се налагаше да гребе с всички сили през тръбите и накрая да се измъкне в нечия непозната вана.

Внимателно вадя едно по едно нещата от кутията, като ги разстилам на пода. Освен Пинки тук има рисунки и саморъчно приготвени картички, дневници с метални ключалки (така и не успях да запълня повече от няколко страници във всеки от тях, макар че си спомням как по едно време се бях отдала на самокритика заради липсата си на дисциплина, защото още тогава знаех, че писателите би трябвало да си водят дневници), а на дъното — първите ми опити за създаване на разкази, напечатани крайно неумело на пишещата машина „Роял“ на майка ми. Имам чувството, че внезапно попадам на парти изненада и цялата стая изведнъж се изпълва със стари приятели. Грабвам старата кутия и я понасям надолу по стълбите, стигнала до заключението, че точно това е знакът, който чаках. Това е знак, че вече е крайно време да се обадя на Джордж.

— Трябва да се обадиш на Джордж! — бяха първите думи на баща ми тази сутрин.

— Непременно, татко! Не се тревожи — отговорих.

Обаче вътрешно се ядосах. Бях се заклела никога повече да не говоря с Джордж, особено след всички онези неща, които той ми наговори за Себастиан. А дори и в крайна сметка да отидех да уча в „Браун“, което изглеждаше все по-вероятно, тъй като досега не бях успяла да измисля никаква друга разумна алтернатива, смятах да го избягвам. Ала ето че той още веднъж бе успял да се набути в нашия живот — в моя живот, — а това не беше правилно. Аз не го исках при нас. Знам, че не съм справедлива към него, защото той няма никаква вина за това, което стана, но въпреки това бях убедена, че той по някакъв начин е отговорен. Ако не беше обръщал толкова голямо внимание на Дорит, когато я арестуваха, ако не се беше държал толкова мило, то тогава Дорит нямаше да се заплесне по него. Знаех, че това е просто една от онази ирационални тръпки, които малките тийнейджърки развиват към красиви певци и артисти, но защо точно Джордж? Вярно, че той не е никак грозен, ама чак красив?! И въобще не може да се нарече опасен тип!

Може пък Дорит да не е търсила опасност, а нещо друго. Например стабилност.

Паралелно с всичко това идва и елементът на женското съревнование. С всяко следващо провинение Дорит беше ставала все по-смела и безразсъдна — бе започнала с кражба на обеци и гланц за

устни, откъдето бе преминала към отмъкване чантата на майка ми. Може би в този смисъл Джордж би могъл да се определи като окончателното ѝ завоевание.

Когато се връщам в къщата, заварвам баща ни в абсолютно същата поза, в която го оставих преди два часа — седи на малкото бюро, в което държим пощата, и стиснал молив в ръка, съзерцава невиждащо празен лист хартия.

— Обади ли се на Джордж? — е първият му въпрос, когато ме вижда.

— Ще го направя ей сега.

— Дължиш му едно телефонно обаждане! Какво щеше да стане, ако той не беше там, а? Затова сега се налага да измисля как да му се отплатя.

Озарява ме една кошмарна мисъл — може би аз самата бих могла да се предложи като отплата. Като една от онези героини в старите любовни романи на баба ми, чието семейство я принуждава да се омъжи за човек, когото не обича. А после Себастиан ще се появи, за да ме спаси. Освен дето това няма да стане наистина, защото баща ми вече забрани и на трите ни да напускаме къщата без възрастен придружител. Дори не ни е разрешено да говорим по телефона, освен ако първо не обясним на баща ни с кого и за какво ще говорим. Трополя нагоре по стълбите към моята стая, изпълнена с омраза към баща ми, Дорит и най-вече — към Джордж.

Напъхвам кутията с първите си разкази под леглото и вдигам телефона. Може би Джордж все още спи. Или е излязъл. Е, поне така ще мога да се извиня, че съм опитала. Обаче за мой ужас той вдига още на второто позвъняване.

— Как сте всички у вас? — пита загрижено той.

— Аз съм добре.

— А Дорит?

— Заключена е в стаята си. — Пауза. — Както и да е. Обадох се, за да ти благодаря! Направо не знам какво щяхме да правим, ако не беше ти! — Полагам неистови усилия да вложа максимална доза искреност в последното изречение, но като че ли не жъна огромни успехи. Ала Джордж като че ли не го забелязва.

— Няма проблеми! — отвърща той с вечното си благоразположение. — Случват се и такива работи. Радвам се, че

можах да помогна.

— Още веднъж благодаря! — Изпълнила задължението си, аз тъкмо се каня да затворя, когато допускам една фатална грешка. — Джордж, защо тя избра точно теб? — изгърсвам.

Той се засмива и отбелязва:

— Това ми прозвуча почти като обида.

— Не искам да те обиждам. Ти си страхотен мъж...

— Така ли? — прокрадва се нотка на надежда в гласа му.

— Разбира се — отвърщам, като се чудя как сега да се измъкна от този капан. — Обаче тя е само на тринайсет! И ми се струва твърде крайно да открадне кола и да кара чак до Провидънс...

Тук чувам издайническото прищракване, което подсказва, че баща ми е вдигнал телефона на долния етаж и сега ни слуша.

— Да, и на мен ми се искаше да поговорим по този въпрос — снижава глас Джордж. — Бих могъл да намина следващата седмица.

— Ще трябва първо да питам татко — въздъхвам, макар да си знам, че баща ми автоматично ще одобри. Дори се изненадвам, че още не се е намесил в разговора ни.

Когато с Джордж приключваме разговора, аз слизам долу, за да се изправа очи в очи с баща си.

— Да не би отсега нататък да възнамеряваш да подслушваш всеки мой телефонен разговор?

— Съжалявам, Кари, но отговорът ми е „да“. Освен това аз не подслушвам, а контролирам.

— Супер! — възкликвам саркастично.

— И ако си въобразяваш, че отново ще излизаш на срещи със Себастиан, забрави! — допълва. — Не желая да виждам това *дребно копеленце* на по-малко от двайсет метра от къщата си!

— Ама татко...

— Без възражения, Кари!

— Ама той ми е гадже!

— Гадже или не, така стоят нещата! — отсича, без въобще да обръща внимание на нещастieto ми. — Никакви момчета! И това включва и Себастиан!

— Какво е това тук? Алкатраз ли?

Баща ми не казва нищо. Бррр!

Гневът ми е като някакъв рудиментарен, едноклетъчен звяр, експлодиращ вирус от ярост, който парализира рационалното мислене и не ми позволява да разсъждавам за нищо друго, освен за едно...

— Хлапенце, ще те убия! — изпищявам и се втурвам на горния етаж в стаята на Дорит. Скачам върху нея, обаче тя вече е подготвена — вдигнала е отбранително крака. Знам, че някъде по белия свят, в съвършените семейства сестрите не се бият. Обаче ние не сме от тях. Едно време се биехме с повод и без повод, ритахме се и си извивахме ръцете, гонехме се една друга с лопати и гребла, заключвахме се една друга в колата или в къщата, събаряхме се една друга от дърветата, криехме се по килерите или под леглата и се разхождахме една на друга по главите като зайци. — Ще те убия! — пищя отново и захлупвам възглавницата върху главата ѝ, а в това време Дорит ме сритва в слабините.

Аз правя опит да натисна главата ѝ с възглавницата, обаче тя се гърчи и се измъква, приземявайки се на пода. После става и се опитва да ми скочи на гърба. Аз се опитвам да се отръскам от нея, обаче тя се държи здраво. Опитвам се да се изправа и двете се претъркулваме. Приземяваме се на леглото, аз върху нея.

А после всички шибани емоции ни заливат и ние избухваме в истеричен смях. След което аз промърморвам:

— Не е смешно! — От очите ми се стичат сълзи. — Ти съсипа живота ми. Заслужаващ да умреш!

— Какво става тук? — появява се на вратата и Миси. Дорит я посочва, в което наистина няма нищо смешно, но в тази напрегната обстановка е напълно достатъчно, за да ни накара да избухнем в поредната порция истеричен смях. — Престанете да се хилите като идиотки! — кори ни сестра ни. — Току-що говорих с татко. Смята да изпрати Дорит в поправително училище.

— А ще трябва ли да нося униформа? — залива се Дорит от смях.

— Слушай какво, този път татко е много сериозен — отбелязва смръщено Миси. — Казва, че въобще не се шегува. И че ние сме я загазили много яко. Всичките. Оттук нататък ни е забранено дори да си имаме гаджета!

— Ще живеем в детския Алкатраз — отбелязвам унило.

— Ха! — махва нехайно с ръка най-малката ни сестра. Става от леглото, поглежда се в огледалото, започва да навива на пръста си един син кичур коса и накрая отсича злобно: — Ще му мине! На татко винаги му минава!

— Дорит...

— Даже не знам защо точно той остана жив! — продължава тя. — Защото ако някой трябваше да умре, това трябваше да бъде *той*! Той, а не мама! Мама трябваше да бъде *жива*! — И поглежда предизвикателно шокираните ни лица. Всъщност това са неща, които и ние сме си мислили, но никога не сме изказвали на глас.

— Въобще не ми пука, че може да ме прати в поправително училище! — тръсва предизвикателно глава тя. — Всичко друго е за предпочитане пред тази отвратителна къща и още по-отвратителното ми семейство!

26.

ДРЕБНОТО КОПЕЛЕНЦЕ В ДЕЙСТВИЕ

Пред къщата ни се разнася звук на клаксон. „Моля те, господи, дано да е Мишката!“ — казвам си аз.

Миси, Дорит, баща ни и моя милост сме събрани около масата и се преструваме, че вечеряме в безуспешен опит да възвърнем нормалността в семейството си. При звука на въпросния клаксон баща ми става от масата, приближава се до прозореца, дръпва завесата и надниква навън.

— Да, Робърта е — потвърждава.

Аз скачам като стрела от стола си и автоматично грабвам якето и чантата от мама с изрисуваното ми име отпред, които стоят в готовност.

— Не бързай толкова! — подема татко, а Дорит върти очи. — Трябва да преговорим всичко още веднъж! Така. Значи отиваш да гледаш „Колко е важно да бъдеш сериозен“^[1] в театъра на Хартфорд. През антракта ми се обаждаш. И в единайсет часа се прибиращ.

— В единайсет и *нещо*! — повтарям за кой ли път аз, докато пъхам ръце в ръкавите на якето си.

— Да знаеш, че ще те чакам! — повтаря за кой ли път той, като поглежда към сестрите ми. Двете са свели глави и се преструват, че се хранят, и най-вече — че нямат никаква представа къде всъщност отивам.

— Разбира се, татко — кимвам и увивам старата кожа от норка на баба ми около врата си. В нормални случаи надали бих си я сложила, обаче реших, че когато човек отива на театър, си слага точно такива неща, а съм длъжна да бъда вярна на ролята си докрай.

После тръгвам бързо към колата на Мишката, имайки усещането, че гърбът ми е мишена.

Да, излъгах. Но не за всичко. Двете с Мишката наистина отиваме на шоу, само че не в театъра. Имаме среща с Лали и Себастиан за концерта на „Ацтеките Двойната стъпка“. Не точно така си представях

първата ни среща със Себастиан след раздялата по Коледа, но няма значение. Всяка молекула в тялото ми пулсира в очакване да го види.

Топлият въздух от гремлина ме удря в лицето, когато отварям вратата на колата. Мишката ме поглежда триумфално, а аз през това време чинно си слагам колана, защото знам, че баща ми ме гледа.

— Някакви проблеми? — пита приятелката ми.

— Не. Той не подозира нищичко. — И когато най-сетне успяваме да се измъкнем от нашия двор, в безопасността на магистралата, аз се разсмивам. Замаяна съм от вълнение. Притеснено проверявам състоянието на червилото си в огледалцето пред мен. — Направо не мога да повярвам, че успяхме! — пищя. — Мишке, ти си върхът!

— Че за какво са приятелите?! — отбелязва тя.

Аз се облягам назад, ухилена като луда.

Когато вчера Себастиан се обади в три следобед и баща ми му каза, че не съм на разположение, нещата в дома на семейство Бradли взеха доста грозен обрат. Аз започнах да пищя и заплаших, че ще си оскубя косата. Не че това промени нещата, разбира се. Баща ми изключи всички телефони и се барикадира в своята стая. После със сестрите ми започнахме да обмисляме план как да откраднем колата, обаче се оказа, че баща ни ни беше надхитрил и този път — беше скрил ключовете. Опитавме се да нахлуем с взлом в стаята му, но после ни се стори, че го чуваме да плаче тихичко, затова слязохме долу в бърлогата, наредихме се на дивана и се сгушихме една о друга като ужасени сирачета. Накрая баща ни слезе долу и Миси се размекна първа. Започна да реве и да нарежда:

— Татко, много съжалявам!

А баща ми й отговори:

— Ти нямаш никаква вина за това. Просто много обичам дъщерите си.

И тогава всички се споразумяхме да се постареем да бъдем по-добри в бъдеще. Обаче единственото, за което лично аз бях в състояние да мисля, бе как да се свържа със Себастиан. От съзнанието, че той е само на няколко минути път от мен, а аз не мога да го видя, ми прилошаваше — имах чувството, че в стомаха си имам плъхове, които бавно, но сигурно прегризват червата ми.

Накрая се качих в моята стая, извадих кутията със старите си разкази и се опитах да се успокоя, като си представям бляскавото си

бъдеще — ще живея в Ню Йорк, ще пиша книги и ще водя живот, напълно различен от сегашния си. Представих си бъдещето си като скъпоценен камък, заровен някъде дълбоко в мен, който никой не можеше да ми отнеме, ако ще и цял живот да стоя заключена в този затвор.

А после баща ми се появи тихо в стаята ми и рече:

— Не исках да бъда толкова суров с теб.

Кое то ще рече, че ако запазя спокойствие и демонстрирам здрав разум, може и да имам някакъв шанс за глътка въздух.

— Няма проблеми, татко.

— Просто се опитвам да бъда справедлив. Ако пусна вас с Миси да си правите, каквото искате, ще трябва да разреши и на Дорит. Ами ако тогава тя пак избяга?

— Разбира се, татко — кимнах успокоително.

— Няма да е завинаги. Само за седмица-две. Докато измисля какво да сторя.

— Ясно.

— Защото нали разбираш, Кари — отбеляза той, като приседна на леглото ми, — всичко се върти около системите. А онова, което ни липсва в тази къща, е някаква система. Ако приложим система за успех към действията на човешките същества... ако сведем човешкото същество до най-базисното му молекулярно уравнение... в крайна сметка какво друго сме ние, ако не молекули и електрони, а електроните се ръководят от строги правила! Така! — заключи и се изправи с вида на човек, стигнал до решение на проблемите си. — Знаех си, че мога да разчитам на теб. Оценявам го! Наистина!

После ме прегърна непохватно и каза онова, което винаги казва в подобни ситуации:

— Не забравяй, че аз не само те обичам! Аз те харесвам!

— Аз също те харесвам, татко — кимнах, а после бързо щракащото ми мозъче измисли следното: — Татко? Може ли да се обадя на едно място? — И преди да е успял да ми откаже, аз бързо добавих: — Просто трябва да се обадя на Мишката, защото с нея отдавна имахме уговорена среща!

Предполагам, че точно тогава той наистина се почувства крайно неприятно, защото бързо ми разреши.

* * *

А тази сутрин, когато нещата се поуспокоиха и баща ни се съгласи да възстанови телефонната ни връзка със света — макар да продължи да настоява, че той трябва да вдига първи телефона, — Мишката се обади и започна да говори с него. През това време аз слушах от другия телефон.

— Знам, че Кари не би трябвало да излиза сега, обаче сме си купили тези билети от месеци. За театъра в Хартфорд са, а там не връщат пари. Това е част от обучението ни по английска литература. Не че сме длъжни да отидем, разбира се, но ако изпуснем тази пиеса, може и да се отрази на оценките ни.

И ето ти сега — свобода! Колата лети напред, ние си пушим на воля, радиото е надут до дупка и двете с Мишката крещим заедно с „Б-52“. Чувствам се като замаяна от дързостта на бягството си. Нямам търпение да куфея с любимата си група. Чувствам се напълно невидима.

* * *

Или може би не. На средата на пътя към тайната ни среща аз започвам да се притеснявам. Ами ако Себастиан закъснее? Ами ако изобщо не се появи? И защо изобщо непрекъснато трябва да въртя в главата си най-лошите възможни сценарии?! Нали казват, че когато си мислиш нещо лошо, всъщност му помагаш да се случи?! Или това е просто предупреждение.

Ала ето че жълтият корвет вече е там, паркиран на мръсната пътека.

Отварям вратата на клуба. Той вече седи на бара и аз мимоходом забелязвам, че Лали също е вече там.

— Здравсти! — провиквам се весело аз.

Лали ме забелязва първа. Лицето ѝ се отпуска по някакъв странен начин, като че ли от разочарование. Нещо не е наред! А после той се обръща и тя му прошепва нещо в ухото.

Себастиан се е сдобил със страхотен тен и целият излъчва все още безгрижието и сладникавия блясък на бохема. Той ми кимва, обаче усмивката му е твърде сдържана — не такава реакция очаквах от любовта на живота си, след като сме били разделени цели две седмици! Но може би е като куче, оставено само от господаря си — ще му трябва известно време, докато отново свикне с мен.

— Здравсти! — повтарям аз. Твърде високо и прекалено ентусиазирано. Прегръщам го и започвам да подскачам от радост.

— Олеле! — възкликва той и ме целува по бузата. — Добре ли си?

— Разбира се.

— Ами Дорит? — пита Лали.

— О, това ли? — махвам с ръка. — Нищо работа. Всичко е наред. Просто се радвам, че сега съм тук! — Сядам на стола до него и си поръчвам бира от бармана.

— Къде е Мишката? — пита той.

Мишката ли? Ами аз?

— Отби се до тоалетната. Е, кажи сега кога се върна? — питам със светнали очи, макар да знам кога — нали ме потърси.

— Вчера следобед — отговаря и се почесва по ръката.

— Съжалявам, че не можах да говоря с теб! Но нали Мишката ти се е обадила и всичко ти е обяснила? За онова, което стана с Дорит?

Лали и Себастиан си разменят многозначителни погледи.

— Всъщност — започна той, — когато баща ти ми затвори, аз се обадих на Лали. Та тя ми каза, че в петък вечерта с Дорит се е случило нещо.

— Затова отидохме в „Смарагда“ — довършва изречението му Лали.

— Знаех, че ти е забранено да излизаш — добавя той и почуква носа ми с пръст, — но просто не ми се седеше още една вечер с родителите ми!

В гърлото ми се образува буца, плъзва се надолу и се настанява в стомаха ми.

— Е, как беше ваканцията? — питам просто за да кажа нещо.

— Отегчителна.

Улавям изражението на Лали над рамото му. Не изглежда никак добре. Да не би снощи да се е случило нещо? Да не би Лали и

Себастиан... Не! Не е възможно! Тя е най-добрата ми приятелка! А той е мое гадже! Те би трябвало да бъдат приятели! „Не се прави на ревнива! — коря се аз. — Така само изглеждаш по-слаба от тях!“

— Здравей, народе! — провиква се Мишката, като се приближава към бара.

Себастиан я поема в мечешка прегръдка и възкликва:

— Мишке!

— Здравсти! — потупва го по гърба тя точно толкова притеснена от нова негово любвеобилно поведение, колкото съм и аз. Себастиан никога досега не се е държал така любезно с хората.

Изгълтвам бирата си на един дъх. Аз ли съм луда или тук наистина става нещо?

— Трябва да отскоча до тоалетната! — отсичам и скачам от високия стол. Поглеждам към Лали и подмятам: — Идваш ли?

Тя се поколебава, поглежда към Себастиан и накрая оставя бирата си на бара.

— Окей.

После, когато съм вече в кабинката, питам:

— Аз ли си въобразявам или Себастиан наистина се държи странно?

— Нищо не съм забелязала.

— Хайде, стига! Наистина се държи необичайно! — Когато излизам от кабинката, я зървам пред огледалото да оправя косата си.

Но не смее да ме погледне. Само казва:

— Може би защото е отсъствал известно време.

— Мислиш ли, че нещо се е случило? Докато е бил на почивка, разбира се. Може би е срещнал друго момиче?

— Може би.

Това не е никакъв отговор. Правилният гласи: „Не, няма начин! Той е луд по теб!“ или нещо подобно.

— Значи снощи ходихте в „Смарагда“, а? — продължавам.

— Аха.

— Да ти е споменавал нещо за друго момиче?

— Не. — Полага неистови усилия да оправя някакъв непокорен кичур коса на тила си.

— И колко стояхте?

— Нямам представа. Пийнахме. Той просто искаше да се махне от техните. Аз също от нашите. Та така...

— Ясно — кимвам, макар да изгарям от нетърпение да науча повече подробности. Като например кои песни са слушали, какво са пили и дали са танцували. Исква ми се да я изпитам, да вляза в мозъка ѝ и да разбера точно какво се е случило. Обаче не мога. Не искам да чувам нещо, с което надали ще успея да се справя.

Когато се връщаме, заварваме Мишката и Себастиан потънали в някакъв разговор.

— За какво си говорите вие двамата? — питам.

— За теб — отговаря Себастиан и ме поглежда с нехарактерна за него сериозност.

— За мен ли? — засмивам се аз.

— За това колко ти е трудно — отговаря тя.

А, не отново това.

— Е, не ми е чак толкова трудно — махвам пренебрежително. Довършвам бирата си и си поръчвам втора. После си поръчвам един шот.

— Хайде всички да си поръчаме шотове! — предлага Себастиан.

Мисълта за алкохол автоматично повдига настроението на компанията. Вдигаме чашките си и се чукаме — за новата година, за предстоящото лято, за бъдещето ни. Себастиан пуши, праметнал ръка през рамото ми. Мишката разговаря с Лали. Аз се привеждам към Себастиан и дръпвам от цигарата му. После питам:

— Да не би нещо да не е наред?

— Какво искаш да кажеш? — Дръпва от цигарата и извързва глава. В тона му се прокрадва необичайна агресивност.

— Нямам представа. Просто се държиш странно.

— Така ли? А аз си мислех, че ти си тази, която се държи странно.

— Кой, аз?

— Именно — кимва и ме поглежда с широко отворени очи.

— Може и така да е — отстъпвам неохотно. — Цялата тази история с Дорит...

— Хмммм. — Пак извързва очи под претекст, че изгася цигарата си.

А после започва готиното. Съставът излиза на сцената и всички започваме да пеем с тях. Магията на алкохола се задейства и аз внезапно осъзнавам, че вече от нищо не ми пука. Свалям кожата от норка и карам главичките да си пийнат бира. Клубът постепенно се пълни и хората се забавляват. Девет часът идва и отминава, а аз забелязвам този факт едва след като е станало прекалено късно.

В десет и петнайсет Мишката сочи часовника си и казва:

— Брадли, време е да тръгваме!

— Не искам да тръгвам!

— Само още две песни и си тръгваме! — предупреждава ме тя.

— Окей. — Грабвам бирата си и започвам да разбутвам тълпата.

Стигам точно до сцената. Улавям погледа на вокалиста, който ми се усмихва. Готин е. Много як. Има гладкото лице и къдравата коса на мъжете от ренесансовите картини. Лали си пада по него от четиринайсетгодишна. Едно време си пускахме плочите на състава, а тя съзерцаваше часове наред снимката му. Когато песента завършва, той се навежда към мен и пита какво искам да изпълнят.

— „Момиче от космоса“! — изкрещявам.

Песента започва. Вокалистът не сваля очи от мен. Устните му се движат около микрофона, а музиката се издига ли, издига, обвивайки ме в пухкав балон от хелий. А после остават само музиката, и вокалиста, и неговите плътни, сочни устни, и внезапно аз отново се връщам в онзи клуб в Провидънс с Уолт и Ранди, дива и свободна. И осъзнавам, че слушането на музиката не е достатъчно. Трябва да се включа. Трябва да... нея!

На сцената. Пред погледите на всички.

А после, сякаш с мисълта си съм предизвикала бъдещето, вокалистът ми подава ръка. Аз я поемам и той ме издърпва на сцената, като ми прави място до себе си на микрофона. И ето ме там, изливаща си душата, и преди да разбере, песента вече е свършила, а публиката се смее и ръкопляска. Вокалистът се привежда към микрофона и казва:

— За вас пя...

А аз изкрещявам:

— Кари Брадшоу!

— Нека да поздравим с аплодисменти нашата... *Кари Брадшоу!*

— обявява той и сочи към мен.

Помахвам леко на публиката, слизам с олюляване от сцената и се промъквам през тълпата, замаяна от онова, което направих. Може и да е изглеждало малко глупаво от страни. Но аз се чувствам жива.

И съм... *тук!*

— Не мога да повярвам, че направи такова нещо! — провиква се възмутена Лали, когато стигам до бара. Оглеждам подред Лали, Мишката и Себастиан, а после с трепереща ръка поемам обратно бирата си.

— Защо? — Бирата се свлича в гърлото ми и като че ли отмива цялата ми самоувереност. — Толкова лошо ли беше?

— Е, не точно лошо — отбелязва Себастиан.

— Брадли, беше страхотна! — възкликва Мишката.

Поглеждам обвинително към Себастиан, а той отново застава в отбрана:

— Просто не знаех, че можеш да пееш. Това е. Изненадах се.

— О, Кари открай време си пее! — просъсква с отровен глас Лали. — Когато бяхме в трети клас, тя пях в една училищна пиеса.

— Вече е крайно време да тръгваме — дръпва ме Мишката.

— Партието свърши — казва Себастиан, привежда се и небрежно докосва устните ми със своите.

— Вие няма ли да тръгвате? — питам ги.

Лали и Себастиан си разменят поредния мистериозен поглед, след което тя извъръща очи.

— След малко.

— Хайде, Брадли! Няма нужда да причиняваме на баща ти повече неприятности! — подканя ме притеснено Мишката.

— Разбира се. — Увидам норката около врата си. — Е... — започвам неловко.

— Е — казва Себастиан, — значи до утре.

— Да — кимвам и тръгвам след Мишката.

Обаче после, на паркинга, внезапно ме изпълват угризения.

— Може би не трябваше да го правя.

— Кое?

— Да се качвам на сцената. Може би на Себастиан не му е харесало много.

— И да не е, проблемът си е изцяло негов. Лично на мен ми хареса! — отсича твърдо Мишката. Влизаме в колата и тя завърта

ключача. Вече тръгва на задна, за да се измъкне, когато аз внезапно удрям таблото с ръка и се провиквам: — Спри!

— Какво? — стряска се тя и скача на спирачките.

Изстрелвам се от колата и се провиквам:

— Нещо не е наред! Трябва да се извиня! Себастиан е ядосан! Не мога да се прибера у дома, чувствайки се по този начин!

— Кари, недей! — крещи Мишката, обаче вече е твърде късно.

Влизам и се заковавам на вратата, оглеждайки хората. Погледът ми се плъзва по цялото заведение. Къде са? Няма ги. И как са успели да си тръгнат преди нас? Правя още няколко крачки напред и едва тогава осъзнавам, че греша. Те са си тук. Все още са на бара. Но не съм ги видяла веднага, защото лицата им са притиснати едно о друго, телата им са преплетени и те се целуват и опипват така, сякаш са последните хора, останали на тази земя.

Това не може да бъде! Не е възможно да виждам това, което виждам! Май съм прекалила с пиенето.

— Хей! — провиквам се. Не, очите не ме заблуждават. Те действително се целуват. Обаче мозъкът ми все още отказва да обработи реалността на сцената. — Хей! — повтарям. — *Хей!*

Очите им се преместват в моята посока, а после, както забелязвам твърде неохотно, устните им се разделят. За момент всичко застива, сякаш сме в една от онези стъклени сфери със сипещия се сняг. А после усещам, че кимам. *Да*, казва едно гласче в главата ми. *Знаеше, че ще се стигне дотук. Знаеше, че това е неизбежно.*

А после се чувам да изричам:

— Да не би да си мислехте, че няма да разбера?

Обръщам се, за да си тръгна, но с периферното си зрение виждам как Лали скача от стола, устните ѝ оформят името ми, обаче Себастиан протяга ръка и я спира.

Минавам през заведението и излизам. Не се обръщам назад.

Гремлинът вече ме очаква точно пред входа. Влизам и трясвам вратата.

— Да тръгваме! — казвам.

Някъде на средата на пътя отново моля Мишката да спре колата. Тя отбива встрани от пътя, аз слизам и няколко пъти повръщам.

Когато най-сетне се вмъкваме в нашата алея, забелязваме, че всички лампи на долния етаж светят. Тръгвам с решителна крачка по

пътеката и влизам у дома. На минаване покрай дневната спирам. Баща ми седи на дивана и чете списание. Вдига очи, затворя списанието и го поставя внимателно на масичката.

— Радвам се, че се прибра — казвам.

— Аз също. — И съм му благодарна, че не ми се скара, задето не му звъннах в девет.

— Как беше пиесата?

— Добре.

Пред очите ми изниква къщичка от карти, а на гърба на всяка карта пише: „Ами ако?“ После картите започват да се свличат една по една и накрая се превръщат в купчина пепел.

Ами ако Дорит не беше избягала? Ами ако снощи бях в състояние да изляза със Себастиан? Ами ако не се бях качила на сцената, за да се направя на глупачка?

Ами ако бях дала на Себастиан онова, което искаше? Ако се бях съгласила да правя секс с него?

— Лека нощ, татко!

— Лека нощ, Кари!

[1] „Колко е важно да бъдеш сериозен“ (1895 г.) — пиеса от именития британски драматург, поет и писател Оскар Уайлд. — Б.пр. ↑

27.

МОМИЧЕТО, КОЕТО...

Ковчег. Само дето не е истински ковчег. По-скоро е лодка. И тя потегля. Трябва да се кача на нея, обаче хората ми препречват пътя. Не мога да ги заобиколя. Сред тях е и Мери Гордън Хауърд. Тя ме сграбчва за ръкава на якето и ме дръпва назад. „Никога няма да го преодолееш! Този страх ще те държи цял живот! Никой мъж вече няма да те обича...“

Не! Нееееееее!

* * *

Събуждам се. Чувствам се като парцал. Спомням си, че снощи се случи нещо кошмарно.

Спомням си какво е.

Отричам го.

Знам, че е истина.

Питам се какво да правя. Да избеснея, да се обадя на Лали и Себастиан и да се разпищя? Или да излея кофа свинска кръв върху тях както във филма „Кари“ (обаче откъде ще я взема тази кръв, а е и твърде отблъскващо). Или да се престоря, че съм болна от сериозна болест и да направя опит за самоубийство (тогава ще ме съжаляват, наистина, но защо да им доставям това удоволствие?). Или да се престоря, че нищо не се е случило. Да се държа така, сякаш със Себастиан все още сме заедно, а инцидентът с Лали е просто странно отклонение от иначе щастливия ни романс.

Минават пет минути. През главата ми се стрелкат странни мисли. Например — в живота има четири вида момичета:

Момичето, което си играеше с огъня.

Момичето, което отвори Кутията на Пандора.

Момичето, което подаде ябълката на Адам.

И момичето, чиято най-добра приятелка открадна гаджето ѝ.

Не, не е възможно! Не може да я харесва повече от мен! Не може! Но, разбира се, че може.

Защо? Удрям с юмруци по леглото, опитвам се да си разкъсам дрехите (памучно горнище на пижама, което изобщо нямам спомен как съм облякла снощи), пицця във възглавницата. После се отпускам шокирана назад. Вторачвам се в тавана и в този момент ме озарява едно ужасно прозрение:

Ами ако оттук нататък никой не пожелае да прави секс с мен? Ако цял живот си остана девствена?

Изтръгвам се някак си от леглото, втурвам се долу, грабвам телефона.

— Не изглеждаш никак добре — казва Дорит.

Изръмжаване.

— С теб ще се разправам по-късно!

Връщам се тичешком обратно в стаята си с телефона. Внимателно затварям вратата. С трепереща ръка набирам номера на Лали.

— Лали може ли да се обади?

— Кари? — казва тя. Звучи леко напрегната, но изобщо не така уплашена, колкото се надявах. Много лош знак.

— Моля те, кажи ми, че онова, което се случи снощи, не се е случило!

— Хммм... Ами... Всъщност се случи.

— Защо?

— Какво защо?

— Как можа да го направиш?! — Агонизиращ вик.

Тишина. А после:

— Не исках да ти казвам... — Пауза и аз започвам да пропадам в плаващи пясъци. Смъртта изглежда неизбежна. — Но вече аз ходя със Себастиан!

Толкова просто. Толкова делово. Толкова *неоспоримо*.

Това не може да се случва на мен.

— И това не е от вчера — допълва.

Знаех си! Знаех си, че между тях двамата става нещо, но просто не ми се вярваше! И все още не ми се вярва.

— Откога? — искам да знам.
— Наистина ли държиш да знаеш?
— Да! — просъсквам.
— Заедно сме още отпреди той да отиде на почивка.
— Какво!
— Единственото, което знам, е, че той се нуждае от мен.
— И на мен ми каза същото!
— Е, сигурно е размислил.
— Или може би ти си го накарала да размисли.
— Мисли си каквото щеш! — тросва ми се грубо тя. — Важното е, че сега иска *мен*!
— Не е вярно! — просъсквам злобно. — Просто ти искаш него повече, отколкото искаш мен!
— Какво би трябвало да означава това?
— Не схващаш ли? С теб вече не сме приятелки! И никога повече няма да бъдем! Оттук нататък как бих могла да ти проговоря?!
Продължителна, злокобна тишина. Накрая:
— Обичам го, Кари.
Прищракване. Разговорът приключи. Седя на леглото си потресена.

* * *

Не мога да се изправа пред цялото даскало на общото събрание. Затова се насочвам директно към плевнята. Може пък да изкарам и целия ден тук. Изпушвам една след друга три цигари. Тук е шибано студено. Решавам да използвам думата „шибан“ при всеки удобен случай.

Как е възможно да стане това? Кое е онова, което тя има, а аз нямам? О, вярно, това вече го минах. Очевидно е, че съм напълно неадекватна. Или може би си го заслужавам. Аз го отнех от Дона, а сега Лали го отне от мен. Каквото повикало, такова се обадило. А после някое друго момиче ще го отнеме от Лали.

Как изобщо можах да бъда толкова глупава?! Винаги съм си знаела, че не бих могла да го задържа. Не съм достатъчно интересна.

Или достатъчно секси. Или достатъчно хубава. Или достатъчно умна. Или може би просто съм *прекалено* умна?

Отпускам глава в ръцете си. Понякога се правех пред него на по-глупава, отколкото съм. Казвах: „О, за какво става дума?“, когато знаех много добре какво ми говори той. Това обаче ме караше да се чувствам така, сякаш нямам представа коя съм или коя би трябвало да бъда. Кисках се нервно на неща, които въобще не ми бяха смешни. А после ставах прекалено фиксирана върху устните си или как движа ръцете си. Постепенно започнах да живея в една черна дупка на несигурността, която се премести в съзнанието ми подобно на нежелан роднина, който отказва да си тръгне от къщата ти, обаче продължава да критикува мебелировката.

Би трябвало да изпитвам облекчение. Чувствам се така, сякаш съм ходила на война.

— Кари? — изрича предпазливо Маги. Вдигам очи. Тя стои пред мен с розови бузи и коса, сплетена на две дълги плитки, и поставя облечената си в ръкавица ръка на устните си. — Добре ли си?

— Не. — Гласът ми е по-скоро беззвучно грачене.

— Мишката ми каза какво е станало — прошепва тя.

Кимвам. Скоро всички ще знаят. И ще почнат да ме обсъждат и да говорят зад гърба ми. Ще се превърна в посмешище. Момичето, което не успя да задържи гаджето си. Момичето, което не беше достатъчно добро. Момичето, което беше изиграно от най-добрата си приятелка. Момичето, което можеш да тъпчеш, колкото си искаш. Момичето, което *няма никакво значение*.

— Какво ще правиш сега? — пита дълбоко възмутена Маги.

— Че какво бих могла да направя? Тя каза, че той казал, че се нуждае от нея!

— Лъже! — изкрещява Маги. — Тя е една долна лъжкиня! Непрекъснато се хвали, непрекъснато се изтъква! Все тя е най-добрата! И ти открадна Себастиан просто защото ти завивжда и ревнува!

— Е, може пък той наистина да я харесва повече от мен — изричам изтощено.

— Не е възможно! А ако е така, значи е пълен глупак! И двамата са зли, отвратителни човечета, които просто се заслужават един друг! Лика-прилика са си! По-добре стана, че се отърва! Той не беше достатъчно добър за теб!

Обаче беше. Беше единственото, за което съм си мечтала. Ние бяхме родени един за друг. И никога повече няма да обичам друг така, както обичах него!

— Трябва да направиш нещо! — провиква се Маги. — Направи нещо! Запали пикапа й!

— О, Маги — вдигам тъжно глава, — вече съм твърде уморена за подобни работи!

* * *

През часа по висша математика се крия в библиотеката. Жадно поглъщам „Любовните зодии“. Лали е скорпион, което напълно се връзва. Себастиан (Се-еба-стиан) е лъв. Очевидно двамата ще имат експлозивен секс.

Правя опит да разбера кое най-много мразя в тази ситуация. Срамът и унижението? Загубата на гаджето и на най-добрата ми приятелка? Или предателството? Сигурно са го планирали от седмици. Говорели са си за мен и как ще се отърват от мен. Кроили са тайни планове. Обсъждали са как ще ми кажат. Но не ми казаха. Нямаха очи да ми кажат. Просто поставиха факта точно пред мен, пред лицето ми. Като че ли единственият начин, по който са могли да се справят с този проблем, е да бъдат хванати. И изобщо не са помислили как ще се почувствам. Аз бях елемент от картината само като препятствие, защото за тях няхах никакво значение. За тях съм един *никой*.

Всичките тези години приятелство... Лъжа ли са били?

Спомням си как веднъж, в шести клас, Лали имаше рожден ден и не ме покани. Един ден се появих в училище и Лали не ми говореше и *никой* не искаше да говори с мен. Или поне така изглеждаше. Маги и Мишката продължаваха да говорят с мен. Но не и Лали, нито останалите момичета, с които движеше, например Джен П. И тогава няхах представа какво да правя. Майка ми каза, че трябва да се обадя на Лали, а когато го направих, майката на Лали заяви, че тя не си била у дома, макар да чух как Лали и Джен П. се хилеха зад нея.

— Но защо постъпват така с мен? — попитах майка си.

— И аз не знам — вдигна безпомощно рамене тя. — Това е просто едно от онези неща, които момичетата правят.

— Но защо?

Тя поклати глава и рече:

— От ревност и завист.

Но тогава не го мислех за ревност и завист. Мислех го по-скоро за инстинктивно действие, както когато глутница диви животни отвеждат един от групата си в пустошта, за да го оставят да умре.

Беше плашещо — фактът, че едно момиче не може да живее без приятели.

— Не им обръщай внимание! — посъветва ме майка ми. — Дръж се така, като че ли нищо не е станало. Лали ще ти проговори отново. Ще видиш!

И се оказа права. Аз наистина започнах да се преструвам, че нищо не е станало, рожденият ден на Лали мина и отмина и ето че само четири дена по-късно двете с Лали по някакъв мистериозен начин бяхме отново приятелки.

Но после, в продължение на седмици, всеки път, когато Лали споменеше за рождения си ден (била водила шест момичета в увеселителен парк), аз цялата се изчервявах при спомена, че съм била пренебрегната. И когато най-сетне събрах сили да я попитам защо не ме е поканила, тя ме погледна изненадано и, самата невинност, възкликна:

— Че как? Ти нали също беше там?

Поклатих глава.

— О! — кимна тя. — Значи сигурно пак си била в едно от онези твои идиотски състояния.

— Тази Лали е пълна тъпачка! — бе отбелязала майка ми, след като ѝ разказах за разговора ни. Думата „тъпак“ беше рядка в нейния речник и тя я използваше само за най-низшите форми на човешки същества.

Тогава не обърнах внимание. Реших, че сигурно и това е едно от нещата, които момичетата правят. Обаче сега, това предателство, и то ли е обичайното поведение на момичетата?

— Хей! — открива ме Мишката между рафтовете. — Той не беше на математика. А тя не беше на общото събрание. Очевидно наистина се чувстват виновни.

— Или може би са в някой хотел. Да се чукат.

— Бродли, не трябва да им позволяваш да те превръщат в парцал! Това е все едно доброволно да ги оставиш да победят! Трябва да се държиш така, сякаш не ти пука!

— Обаче на мен ми пука!

— Да, знам. Но понякога човек трябва да се държи точно обратното на онова, което очакват от него хората. Сега онези двамата искат от теб да откачиш. Искат да ги намразиш. И колкото повече ги мразиш, толкова по-силни ще стават!

— Просто искам да знам *защо*!

* * *

— Страхливци! — просъсква презрително Уолт, като поставя подноса си на масата до моя. — Даже не им стиска да се появят в училище!

Гледам невиждащо чинията си. Пърженото пиле внезапно започва да прилича на огромно насекомо, картофеното пюре — на некротизирала тъкан. Отмествам подноса настрани.

— Уолт, кажи ми, от мъжка гледна точка, защо той постъпи така?

— Защото тя е различна. И е много по-лесна. В началото винаги е много лесно — отговаря веднага той. Прави кратка пауза и допълва: — Много е възможно дори това да няма нищо общо с теб.

Тогава защо се чувствам така, както се чувствам?

През останалите часове присъствам в клас. Само присъствам. Физически съм там, но мислено съм зациклила на един и същи кадър: шокираното изражение на Лали, когато ги излових да се целуват със Себастиан, и начинът, по който устните на Себастиан се разкривиха от неудоволствие, когато ме видя да се връщам в клуба. Може би се е надявал да ни държи едновременно под ръка.

* * *

— Тя е пълна кучка! — отсича Маги — Пълна, завършена кучка!

— А аз си мислех, че я харесваш — подмятам хитро аз. Държа да разбере кой действително е на моя страна.

— Да, харесвах я — кимва Маги, извива рязко волана, пропуска завоя и сега се носим в обратното платно. — Докато не направи това!

— Значи, ако не беше го направила, все още щеше да я харесваш — уточнявам.

— Не знам. Сигурно. Но никога не съм била луда по нея, ако ме разбираш. Просто винаги съм я виждала като невероятно арогантна и самомнителна. Сякаш всичко, което тя върши, е страхотно.

— Дааа — кимвам, изпълнена с горчивина. И в главата ми отново зазвучават думите на Лали: „Важното е, че сега иска *мен!*“ Отварям жабката пред мен и вадя една цигара. Ръката ми трепери. — Знаеш ли кое е най-плашещото? Ако не беше постъпила така, вероятно все още щяхме да бъдем приятелки.

— Е, и?

— Просто е странно, не мислиш ли? Да бъдеш приятел с някого толкова дълго, а после, само заради едно нещо, всичко да свърши. При това този човек може и да не е бил лош преди това. Или поне ти не си го виждала като такъв. Затова започваш да се питаш дали това лошо нещо в него винаги си е било там, крило се е и просто е чакало да се покаже, или проявата е била еднократна и човекът все още си е добър, обаче ти повече не можеш да му имаш доверие.

— Кари, това, което направи Лали, е истина — приземява ме бързо Маги. — Което означава, че тя е лош човек. Просто преди не си го забелязвала. Но сигурно с течение на времето щеше да го осъзнаеш.

Тя натиска леко спирачките и постепенно пред нас се разкрива тухлената фасада на къщата на Себастиан. Минаваме бавно покрай нея. Червеният пикап на Лали е паркиран на алеята, точно зад жълтия корвет на Себастиан. Свивам се, сякаш някой ме е ритнал в корема.

— Казах ти! — отсича победоносно Маги. — А сега би ли започнала, ако обичаш, да се държиш като нормален човек и да признаеш, че я мразиш и в червата?

* * *

Ден втори. Събуждам се обезумяла и гневна, след като цяла нощ съм сънувала как се опитвам да забия юмрук в лицето на Себастиан, но не успявам да го докосна.

Оставам в леглото си до последната минута. Не мога да повярвам, че все още ми се налага да се справям с това. Няма ли най-сетне да свърши?

Днес няма начин да не са на училище.

А аз не мога да пропускам общо събрание и математика всеки ден.

Пристигам в даскало. Решавам, че имам нужда от цигара, преди да се изправа срещу тях.

Очевидно Себастиан се чувства по същия начин, защото и той е в плевнята, седнал на масичката за пикник с Лали. И Уолт.

— Здравсти — поздравява небрежно.

— О, браво! — възкликва притеснено Уолт. — Имаш ли една цигара?

— Не — отговарям и присвивам очи. — А ти нямаш ли?

Лали все още се прави, че не ме вижда.

— Вземи си от моите — предлага Себастиан и ми подава пакета. Поглеждам го подозрително, но все пак си вземам цигара. Той отваря ветроупорната си запалка — онази с кончето, изправено на задните си крака — и ми поднася пламъка.

— Благодаря — кимвам, вдишвам и автоматично издишвам дима.

Но какво правят тук? За момент се изпълвам с безумната надежда, че се канят да ми се извинят, че Себастиан ще каже, че е допуснал грешка, че онова, което съм видяла преди две вечери, не е онова, за което си мисля. Но вместо това той приплъзва ръка под китката на Лали и сплита пръсти в нейните. Погледът ѝ се стрелка страхливо към мен, а устните ѝ оформят смутена усмивка.

Това е тест. Те ме изпитват, за да установят докъде могат да стигнат, преди да експлодирам.

— Е — обръща се Себастиан към Уолт, — Лали ми каза, че на Нова година си направил голямо съобщение!

— О, я си затваряй устата! — срязва го Уолт, хвърля цигарата си и се изнася с гордо вдигната глава. Аз също хвърлям моята и изгасвам фаса с подметката на обувката си.

Уолт ме чака пред входа.

— Положението е повече от ясно! — прошепва ми той. — Отмъщение!

28.

КРАСИВИ СНИМКИ

Минава седмица. Но всеки път, когато зърна Лали, сърцето ми се разтуптява и душата ми се изпълва с коварно предчувствие за заплаха, сякаш животът ми е в опасност. Полагам максимални усилия да я избягвам, което означава, че непрекъснато се оглеждам за нея, оглеждам коридорите за тупираната ѝ коса, поглеждам през рамо за червения ѝ пикап, а в тоалетната дори се навеждам, за да проверявам дали няма да видя обувките ѝ под някоя врата.

Познавам Лали толкова добре — походката ѝ, начина, по който размахва ръце, когато иска да каже нещо, предизвикателния език, който понякога леко прескача границата. Бих могла да я различа и от километри сред тълпите.

Въпреки това вече два пъти ние, без да искаме, се озовахме лице в лице. И всеки път аз ахвах, а после двете бързо извърщахме глави, за да се разминем като безмълвни айсберги.

Иначе, когато тя не гледа, аз я наблюдавам. Не искам, но го правя.

Двамата със Себастиан вече не сядат при нас за обяд.

През половината от времето избягват училищния стол, а понякога, докато се качвам по хълма на път към плевнята, забелязвам как жълтият корвет напуска паркинга на училището с Лали на предната седалка. А когато все пак се хранят в стола, сядат обикновено с двете Джен, Дона Ладона, Синтия Вайънд и Томи Брустър. Може би точно това е мястото, където Себастиан открай време е мислел, че му принадлежи, но не е можел да отиде, когато е бил с мен. Може би точно затова е предпочел Лали.

Междувременно Джен П. се държи много странно. Онзи ден например тя буквално дойде при нас на обяд. Кискаше се и въобще се държеше така, сякаш сме първи приятели.

— Е, какво става с теб и Себастиан? — попита в безуспешен опит за демонстрация на женска солидарност. — Бяхте толкова хубава

двойка!

Неискреността ѝ, не — лицемерието ѝ са забележителни.

А после попита Маги и Питър дали не искат да влязат в Организационния комитет за абитуриентския бал.

— Разбира се! — възкликна Питър и погледна към Маги за одобрение.

— Защо не?! — възкликна и Маги. И това — от момичето, което мрази партита и което не може дори да излезе от колата си, за да отиде на парти.

Понякога започвам да се питам дали вече не съм започнала да мразя *всички хора*. Единствените, които съм в състояние да изтърпя, са Мишката и Уолт.

Двамата с Уолт се подиграваме на всички. Прекарваме цялото си свободно време в плевнята. Смеем се на тъпотата на Томи Брустър, на рожденото петно на врата на Джен П. и колко глупаво от страна на Маги и Питър е да се съгласят да влязат в Комитета за абитуриентския бал. Заклеваме се да не отидем на този бал, защото го считаме под нашето достойнство, а след това решаваме, че може и да отидем, но само ако сме заедно и се облечем като пънкари.

В сряда следобед Питър се отбива край шкафчето ми.

— Здравсти — изрича с глас, който ме кара да подозирам, че полага максимални усилия да се прави, че не знае за случилото се между мен и Себастиан. — Ще идваш ли на срещата на редколегията?

— Защо? — поглеждам го подозрително, питайки се дали Маги не го е пратила с някаква мисия.

— Просто реших, че би могла да искаш да дойдеш — свива рамене той. — За мен няма значение дали ще дойдеш или не.

И отминава, а аз оставам втрещена в шкафчето си. После трясвам вратата и хуквам след него. Защо да му позволявам да се измъква от въдицата толкова лесно?

— Ти какво мислиш за Себастиан и Лали? — питам директно.

— Мисля, че това е гимназията.

— Кое то значи?

— Значи, че няма никакво значение. В *гимназията* сме! С други думи — един обикновено не особено приятен, но относително кратък период от живота на всеки човек. След пет месеца вече няма да бъдем тук. И след пет месеца на никого няма да му пука.

Поне на мен ще ми пука.

Вървя след него нагоре по стълбите към срещата на редколегията. Никой не изглежда особено изненадан да ме види, когато заемам мястото си на масата. Госпожица Смиджънс само ми кимва. Очевидно е изоставила правилата си за присъствието на сбирките. Все пак половината от учебната година приключи, така че надали си струва усилията.

Малката Гейл се приближава и се плъзва на стола до мен.

— Много съм разочарована — казва.

Господи! Дори и зайците ли знаят за мен и Себастиан? Значи нещата са по-зле, отколкото ги мислех.

— Каза, че смяташ да напишеш онази история за мажоретките. Каза, че ще покажеш на хората що за човек е Дона Ладона. Каза, че...

— Може да съм казала много неща, ясно ли е?

— Но защо каза, че ще го направиш, щом изобщо не си имала намерението да го направиш?

Поставям пръст на устните си, за да я накарам да замълчи.

— Не съм казала, че няма да го направя! Просто казах, че още не съм стигнала до нея!

— Но ще я напишеш, нали?

— Ще видим.

— Ама...

Изведнъж осъзнавам, че не мога да издържа каканиженето на Гейл. И без да се замислям, аз правя нещо, което никога досега не съм правила, но много често ми се е искало — събирам си книжките, изправям се и си тръгвам. Ей така, без дори да кажа довиждане.

Страхотно усещане!

Слизам бързо надолу по стълбите и се гмурвам в студения зимен ден.

— Сега какво?

Библиотеката! Едно от малкото места, което не беше опорочено от Себастиан и Лали. Лали никога не е обичала да ходи в библиотеката. А в единствения случай, когато бях там със Себастиан, бях *щастлива*.

Дали някога отново ще бъда щастлива?

Надали.

Няколко минути по-късно шляпам през мръсната киша на централния вход. Няколко души ме подминават и влизат. Днес библиотеката изглежда необичайно оживена. Любезната библиотекарка госпожица Детутен е застанала край стълбите.

— Здравей, Кари! — поздравява ме тя. — Доста време не съм те виждала!

— Бях заета — промърморвам.

— За курса по фотография ли си? Той е горе.

Курс по фотография ли? Защо не? Отдавна проявявам лек интерес към фотографията.

Тръгвам нагоре, за да проверя какъв е този курс.

Стаята е малка и съдържа двайсетина сгъваеми стола. Повечето от тях вече са заети от хора на различни възрасти — сигурно това е един от онези безплатни курсове, които предлагат на общините, за да научат хората да влизат в библиотеките. Сядам на един стол на задната редица. Зад масата отпред стои мъж на трийсетина години с тъмна коса и тънки мустаци, който не би могъл да се определи като напълно непривлекателен. Оглежда насъбралите се и се усмихва.

— Окей, хора — започва. — Казвам се Тод Ъпски. Аз съм професионален фотограф от този град. Работя за вестник „Касълбъри ситизън“. Считам се за художник-фотограф, но също така снимам и сватби. Така че, ако познавате някого, който скоро ще вдига сватба, пратете го при мен!

Ухилва се, като че ли не му е за първи път да пуска тази шега, и тълпата весело го аплодира.

— Курсът ще продължи дванайсет седмици — продължава Тод Ъпски. — Ще се виждаме веднъж седмично. Всяка седмица ще правите по една снимка, ще я проявявате, а после ще обсъждаме какво става и какво не става...

Внезапно замлъква и с изражение на приятна изненада насочва погледа си към задната част на стаята.

Обръщам глава. О, не! Не може да бъде! Това е Дона Ладона, облечена в едно от онези огромни кожени палта и наушници от заешка кожа.

Но какво, по дяволите, прави тя тук?

— Извинете за закъснението! — изрича тя, останала без дъх.

— Няма проблеми — кимва Тод Ъпски. Усмихва се толкова широко, че устата му ще се разчекне. — Седнете, където ви е удобно. Ето там например! — И посочва към празния стол до мен.

Ужас!

Не смея да си поема дъх нито веднъж през следващите няколко минути, през които Дона Ладона съблича палтото си, сваля наушниците си, потупва косата си и пъхва фотографската си чанта под стола си.

Това не може да се случва на мен!

— Така — пляска Тод Ъпски, за да привлече вниманието ни. — Кой има фотоапарат?

Няколко хора вдигат ръка, в това число и Дона.

— А кой няма?

Аз вдигам ръка, като се питам за колко бих могла да се изнеса оттук.

— Чудесно! — възкликва той. — Значи ще работим в екипи. Хората, които имат фотоапарати, ще се групират с онези, които нямат. Вие там, госпожице. — Кима по посока на Дона. — Какво ще кажете да бъдете двойка с момичето до вас?

Момиче ли?

— Сега екипите ни ще излязат навън и ще направят снимка на природата — дърво, корен или каквото и да е друго, което ви се стори интересно или привлече вниманието ви. Разполагате с петнайсет минути!

Дона се обръща към мен, раздвижва устни и се усмихва.

Все едно надникнах право в пастта на алигатор.

— Само за протокола — това групиране ми е точно толкова приятно, колкото и на теб — казвам.

Дона вдига фотоапарата си и отбелязва:

— Ти защо въобще идваш на този курс?

— А ти? — контрирам. Освен това вече не съм сигурна дали ще идвам на този курс. Особено след като знам, че Дона също е тук.

— В случай че още не си се досетила, смятам да ставам модел.

— А аз си мислех, че моделите стоят *пред* фотоапаратите. — Вдигам едно клонче от земята и го запращам колкото мога по-надалеч. То се завърта във въздуха и се приземява на две крачки от мен.

— Най-добрите модели знаят всичко за фотографията. Знам, че се мислиш за специална, но да знаеш, че не си единствената, която ще се махне от Касълбъри. Братовчедка ми непрекъснато повтаря, че трябва да стана модел. А тя живее в Ню Йорк. Изпратих ѝ няколко снимки и тя ще ги препрати на Айлийн Форд.

— Да бе! — подхвърлям саркастично. — Е, дано мечтите ти се сбъднат! Надявам се наистина да станеш модел и лицето ти да грее от кориците на всички списания в страната!

— Точно това смятам да направя.

— Сигурна съм. — Гласът ми прелива от цинизъм.

Дона прави снимка на малък храст с голи клонки. После казва:

— Какво би трябвало да значи това?

— Нищо.

Протягам ръка за фотоапарата. Забелязах един отсечен дънер, който ми изглежда много интересен. Той като че ли е перфектното олицетворение на живота ми точно в този момент — безжизнен, прекършен в коленете и леко прогнил.

— Виж какво, госпожице Превзетост — тросва се тя, — ако се опитваш да ми намекнеш, че не съм достатъчно красива...

— Какво? — засмивам се, неспособна да повярвам, че Дона Ладона не е сигурна във външния си вид. Е, очевидно и тя си има някаква слабост.

— Позволи ми да ти напомня, че през целия си живот съм търпяла гадориите на такива като теб!

— Така ли? — Затварям обектива и ѝ връщам фотоапарата. Значи на нея ѝ се е налагало да търпи гадориите на хората, така ли? Ами онези, които лично е забъркала? А какво да кажат онези, чийто живот е бил съсипан от Дона Ладона?

— Извинявай, но смея да твърдя, че повечето хора смятат за вярно точно обратното. — Когато съм нервна, използвам изрази като „смея да твърдя“. Определено прекалявам с четенето.

— Ти извинявай — не се предава тя, — но мисля, че нямаш представа какво говориш.

— Рамона Маркърт? — пускам въдицата аз.

— Кой?

— Момичето, което искаше да стане мажоретка. Момичето, което си изхвърлила, защото било твърде грозно.

— Коя, онази ли? — изумява се Дона.

— Хрумвало ли ти е някога, че може би си съсипала живота й?

Тя се усмихва подигравателно и отбелязва:

— Е, може да се погледне и по този начин.

— Че има ли някакъв друг?

— Може би просто съм й спестила унижението. Какво според теб щеше да се случи, ако я бях допуснала на терена? В случай че не си забелязала, хората са много жестоки! И щеше да се превърне в същинско посмешище! Всички момчета щяха да й се присмиват. Мъжете не ходят на мачове, за да гледат грозни жени!

— Шегуваш се, нали? — поглеждам я аз, сякаш не й вярвам. Всъщност мъничко й вярвам. Защото светът наистина е жесток.

Но засега не съм готова да й го призная. Вместо това питам:

— Така ли възнамеряваш да живееш живота си? Въз основа на онова, което мъжете харесват, и хората, които те считат за красиви? Ако е така, жалка си.

— И какво? — усмихва се тя, напълно уверена в себе си. — Това е самата истина. А ако тук изобщо има някой жалък, то това си ти! Момичетата, които не могат да хванат момчетата, винаги твърдят, че на другите, които могат, нещо не им е наред. Защото ако *можеше* да си хващаш момчета, гарантирам ти, че изобщо нямаше да водим този разговор!

— Виж ти!

— Имам за теб само две думи: Себастиан Кид. — И се изхилва.

Налага се да стисна зъби, за да не скоча право върху нея и да направя на пихтия хубавичкото й лице. Вместо това се засмивам и отбелязвам:

— Но той изостави и теб, помниш ли? Остави те заради мен! — Ухилвам се злобно. — И доколкото си спомням, ти прекара по-голямата част от есента в опити да ми стъжниш живота, защото аз ходех със Себастиан, а ти — не.

— Кой, Себастиан Кид ли? — подвиква подигравателно Дона. — Да не си мислиш, че давам и пет пари за Себастиан Кид? Вярно, готин е. И малко секси. И го имах. Като изключим това, той е напълно безполезен. Себастиан Кид няма никакво отношение към моя живот.

— Но тогава защо ти...

Тя свива рамене и отбелязва:

— Просто исках да ти стъжня живота, защото си идиотка.

Аз да съм идиотка?

— Е, очевидно сме квит, защото аз също те мисля за идиотка.

— Впрочем ти си дори по-лоша от идиотка — ти си сноб!

Какво?

— Ако искаш да знаеш истината — казва тя, — намразих те още от първия ден в детската градина! И не съм единствената!

— Детската градина ли? — слисвам се аз.

— Беше обута с червени кожени обувчици на Мери Джеймс. И се мислеше за много специална. Изживяваше се като по-добра от всички останали. Защото ти имаш червени обувки, а никой друг няма!

Окей. Спомням си тези обувки. Майка ми ги купи като специален подарък за първия ден в детската градина. И аз ги носех непрекъснато — даже веднъж се опитах да легна с тях в леглото. Но все пак това бяха просто едни обувки! Кой би предположил, че едни обувки ще причинят толкова много ревност и завист?!

— Значи ме мразиш заради някакви си обувки, които съм носела, когато сме били на четири годинки? — възкликвам сащисано.

— Не бяха само обувките — контрира тя. — Беше цялото ти отношение към хората. Ти и твоето перфектно малко семейство! Момичетата Брадшоу. — Това го изрича подигравателно. — Ах, какви са сладки! Ах, колко са възпитани!

Боже, само да знаеше...

И внезапно отново ме обзема изтощение. Само жените ли са в състояние толкова дълго време да имат зъб на някого? Дали мъжете също го правят?

Спомням си за Лали и потрепервам.

Дона ме поглежда, ухилва се триумфално и влиза вътре.

А аз оставам навън и се чудя какво да правя. Да се прибера вкъщи? Да се отдам на почивка? Но ако си тръгна, това ще означава, че Дона Ладона е победила. Ще обяви този курс за собствена територия, а моето отсъствие ще означава, че е успяла да ме изхвърли.

Няма да ѝ позволя да победи! Ако ще това да означава да съм принудена да я търпя до себе си един час седмично.

Така де, накъде по-лошо може да стане?

Дръпвам тежката врата на библиотеката, тръгвам бавно нагоре по стъпалата и заемам мястото си до нея.

И през следващите трийсет минути, докато Тод Ъпски говори за широчини на бленди и светлини, ние седим една до друга, потънали в мълчание, и всяка от нас отчаяно се преструва, че другата не съществува.

Точно като мен и Лали.

29.

ГОРГОНАТА

— Защо не вземеш да напишеш за това? — пита Джордж.

— О, не! — отсичам и прекършвам деликатното връхче на един клон. Оглеждам го, разтърквам меката суха дървесина между пръстите си и после го връщам обратно в гората.

— И защо?

— Защото така! — Тръгвам бързо напред и нагоре по пътеката на стръмния хълм. Зад мен Джордж вече се задъхва от това усилие. Сграбчвам една самотна издънка встрани от пътеката и я използвам, за да се изтегля нагоре. — Не искам да ставам писател само за да описвам живота си. Искам да бъда писател, за да избягам от него.

— Тогава не би трябвало да ставаш писател — пухти зад мен Джордж.

А така!

— Виж какво, писнало ми е всеки да ми дава указания какво трябва и какво не трябва да правя! Може пък да не искам да ставам от онези писатели, които познаваш! Замислял ли си се над това?

— Хей, не се ядосвай!

— Напротив, ще се ядосвам! И изобщо не възнамерявам да слушам нито теб, нито когото и да било друго. Защото знаеш ли какво? Всички си въобразяват, че знаят шибано много за всичко на този свят, а всъщност се оказва, че не знаят шибано нищо за нищо!

— Извинявай! — изрича съвсем искрено той. — Просто исках да ти помогна.

Поемам си дълбоко дъх. Себастиан щеше да ми се изсмее. В началото смехът му щеше да ме ядоса за малко, но след това и на мен щеше да ми стане смешно. Джордж обаче е адски сериозен.

Иначе е прав — просто се опитваше да ми помогне. А Себастиан вече го няма. Захвърли ме точно както ме беше предупредил Джордж.

Би трябвало да съм му благодарна. И освен това беше така добър да не ми натяква: „Казах ти!“

— Помниш ли когато ти казах, че ще те запозная с моята пралеля? — подхвърля сега той.

— Коя, писателката ли? — питам, все още леко вкисната.

— Същата. Искаш ли да се запознаеш с нея?

— О, Джордж! — Сега пък се чувствам виновна.

— Ще го уредя за следващата седмица. Мисля, че срещата с нея ще те поразвесели мъничко.

Идва ми сама да се нашляпам. Джордж наистина е страхотен. Само да можех да се влюбя в него...

* * *

Минаваме през Хартфорд и завиваме в една широка улица, представляваща по-скоро алея между две редици кленове. Къщите са разположени доста назад от пътя — огромни, бели, на практика имения, с колони и декоративни миниатюрни прозорчета от разноцветно стъкло. Това е Уест Хартфорд, където живеят богатите стари фамилии. Тук сигурно си имат градинари, които се грижат специално за розите им, и басейни, и тенискортове с червена настилка. Изобщо не се изненадвам, че Джордж ме води тук. В крайна сметка неговото семейство е богато. Той никога не говори за това, но не може да не е богато, щом смята за класически апартамент с осем стаи, при това на Пето авеню, има баща, който работи на Уолстрийт, и майка, която прекарва летата си в Хамптънс — където и да е това. Спираме на чакълена алея, от двете страни на която се издига красив жив плет, и паркираме пред навес за карета с куполен покрив.

— Пралеля ти живее тук? — възкликвам стреснато аз.

— Казах ти, че е преуспяла — отговаря Джордж с мистериозна усмивка.

За момент ме обзема паника. Едно е да си представяш, че някой има пари, но съвсем друго — да се изправиш очи в очи с несметните му съкровища. Около къщата се вие пътека, покрита с плочи, която отвежда до остъклена зимна градина, пълна с растителност и изящна градинска мебелировка от ковано желязо. Джордж почуква на вратата и я отваря. Облива ни облак горещ въздух.

— Зайче? — провиква се той.

Зайче ли?

Червенокоса жена на средна възраст в сива униформа прекосява зимната градина и се насочва към нас.

— Господин Джордж! — възкликва, когато ни вижда. — Стреснахте ме!

— Здравей, Гуинет! Това е приятелката ми Кари Брадшоу. Зайчето вкъщи ли си е?

— Очаква ви.

Тръгваме след Гуинет през зимната градина, която отвежда вътре в къщата. Минаваме покрай трапезария и библиотека и се озоваваме в огромна всекидневна. В единия ѝ край се вижда камина с мраморна полица, над която виси портрет на млада жена в розова рокля от тюл. Очите ѝ са огромни, кафяви и властни — очи, които съм сигурна, че съм виждала и преди. Но кога?

Джордж се приближава до медна количка за напитки и взема оттам бутилка шери.

— Питие? — предлага ми.

— Удобно ли е? — прошепвам, без да отлепям очи от картината.

— Разбира се. Зайчето обожаваш да си пийваш шери от време на време. И много се ядосва, когато хората отказват да пият с нея.

— Та тази... Зайчето де, да не би да е сладка и пухкава?

— Точно обратното — отбелязва Джордж и в очите му проблясват пламъчета, когато ми подава кристална чаша, пълна с кехлибарена течност. — Някои дори твърдят, че е чудовище.

— Кой го казва? — изгърмява нечий глас. Ако не знаех, че Зайчето е жена, автоматично бих решила, че гласът принадлежи на мъж.

— Здравей, старо другарче! — провиква се топло Джордж и се приближава към нея, за да я приветства.

— И кой е сега това? — пита тя, като ме сочи. — Кого си доверявал този път да ме види?

Джордж изобщо не обръща внимание на обидата. Сигурно е свикнал с хапливото ѝ чувство за хумор.

— Кари — изрича гордо той, — запознай се с леля ми, Зайчето!

Кимвам бавно и със свито сърце подавам ръка.

— 3-3-зай... — запелтечвам, неспособна да кажа каквото и да било.

Зайчето е Мери Гордън Хауърд.

* * *

Мери Гордън Хауърд се настанява внимателно на кушетката, сякаш е безценно парче порцелан. Във физическо отношение е много по-крехка, отколкото си я спомням, въпреки че, от друга страна, Джордж ме предупреди, че е на осемдесет. Но пък излъчването ѝ е точно толкова ужасяващо, колкото беше и преди четири години, когато ме нападна в библиотеката.

Това не може да се случва наистина.

Косата ѝ е бяла и гъста, сресана назад и подредена в красива старомодна прическа. Ала очите ѝ изглеждат слаби, ирисите са воднисто кафяви, сякаш времето постепенно е изцедило цвета им.

— Е, скъпа — отбелязва тя, отпива от шерито си и тайничко облизва остатъка му по устните си, — Джордж казва, че искаш да ставаш писателка.

О, не! Не пак това! Докато поемам чашата си, ръцете ми треперят.

— Тя не само *иска* да бъде писателка, тя *е* писателка! — вметва Джордж. — Чел съм някои от разказите ѝ. Има огромен потенциал...

— Разбирам — въздъхва МГХ. Очевидно е чувала тази история хиляди пъти. И като че ли по навик тя се впуска в задължителната тирада: — Има само два вида хора, от които става велики писатели — велики *творци*! Хората от висшите класи, които разполагат с достъп до най-доброто образование, и онези, които много са страдали. А средните класи — тук ме поглежда неодобрително — от време на време произвеждат някакво подобие на изкуство, но то обикновено е еснафско или коварно комерсиално и няма никаква истинска стойност. Обикновено, безвкусно забавление.

Кимам замаяно. Виждам лицето на майка си, хлътнали ѝ чак до костта бузи, главата, смалена до размерите на бебешка главичка.

— Аз... хммм... всъщност вече съм ви виждала. — Едва си чувам гласа. — В библиотеката. В Касълбъри.

— Божичко! Наистина ходя по много литературни четения!

— Помолих ви да подпишете една книга за майка ми. Тя умираше.

— И направи ли го? Така де, умря ли? — избоботва МГХ.

— Да, почина.

— О, Кари — пристъпва притеснено Джордж, — колко мило от твоя страна! Да занесеш книгата ѝ, за да бъде подписана от Зайчето!

И изведнъж Зайчето се привежда напред и със страховита емоционалност се провиква:

— А, да! Спомням си те! Тогава беше с жълти панделки!

— *Вярно е.* — Но как е възможно да ме помни, след като е виждала толкова много хора? Наистина ли оставям незабравими следи у хората?

— И доколкото си спомням, казах ти да не ставаш писателка. Очевидно не си послушала съвета ми! — Тук Зайчето потупва триумфално пухкавата си коса. — Никога не забравям лица!

— Лельо, ти си истински гений! — възкликва Джордж.

Поглеждам слисано единия, после другия. А после схващам — те си играят някаква подла игра с мен!

— И защо Кари да не става писателка? — засмива се Джордж. Очевидно всичко, което „Зайчето“ казва, му се струва смешно.

Щом е така, аз също мога да играя!

— Защото е твърде красива! — отсича леля Зай-Зай.

— Моля? — едва не се задавам с шерито си, което има вкус на сироп за кашлица.

Ирония на ирониите! Твърде красива, за да стана писателка, но не достатъчно красива, за да задържа гаджето си!

— Е, не чак толкова красива, за да стане филмова звезда. Не от този вид хубост — продължава МГХ. — Но достатъчно красива, за да си мисли, че може да пробие в живота с външния си вид!

— И за какво по-точно бих могла да го използвам?

— За да си хванеш съпруг! — отсича тя и поглежда към Джордж. Аха, ясно. Смята, че съм нарочила племенника ѝ.

Божичко! Това вече започва да ми прилича на роман на Джейн Остин^[1]!

— Аз наистина смятам Кари за много красива! — контрира Джордж.

— А после, разбира се, ще искаш да имаш деца! — отбелязва ехидно МГХ.

— Лельо Зай! — възкликва Джордж, ухилен до уши. — Откъде знаеш?

— Защото всяка жена иска да има деца! Освен ако ти не си някое велико изключение. Лично аз никога не съм искала да имам деца. — Вдига чашата си към Джордж, за да му подсказе, че иска още шери. После продължава към мен: — Ако искаш да станеш велика писателка, не можеш да имаш деца! *Книгите ти* трябва да бъдат твои деца!

Вече се питам дали Зайчето не е наблегнала на чашката поотрано и сега започва да ѝ личи.

И внезапно просто не мога повече. Думите просто се изливат от устата ми:

— А книгите също ли се нуждаят от смяна на пелените?

Сарказмът просто се лее от устата ми.

Зайчето зяпва. Безсъмнено не е свикнала някой да ѝ противоречи по толкова безобразен начин. Поглежда към Джордж, който просто свива рамене, сякаш аз съм най-възхитителното създание на света.

И тогава Зайчето се разсмява. Всъщност буквално се задавя от смях.

Потупва мястото на дивана до себе си, правейки ми знак да седна до нея.

— Та как казваш беше името ти, скъпа? Кари Брадшоу? — Вдига очи към Джордж и му намигва. — Ела, седни до мен! Джордж непрекъснато ми повтаря, че съм започнала да се превръщам в озлобена старица. Няма да ми навреди малко и аз да се посмея!

* * *

„Животът на писателя“ от Мери Гордън Хауърд.
Отварям корицата и чета посвещението:

На Кари Брадшоу. Не забравяй да сменяш пелените
на бебетата си!

Обръщам на следващата страница. Първа глава: „Важността от воденето на дневник.“

Бррр! Оставям книгата настрана и вдигам тежката черна тетрадка с кожени корици, подарък от Джордж. „Казах ти, че тя ще те хареса!“ — бе възкликнал той на връщане. А после беше толкова развълнуван от успеха на визитата ни, че настоя да спрем до някаква книжарница, където ми купи моя първи дневник.

Грабвам отново книгата на Зайчето, поставям я върху дневника и започвам да разлиствам напосоки. Попадам на четвърта глава: „Как се създава художествен образ.“

Публиката често ме пита дали художествените образи се базират на „истински хора“. И наистина, първата мисъл на аматьора е да пише за онези, които познава. Професионалистът, от друга страна, разбира отговорността на подобна задача. „Създателят“ на художествения образ трябва да знае за него много повече, отколкото всеки един от нас би могъл да узнае за „истинските хора“. Авторът трябва да притежава изчерпателни познания за характера и визията му — какво е носил в утрото на Коледа, когато той или тя са били на пет години, какви подаръци е получил, от кого са били и как точно са били подарени. Следователно „художественият“ образ е „истински човек“, но такъв, който съществува в друго измерение, в една паралелна вселена, базираща се на авторовото възприятие за реалността.

Пишете за онова, което познавате — но не отвън, а отвътре.

[1] Джейн Остин (1775–1817) — английска писателка, виден представител на романтизма в литературата. По-известните ѝ романи са „Гордост и предразсъдъци“, „Ема“ и др. Описва живота на средната класа в английската провинция и техните превзети ценности с изящно премерени дози британски хумор. — Б.пр. ↑

30.

СЛУЧВАТ СЕ И ТАКИВА НЕЩА

Написвам кратък разказ за Мери Гордън Хауърд. Как икономката ѝ слага отрова в шерито и тя умира от продължителна и болезнена смърт. Разказът изпълва шест страници и е пълна отврат. Пъхвам го в чекмеджето си.

С Джордж си говорим много по телефона. Благодарение на познанствата му започвам да водя Дорит на психоаналитик в Уест Хартфорд.

Имам чувството, че просто убивам времето.

Дорит продължава да си бъде все така нацупена, но поне в последно време не се е забърквала в никакви неприятности.

— Татко казва, че ще ходиш в „Браун“ — отбелязва един следобед, докато я връщам с колата от психоаналитика.

— Но все още не съм приета.

— Надявам се да те приемат — казва тя. — Най-голямата мечта на татко е поне една от дъщерите му да отиде в неговата Алма матер. Кое то ще рече, че ако ти влезеш, ще ми спестиш големи усилия.

— Ами ако не искам да ходя в „Браун“?

— Значи си голяма глупачка! — сопва ми се моята малка сестричка.

— Кари! — посреща ни тичешком Миси, още преди да сме влезли в къщата. — Кари! — Бяга към нас, размахала дебел плик. — От „Браун“ е!

— Виждаш ли?! — изтъква Дорит. Дори и тя се вълнува.

Разкъсвам плика. Пълен е с дипляни, карти и брошури със заглавия от рода на: „Студентският живот.“ Докато разтварям листа с писмото, ръцете ми треперят.

— „Скъпа госпожице Брадшоу — чета на глас, — поздравления...“

О, боже! Боже господи!

— Отивам в „Браун“! — изкрещявам неистово и започвам да подскачам около колата. А после се заковавам на място. Но това е само на четирийсет и пет минути път оттук! Ако отида там, животът ми ще си остане абсолютно същият, само дето ще бъде в колежа.

Но ще отида в „Браун“. Което не е никак зле. Даже бих казала, че е доста голяма работа!

— „Браун“! — пищи Миси. — Боже, татко ще бъде на седмото небе!

— Да, знам — кимвам, понесла се по течението на момента. Може пък късметът ми най-сетне да се е променил. Може пък за разнообразие животът ми най-сетне да тръгва в правилната посока.

* * *

— И така, татко — изричам по-късно, след като той вече ме е прегърнал хиляда пъти, потупал ме е по гърба още толкова и е изрекъл неща от рода на: „Винаги съм знаел, че ще успееш, стига да положиш достатъчно труд!“, — тъй като вече е ясно, че отивам в „Браун“ — правя пауза, защо искам да изложа желанието си в най-добрата възможна светлина, — питах се дали не може да прекарам лятото в Ню Йорк!

Въпросът ми го сварва неподготвен, но в момента е прекалено развълнуван от влизането ми в любимата му Алма матер, за да го анализира обстойно.

— С Джордж ли? — пита.

— Не е задължително — побързвам да го успокоя. — Обаче там има една програма за творческо писане, която ми се ще да видя...

— Писане ли? — изумява се той. — Но сега, след като отиваш в „Браун“, би трябвало да искаш да станеш учен!

— Татко, не съм много сигурна...

— В крайна сметка няма значение — махва небрежно с ръка той, сякаш бръсва досадния проблем от самото си. — Сега най-важното е, че отиваш в „Браун“! Не е казано, че още в тази минута трябва да предначертаете живота си!

А после идва денят, в който тренировките по плуване се подновяват.

Междучасието свърши. Налага се да се срещна с Лали.

Изминаха шест седмици, а тя продължава да ходи със Себастиан.

Казвам си, че не съм длъжна да ходя на тези тренировки. Всъщност нищо повече не съм длъжна да правя. Вече съм приета в колеж. Баща ми изпрати необходимия чек за обучението ми. Така че мога да се скатавам и от часовете, и от тренировките, ако искам, мога да идвам на даскало пияна до козирката — и никой нищо не може да ми направи. Аз съм приета!

Така че вероятно чувството, което ме кара да сляза долу в съблекалните, е чиста проба извратенияшко.

Тя е там, разбира се. Стои пред шкафчетата, където някога се преобличахме. Сякаш се опитва да завземе някога общата ни територия единствено за себе си, така, както си присвои и Себастиан. Кръвта ми завира. Тя е лошият в тази игра, тя е онази, която постъпи зле. Би трябвало, поне от благоприличие, да се премести в друга част на съблекалнята.

Главата ми ме стяга така, сякаш е приклепена в циментов куб.

Захвърлям сака си до нейния. Тя се вцепенява, доловила присъствието ми — така, както аз съм в състояние да доловя нейното дори от другия край на коридора. Дръпвам вратичката на шкафчето си така, че я трясвам във вратата на нейното и едва не премазвам пръстите ѝ.

Тя ги дръпва в последната секунда. После ме поглежда първо изненадано, после гневно.

Свивам рамене.

Събличаме се. Обаче сега аз вече не се свивам както преди, опитвайки се да скрия голотата си. Тя и без това не ме гледа. Намъква се в банския си и опъва рязко презрамките.

Само след миг ще е изчезнала оттук.

— Как е Себастиан? — подвиквам.

И когато този път тя наистина ме поглежда, виждам всичко, което ми трябва да знам — тя никога няма да ми се извини. Никога няма да си признае, че е сгрешила. Никога няма да се съгласи, че ме е наранила. Няма да каже, че ѝ липсвам, нито дори, че се чувства гадно. Ще си продължи напред така, сякаш нищо не се е случило, тоест, сякаш пак сме си приятелки, но и без това никога не сме били *чак толкова* близки.

— Добре. — И тръгва напред, оправяйки очилата си.

Е, добре и аз.

Намъквам обратно дрехите си. Няма смисъл да се въртя около нея. Да си окупира отбора по плуване, щом толкова иска. Да си окупира и Себастиан. Щом го иска толкова много, че заради него да развали едно приятелство, тогава мога само да я съжалявам.

Докато минавам на излизане покрай физкултурния салон, дочувам викове. Надничам през прозорчето на дървената врата. О, виж ти! Тренировка на мажоретките!

Влизам, насочвам се по полирания под към пейките и сядам на четвъртия ред. Подпирам брадичка на юмрука си и се питам защо изобщо правя това.

Момичетата са облечени в опънати по телата им трика или тениски с клинове. Всички за вдигнали косите си отзад на опашки. Обути са със старомодни тежки обувки. От касетофона в ъгъла се носи бумтенето на „О, ти, лош Лирой Браун!“. Момичетата подскачат в ритъма на песента, развяват помпоните си, пристъпват напред и назад, обръщат се надясно, поставят ръка на рамото на момичето отпред и една по една, с разнообразни степени на грациозност и умения, разтеглят краката си в шпагат.

Песента завършва и всички скачат на крака, разтърсват помпоните над главите си и крещят: „Давай, наш'те!“

Искате честното ми мнение ли? Пълна отврат.

Групата се разпръсва. Дона Ладона използва бялата лента за коса, която доскоро беше на челото ѝ, за да си изтрие лицето. Заедно с друга мажоретка — момиче на име Наоми, се насочват към пейките и без въобще да дават знак, че са забелязали присъствието ми, седат две редици пред мен.

Дона клати глава и казва:

— Беки трябва да направи нещо за тази нейна телесна миризма!

— Има предвид една от по-малките мажоретки.

— Да вземем да ѝ подарим едно кашонче дезодоранти, а? — предлага Наоми.

— Дезодорантът няма да помогне с нищо. Нямах предвид този вид миризма. Става въпрос за онази, другата, свързана с *женската хигиена*! — подчертава многозначително Дона, а Наоми се подхилва на остроумната ѝ забележка. След това обаче Дона повишава глас и

продължава: — Можеш ли да повярваш, че Себастиан Кид все още продължава да ходи с Лали Кандези?

— Чух, че обичал девственици — отбелязва Наоми. — Докато престанат да бъдат такива, разбира се. После ги захвърлял.

— Нещо като вид услуга, а? — Тук гласът на Дона се извисява все повече и повече, сякаш вече не може да сдържа вълнението си. — Чудя се коя ли ще бъде следващата? Не може да е някое от хубавите момичета, защото всички хубави момичета вече са правили секс. Трябва да е някоя от по-грозничките, например онази Рамона. Помниш ли я? Онази, дето се явяваше на изпитите за мажоретки три години подред? Някои хора очевидно така и не се усещат. Тъжна работа!

Внезапно тя се обръща и с умерено изненадано изражение възкликва:

— Кари Брадшоу! — Разширява очи и изпъва устни в радостна усмивка. — Тъкмо говорехме за теб. Кажи ми, как е Себастиан? Имам предвид в леглото, разбира се. Толкова ли добре се чука, както разправя Лали?

Очаквам този удар. Всъщност открай време съм го очаквала.

— Божичко, Дона — изричам невинно, — ти не знаеш ли? Не го ли направихте един час, след като се запознахте? Или по-скоро бяха петнайсетина минути, а?

— О, Кари — отбелязва тя, като присвива очи, — мислех си, че ме познаваш по-добре. Себастиан е прекалено неопитен за мен. Аз не се занимавам с момченца!

Привеждам се напред, фиксирам я с поглед и снижавайки глас, изричам:

— Винаги съм се чудела какво ли е човек да бъде на твое място. — Оглеждам салона и въздъхвам. — Сигурно е много... *изтощително*.

Събирам си нещата и напускам пейките. Докато вървя към вратата, я чувам да подвиква:

— Ще ти се, Кари Брадшоу! Ще ти се и ти да беше извадила такъв късмет!

А ти дано извадиш късмет да пукнеш!

Но защо продължавам да правя това? Защо продължавам да се поставям доброволно в подобни кошмарни ситуации, за които си знам, че са обречена кауза? Но очевидно не мога да се въздържа. Това е като веднъж да се изгориш, да привикнеш към усещането и след това да

изпитваш необходимост да се гориш отново и отново. Само за да си докажеш, че все още си жив. Да си напомним, че все още си в състояние да *почувстваш* нещо.

Психоаналитикът на Дорит казва, че по-добре е да чувстваш нещо, отколкото нищо. А Дорит била престанала да чувства. И тъй като се страхувала да чувства, след това се уплашила и от безчувствието. Затова накрая решила да си го изкарва с преиграване.

Перфектно обяснение. Стегнато. Завържи проблемите си с голяма панделка и тогава може би ще бъдеш в състояние да се престориш, че ги има.

Навън, съвсем близо до вратата, която води право към басейна, забелязвам Себастиан Кид да паркира колата си.

И побягвам.

Но не далече от него, както би постъпил всеки разумен човек, а към него.

Той е в блажено неведение за онова, което съм му намислила, и безгрижно проверява наболата си брада в огледалото за задно виждане.

Грабвам най-тежкия си учебник — по висша математика — и го запокитвам към колата му. Учебникът ми едва докосва багажника, отскача и пада на земята с разтворени страници — като краката на мажоретка. Обаче ударът е напълно достатъчен, за да извади Себастиан от нарцистичното му съзерцание. Той започва да върти глава наляво-надясно, очевидно чудейки се какво точно става. Аз обаче вече съм с няколко крачки по-близо. И хвърлям следваща книга към колата му. Този път е роман — „И слънце изгрява“^[1], който се приземява върху предното стъкло. В следващия момент обаче той вече е извън колата, наежен за битка.

— Какво правиш, за бога?!

— Какво си мислиш, че правя?! — изревавам и се опитвам да го замеря с учебника по биология. Обаче кориците му са много гладки и се опитват да се изплъзнат от ръката ми, затова вдигам с две ръце учебника над главата си и се втурвам право към него.

Той протяга отбранително ръце, за да защити колата си.

— Кари, недей! — изръмжава предупредително. — Не докосвай колата ми! Никой не може да си играе с бебчето ми и да си мисли, че ще му се размине!

Тъкмо си представям как колата му се разпада на милиони парчета от пластмаса и стъкло и те се разпръскват по целия паркинг като останки след експлозия, когато осъзнавам абсурдността на онова, което той току-що каза. Но само за миг. Кръвта нахлува в главата ми и аз пак се втурвам към него.

— Изобщо не ми пука за колата ти! Опитвам се да ударя *теб*!

Замахвам с учебника си по биология, обаче той го грабва от ръцете ми много преди да успея да го запокитя върху главата му. Но лично аз продължавам по инерция напред — минавам покрай него, покрай колата, прекосявам асфалта на паркинга и накрая се спъвам в една туфа замръзнала трева. Учебникът ми по биология прелита при мен и се приземява на няколко крачки от краката ми.

Не се гордея с поведението си. Но вече стигнах прекалено далече и няма връщане назад.

— Как смееш да постъпваш така с мен?! — крещя, като се изправям на крака.

— Престани! Престани вече! — крещи и той, като ме сграбчва за китките. — Ти си *ненормална*!

— Кажи ми защо?

— Няма! — изревава побеснял той. Радвам се да го видя и него най-сетне ядосан.

— Дължиш ми го!

— Нищо не ти дължа!

Пуска отвратено ръцете ми, сякаш не може да търпи дори досега с мен, обаче аз хуквам след него и започвам да го обикалям с подскоци, като подвиквам:

— Какво, да не се уплаши, а?

— Махай се!

— Дължиш ми обяснение!

— Наистина ли държиш да разбереш? — провиква се той, заковава се на място, обръща се и ме поглежда право в очите.

— *Да*!

— Тя е по-добра! — изрича простичко.

По-добра ли?

Какво, по дяволите, би трябвало да означава това.

— Нищо подобно, *аз* съм добра! — удрям се по гърдите. Носът ми потреперва, предупреждавайки ме, че сълзите не са далече.

— Престани вече, става ли? — подхвърля отегчено той и прокарва пръсти през косата си.

— Няма да престана! Не мога! Не е честно...

— Тя просто е по-добра. Толкова.

— Но какво означава това, за бога? — проплаквам.

— Тя не е... сещаш се... не обича да се състезава толкова много с хората.

Лали? Да не обича да се състезава?

— Та това е най-любимото й занимание, за бога! — провиквам се аз.

Той поклаща глава и пак повтаря:

— *Тя е добра!*

Добра значи. Добра ли? И защо непрекъснато използва тази неутрална дума? Какво означава тя? И тогава ми просветва — „добра“ в смисъл на секса. Тя прави секс с него. Дава му. Позволява му да стигне докрай. А аз не пожелах.

— Окей, тогава дано сте щастливи заедно! — провиквам се аз и отстъпвам назад. — Дано сте щастливи толкова, че да се ожените и да си народите деца! И да останете завинаги в този тъп град и да изгниете тук — като двойка сладникави, вмирисани ябълки!

— Благодаря — подмята саркастично той и се насочва към салона.

Обаче този път не го спирам. Вместо това крещя разни неразбираеми за него думи зад гърба му — думи от рода на „личинка“, „плесен“ и „некротизирал елемент“.

* * *

Глупава съм, знам си го. Обаче вече изобщо не ми пука.

Вземам празен лист хартия и го пъхвам в барабана на старата пишеща машина на майка ми. След няколко минути написвам следното: „За да бъдеш царица на пчелите, не е необходимо само красота — необходимо е постоянство. Красотата помага, ала без вътрешния стремеж да стигнеш до върха и да останеш там красотата може да те направи единствено придворна пчела.“

Три часа по-късно препрочитам новото си творение. Не е зле. Сега единственото, което ми е необходимо, е псевдоним. Нещо, което ще покаже на хората, че съм напълно сериозна и че с мен шега не бива. От друга страна, псевдонимът би трябвало също така да предизвиква усмивки и дори може би да звучи леко абсурдно. Разсеяно оправям листите, като отпускам съзнанието си само да ми подсказе.

Препрочитам заглавието: *„Компендиум Касълбъри — наръчник за флората и фауната в гимназията.“* След него идва: „Първа глава — Царицата на пчелите.“ Хващам една химикалка и започвам да я щракам бавно — включване, изключване, включване, изключване — и ето че накрая вдъхновението идва. С красиви, големи печатни букви отгоре изписвам: „ОТ ПИНКИ УЕДЪРТЪН.“

[1] „И слънце изгрява“ (1926 г.) — роман на великия американски писател Ърнест Хемингуей. — Б.пр. ↑

31.

ПИНКИ ПРЕВЗЕМА КАСЪЛБЪРИ

— Маги ме натиска да ходя на онази среща на организационния комитет за бала заедно с нея — изрича под сурдинка Питър. — Имаш ли нещо против ти да довършиш вестника?

— Няма проблеми! Да си прекарате добре. Ние с Гейл ще се оправим.

— Само не казвай на Смиджънс, става ли?

— Няма — уверявам го топло аз. — Можеш напълно да ми се довериш.

Питър като че ли не е толкова убеден, обаче вече няма друг избор. Маги стои зад нас и го чака.

— Питър? — подвиква тя.

— Идвам!

— Така, Гейл — отбелязвам самодоволно, когато те изчезват от залата, — време е да се захващаме за работа!

— Не се ли страхуваш, че можеш да загазиш?

— Че защо? Един истински писател трябва да бъде безстрашен! Трябва да бъде като орел, присвил хищно ноктите си!

— Кой го казва?

— Мери Гордън Хауърд.

— Тя пък коя е?

— Няма значение. Не си ли довольна, че вече ще можеш да си отмъстиш на Дона Ладона?

— Разбира се. Но ако тя не се досети, че става въпрос за нея?

— Дори и тя да не се досети, ще бъде единствената, гарантирам ти!

Хващаме се на работа и бързо започваме да сваляме историята на Питър за изискванията за физическата форма на абитуриентите, замествайки я с моята за царицата на пчелите — иначе казано, Дона Ладона. След това двете с Гейл отнасяме заготовката на утрешното издание на „Нътмег“ в аудио-визуалната зала, където няколко

щастливи зубъра ще я превърнат в истински вестник. Няма съмнение, че Питър и госпожица Смиджънс ще избеснеят. Но какво могат да ми направят — да ме *уволнят* ли? Не мисля.

Събуждам се рано на другата сутрин. За първи път от дълго време насам нямам търпение да отида на училище. Втурвам се в кухнята, където баща ми пържи яйце.

— Ти си будна? — възкликва изненадано той.

— Аха — кимвам, препичам си една филийка хляб и я намазвам с краве масло.

— Изглеждаш щастлива — отбелязва предпазливо той, докато пренася яйцето си на масата. — Наистина ли си щастлива?

— Разбира се, татко. Защо да не съм щастлива?

— Не исках да повдигам този въпрос — започва той и автоматично се сковава от неудобство, — обаче Миси ми подсказа мъничко за онова, което се е случило със... хмммм... Себастиан. Та не че искам да влошавам нещата още повече, но от известно време ми се ще да ти кажа, че човек не трябва да разчита на другите, за да бъде щастлив. — Бодва жълтъка на яйцето, за да го накара да изтече, и кимва, сякаш се съгласява сам със себе си. — Знам, че ме мислиш за просто един старец и че изобщо не разбирам какво става, но да знаеш, че аз съм много *наблюдателен*. И не можах да не забележа *скръбта* ти от този инцидент. Много ми се искаше да ти помогна по някакъв начин — защото ако щеш вярвай, но нищо не наранява един баща повече от това да вижда детето си съсипано, — но едновременно с това си знам, че не мога. В подобни неща човек, за съжаление, остава сам. Искане ми се да не беше вярно, но е така. Но когато преминеш сам през подобни прежеждия, ставаш по-силна личност. Има огромно значение за развитието ти като човешко същество да знаеш, че притежаваш сили, на които винаги можеш да разчиташ, и...

— Благодаря, татко — казвам и го целувам по темето. — Схванах.

Качвам се в стаята си и започвам да тършувам в гардероба.

Обмислям дали да не облека нещо скандално, като например чорапи с ръб и плисирана поличка, но после размислям. Не искам да привличам излишно внимание върху себе си. Вместо това си слагам кадифени джинси, памучна блуза с обло деколте и чифт мокасини.

Днес е един от онези необичайно топли априлски дни, които те изпълват с надеждата, че пролетта пристига. Решавам да се възползвам от времето и да отида пеш на училище.

С автобус разстоянието е около шест километра. Обаче аз съм наясно с всички преки пътеки и улички до даскало, така че мога да стигна за около двајсет и пет минути. Пътят ми минава покрай къщата на Уолт — красива кутийка с хубав жив плет отпред. Предният двор е в перфектно състояние благодарение усилията на Уолт, но никога няма да престана да се дивя как семейството му успява да се побере в това тясно пространство. Те са пет деца, а стаите са четири, което означава, че Уолт цял живот е бил длъжен да дели стая с по-малкия си брат, когото мрази.

Ала когато се приближавам до къщата, забелязвам нещо крайно необичайно. В далечния край на задния двор се вижда зелена палатка за къмпинг — външен електрически кабел в яркооранжево я снабдява с ток от къщата. Чудя се какво прави тази палатка там — Уолт никога не би позволил подобно нещо в задния си двор, би го сметнал за обида. Правя още няколко крачки напред и в този момент палатката се разтваря и от нея излиза самият Уолт, блед и раздърпан, с намачкана тениска и дънки, които изглеждат така, сякаш е спал с тях. Потрива очи и се заглежда в червеношийката, която подскача пред него в търсене на червейчета. А после започва да размахва ръце и да крещи:

— Махай се! Къш! Проклети птици!

— Уолт?

— А? — Присвива очи. Знам, че има нужда от очила, обаче той отказва да ги носи, защото смята, че те само още повече щели да влошат нещата. — Кари? Ти какво правиш тук?

— А ти какво правиш в тази палатка? — питам аз, не по-малко изумена от него.

— Това е новият ми дом — отговаря той със смесица от ирония и сарказъм. — Не е ли приказен?

— Не разбирам.

— Задръж малко! — вдига ръка. — Трябва да пишкам. Ей сега се връщам.

Влиза в къщата и само няколко минути по-късно излиза с чаша кафе.

— Бих те поканил, но не мога да ти гарантирам, че обстановката вътре ще ти хареса — казва.

— Какво става? — влизам след него в палатката. Земята е застлана с мушама, върху нея е проснат един спален чувал, виждат се грубо армейско одеяло, купчина дрехи и малка пластмасова масичка, върху която има стара лампа и отворена кутия бисквитки „Ореос“. Уолт разравя купчината дрехи, измъква пакет цигари и ми подава една. — Това е едно от предимствата на живеенето отвън — никой не може да ти каже да не пушиш.

— Виж ти! — отбелязвам и сядам по турски върху спалния чувал. После запалвам цигарата и се опитвам да схвана какво става.

— Значи вече не живееш у вас, така ли? — изтърсвам накрая.

— Очевидно. Изнесох се преди няколко дена.

— Не е ли малко студеничко за къмпинг?

— Не и днес. — Претъркулва се и изгася цигарата си в пръстта в ъгъла на палатката. — Но и дори да е студено, за мен няма значение. Свикнал съм. Обичам трудностите.

— Така ли?

Той въздъхва, поглежда ме с уморени очи и отбелязва:

— А ти как мислиш?

— Тогава защо си тук навън?

Той си поема дълбоко дъх и отвърща:

— Баща ми, Ричард де, разбрал, че съм гей. О, да! — кимва, забелязал шокираното ми изражение. — Брат ми е прочел моя дневник...

— Ти си водиш дневник?

— Разбира се, Кари! — отсича с нетърпелив тон той. — Винаги съм си водел дневник! Най-вече с архитектурни идеи — изрезки от списания със сгради, които ми харесват, както и мои рисунки. Но там има също така и някои по-лични неща, няколко полароидни снимки на мен и Ранди, та тъпият ми брат някак си успял да събере две и две и изтропал всичко на родителите ни!

— Мамка му!

— Именно. — Уолт пали нова цигара. — На майка ми, разбира се, изобщо не ѝ пука — тя има брат, който е гей, въпреки че никой не смее да го изрече на глас. Наричат го „заклет ерген“. Обаче баща ми побесня. Той е такъв задник, че човек трудно би повярвал, че е

религиозен, но наистина е. За него да бъдеш хомосексуален е смъртен грях или нещо подобно. Както и да е. Та вече не ми се разрешава да ходя на църква, което, между нас казано, си е огромно облекчение, обаче после баща ми стигна до заключението, че не може да ми има доверие и да ме остави да спя в къщата. Страхува се, че мога да повлека по пътя на грешниците и братята си.

— Ама това е пълен абсурд!

Той свива рамене и отбелязва:

— Е, можеше и да е още по-зле. Поне ми е позволено да ползвам кухнята и банята.

— И защо не ми каза? — питам.

— Сякаш ти си нямаш достатъчно свои проблеми!

— Имам си, но пък и винаги имам време за проблемите на другите!

— Нямаше да го приемеш на сериозно.

— О, боже! Толкова ли лоша приятелка съм?

— Не си лоша — отговаря Уолт. — Просто си прекалено обсебена от собствените си проблеми.

Свивам крака, прегръщам ги и се заглеждам в платнището на стените. После промърморвам:

— Съжалявам, Уолт. Нямах никаква представа. Предлагам ти да дойдеш да живееш у дома, докато това отшуми. Баща ти не може вечно да се сърди, я!

— Да се обзаложим ли? — поглежда ме иронично той. — Според него аз съм дяволско семе. Поради което се отказа от мен.

— Но защо тогава не напуснеш тази къща? Да избягаш?

— И къде да отида? — поглежда ми присмехулно той. — Пък и какъв смисъл има? И без това Ричард отказа да ми плаща колежа — като наказание, че съм гей. Смята, че ако отида в колеж, ще започна да се преобличам като жена и да ходя непрекъснато по дискотеки и други подобни глупости. Както и да е. Та сега всеки цент ми е ценен. Мисля да живея в палатката до септември, а след това отивам в колеж. — Отпуска се назад върху влажната възглавница и отбелязва: — Всъщност тук никак не е зле. Харесва ми.

— Нищо подобно! Ще дойдеш да живееш у дома! Аз ще спя при сестра ми, а ти можеш да вземеш моята стая...

— Кари, аз не прося милостиня!

— Но поне майка ти...

— Тя не смее да се весне пред очите на баща ми, когато е в такава настроение. Защото това само би влошило нещата още повече.

— Мразя хетеросексуалните мъже! — отсичам.

— Да — въздъхва Уолт, — аз също.

* * *

Толкова съм шокирана от положението, в което се намира Уолт, че са ми необходими няколко минути, докато осъзная, че тази сутрин в актовата зала нещо не е наред. Публиката е малко по-притихнала от обичайното, а когато заемам мястото си до Томи Брустър, забелязвам, че той чете „Нътмег“.

— Видя ли това? — пита, като разтърсва вестника.

— Не — свивам рамене. — Защо?

— Нали и ти пишеше за този парцал?

— Да. Веднъж. Но беше преди месеци.

— Е, най-добре вземи сега да го прочетеш! — изрича предупредително.

— Окей — кимвам, самата невинност.

И за да подчертая още повече факта, че нямам пръст в тази работа, аз се изправям, минавам през залата и стигам до сцената, където грабвам един екземпляр от вестника от купчината в ъгъла. Когато се обръщам, зървам зад себе си две второкурснички.

— Може ли да подадеш и на нас по един вестник? — питат, като се бутат една друга.

— Чух, че вътре всичко било за Дона Ладона — казва едната. — Направо не мога да повярвам, че някой може да направи подобно нещо!

Подавам им по един вестник, а аз се обръщам, за да се върна на мястото си. Налага се да забия нокти в дланите си, за да не издам треперенето на ръцете си. По дяволите! Ами ако ме хванат? Не, няма да ме хванат. Стига да се държа нормално, а Гейл да си държи езика зад зъбите.

Имам си следната теория: не могат да те изловят в нищо, стига да се държиш така, сякаш всичко си е наред.

Отварям вестника и се преструвам, че чета, като междувременно тайничко се озъртам да проверя дали Питър вече се е появил. Да, тук е и също чете задълбочено „Нътмег“. Бузите му са с цвета на червено цвекло и червенината пълзи надолу по врата му като пламъци.

Връщам се най-сетне на мястото си, където Томи очевидно е приключил с четенето на статията и вече набира скорост.

— Който и да е направил това, трябва да бъде изритан от училище! — казва. Поглежда пак заглавната страница, за да види името. — И кой е този Пинки Уедъртън? Никога не съм го чувал.

Него?

— Аз също — кимвам аз и правя озадачена физиономия. Не мога да повярвам, че Томи смята Пинки Уедъртън за истински ученик, при това за момче. Но сега, след като самият той ми предостави тази възможност, смятам да я доразвия. — Трябва да е някой нов.

— Единственият нов в даскало е Себастиан Кид. Мислиш ли, че той би могъл да го направи?

Скръствам ръце пред гърди и вдигам поглед към тавана, като че ли отговорът се крие някъде там.

— Ами все пак той ходеше по едно време с Дона Ладона, нали? И тя май го заразя. Може би е решил да ѝ отмъсти по някакъв начин.

— Вярно бе! — плясва се по челото Томи. — Знаех си аз, че в този тип има нещо коварно! Знаеш ли, че бил в частно училище? Чувам, че семейството му било доста богато. И сигурно затова се надсмива над нас, обикновените хора. Мисли се за по-добър!

— Прав си! — светват ентузиазирани очите ми.

Томи набира все повече скорост.

— Трябва да направим нещо с този тип! Да му срежем гумите! Или да уредим да го изритат от даскало! Хей! — Очевидно внезапно се сееща за нещо и се почесва по главата. — Ти не ходеше ли по едно време с него? Май чух, че...

— Само два-три пъти — признавам, преди да е успял да свърже нещата. — Но той се оказа точно такъв, какъвто ти каза — адски коварен тип!

* * *

През целия час по математика усещам очите на Питър впити в гърба ми. Себастиан също е тук, но от случката на паркинга насам аз старателно избягвам да го поглеждам. Днес обаче, когато го виждам да влиза, не мога да не се усмихна. Той ме поглежда стреснато, а после ми връща усмивката, очевидно изпитващ огромно облекчение, че вече не му се сърдя.

Ха! Само да знаеше какво му се готви!

В мига, в който звънва звънецът, аз се втурвам навън. Обаче Питър бързо ме настига.

— Как стана това? — пита авторитетно.

— Кое? — тросвам се аз.

— Как кое? — Завърта очи, като че ли не може да повярва, че се опитвам да му въртя номера. — Статията в „Нътмег“ разбира се!

— Нямам представа — отговарям и продължавам напред. — Направих точно това, което ми каза. Отнесох заготовката в аудио-визуалната зала...

— О, не, направила си нещо друго! — не се предава той.

— Питър — въздъхвам, — наистина не знам какво искаш да кажеш!

— Е, гледай да се сетиш, защото Смиджънс иска да ме види веднага в кабинета си. И ти също идваш с мен.

Сграбчва ръката ми, но аз бързо се изтръгвам.

— Сигурен ли си? Наистина ли си готов да й признаеш, че не довърши вестника?

— Мамка му! — сеща се той и ме поглежда ядно. — Значи се постарай много бързо да измислиш нещо.

— Няма проблеми. — Мисълта за сцена между Питър и госпожица Смиджънс е твърде изкусителна, за да й устоя. Аз съм като подпалвач, който държи да наблюдава пожарите си.

Госпожица Смиджънс седи зад бюрото си с вестник, разтворен пред нея. Пепелта от цигарата в ръката ѝ приближава пет сантиметра.

— Здравей, Питър! — казва тя и доближава цигарата до устните си. А аз наблюдавам в захлас, очаквайки всеки момент падането на пепелта. После тя оставя цигарата си в пепелник, пълен догоре с фасове, обаче стълбчето пепел си стои непокътнато. От огромната керамична купа в другия край на бюрото се вие дим от все още незагаснали фасове.

Питър сяда. Смиджънс ми кима вяло — очевидно присъствието ми не я интересува особено.

— Е — пита, като запалва следващата цигара, — кой е Пинки Уедъртън?

Питър я поглежда неразбиращо, а после се обръща и ме поглежда на кръв.

— Той е нов — казвам.

— Той ли?

— Или тя — намесва се Питър. — Той или тя съвсем наскоро са се преместили да живеят тук.

Това обаче изобщо не минава пред госпожица Смиджънс.

— Виж ти! И откъде?

— Ами, не знам — мърмори Питър. — Може би от Мисури?

— А защо не мога да открия нито него, нито нея в списъка на учениците си?

— Защото току-що се премести тук — отговарям. — Вчера. Е, не точно вчера, разбира се. Може би миналата седмица или там някъде.

— И сигурно името му все още не е влязло в системата — допълва Питър.

— Ясно — кимва Смиджънс и вдига вестника. — Обаче този Пинки Уедъртън се оказва един много добър писател! Бих искала да видя още неща от неговите — или нейните — неща във вестника!

— Разбира се — кимва не особено убедено Питър.

Госпожица Смиджънс поглежда Питър и му се усмихва ехидно. Махва с цигарата си, като че ли иска да каже още нещо, и точно тогава дългото стълбче пепел се приземява в деколтето ѝ. Тя скача и започва да изтръсква пепелта от блузата си, а ние използваме намалението, за да се измъкнем. Вече сме при вратата, когато тя се провиква:

— Почакайте!

Ние бавно се обръщаме.

— За този Пинки — отсича, примижавайки през дима, който се вие пред очите ѝ. Устните ѝ се извиват в коварна усмивка. — Искам да се запозная с него. Или с нея. И кажете на тази личност Пинки да реши от какъв пол е!

* * *

— Видяхте ли това? — пита Маги, като хвърля вестника на масата в стола.

— О, да — кимва Мишката, докато налива топла вода в супата си на прах. — Цялото даскало вече говори за това.

— И как така аз не знаех досега за това нещо тук? — обръща се обвинително тя към Питър.

— Може би защото си много заета с организационния комитет за бала? — предполага той. Пъхва се между Маги и Мишката. Маги пак грабва вестника и сочи заглавието. — И какво е това име, между другото? Пинки Уедъртън?

— Може би е прякор. Като Мишката — изтъквам.

— Но истинското име на Робърта не е Мишката! Така де, искам да кажа, тя не може да подписва есетата си с „Мишката“, нали така?

Питър ме поглежда многозначително и потупва Маги по главата.

— Няма нужда да тревожиш красивата си главица с неведомите механизми на „Нътмег“! Аз държа всичко под контрол!

— Така ли? — поглежда го изненадано тя. — Тогава какво ще правиш с Дона Ладона? Сигурно вече е побесняла!

— Всъщност — обажда се най-сетне Мишката, докато духа супата си, — на нея като че ли й харесва.

— Сериозно? — Маги се обръща назад и поглежда към другия край на стола.

Мишката е права. Дона Ладона действително изглежда доволна. Както винаги, обсебила е цялото внимание на своята маса. И както винаги, е обкръжена от блюдолизци и придворни пчелички, които са се събрали плътно около нея, сякаш тя е някоя велика филмова звезда, имаща нужда да бъде защитавана от феновете си. Дона се пъчи, усмихва се и привежда деликатно брадичка, после изкусително вдига рамене, като че ли всичките й движения се записват от невидима камера. Междувременно обаче Лали и Себастиан незнаяно защо отсъстват. Едва когато се изправам с празния си поднос, ги забелязвам, сбутани един до друг, в края на една празна маса в другия край на стола.

Тъкмо се каня да се омета оттук, когато се сдобивам с невероятната привилегия да бъда привикана от самата Дона Ладона.

— Кари? — Гласът ѝ е като училищен звънец. Аз се обръщам и тя ми помахва над главата на Томи Брустър.

— Здравсти — приближавам предпазливо.

— Видя ли онази история в „Нътмег“? — пита ухилена, безсъмнено много доволна от случилото се.

— Нямаше как да я пропусна.

— Луда работа! — въздъхва тя, сякаш вече ѝ е трудно да издържи на толкова много внимание. — Но както казах на Томи, а после и на Джен П., този, който е написал историята, очевидно ме познава много, ама много добре!

— Сигурно е така — усмихвам се приятелски аз.

Тя примигва срещу мен и изведнъж, колкото и да се старая, осъзнавам, че повече не мога да я мразя. Ето, опитах се да я съсипя, обаче тя някак си успя да извърти всичко в своя полза.

„Браво на нея!“ — казвам си, докато се отдалечавам.

32.

ПРИНЦЪТ НА ЗУБЪРИТЕ

— На теб известно ли ти беше, че Уолт живее в палатка? — питам Маги. Ръцете ни са пълни с торби с конфети.

— Не, разбира се! — отговаря Маги с тон, който подсказва, че според нея си измислям. — От къде на къде?

— Баща му разбрал, че е гей, и сега не му позволява да спи в къщата.

Маги поклаща глава и отбелязва:

— Няма съмнение, че Ричард е голям глупак, но не мога да повярвам, че ще изгони Уолт да спи навън в палатка! — Привежда се към мен и с доста висок шепот добавя: — Уолт е започнал да се превръща в царица на драмите! Сега, след като е... знаеш.

— Какво, гей ли?

— Все тая! — тръсва глава тя и двете влизаме в салона.

Хммм. Дотук с опитите да бъдеш по-добър приятел.

След като открих случайно Уолт в палатката, стигнах до заключението, че е прав — бях дотолкова обсебена от мисълта за Себастиан, а после и от неговото предателство, че почти не забелязвах какво става с моите приятели. Оттук и съгласието ми да помогна на Маги да украсим салона за абитуриентския бал. Но си напомням, че е само за този път. И все пак е начин да прекарам малко повече време с Маги.

— О, браво! — втурва се към нас Джен П. — Конфетите! И дванайсетте торби ли взехте?

— Тъхъ — кимва Маги.

Джен П. поглежда критично торбите в ръцете ни и отбелязва замислено:

— Обаче не съм сигурна дали са достатъчно. Не смятате ли, че ще ни трябват повече?

Маги изглежда съсипана — никога не я е бивало много по организирането на разни неща. И даже съм изненадана, че изкара

толкова дълго в този организационен комитет.

— А колко точно конфети всъщност ни трябва? — питам.

— Оставете ги сега тук, а после ще го измислим — нарежда Джен П., като посочва към един ъгъл, в който са струпани гирлянди и мека хартия. Но когато се обръщаме, за да отнесем торбите на мястото им, тя подвиква на Маги. — Видя ли онази история в „Нътмег“? Онази де, за краля и кралицата на бала? Пинки Уедъртън е напълно прав. Как може Дона Ладона да стане кралица на бала, щом ще си води кавалер отвън?! Защото, на кого ще му стане приятно, спомняйки си за абитуриентския си бал, да не бъде в състояние да се сети кой е бил кралят на бала?! Затова Синди Вайънд е права, като смята, че тя и Томи са главните претенденти. Обаче много ми хареса онази част за мен — как, ако успея да си намеря кавалер, може и да съм кандидатка за титлата. — Поема си дъх, сбутва Маги и продължава: — Но както казва Пинки, човек никога не знае. Нищо чудно вие двамата с Питър да се окажете победителите в сянка — в крайна сметка ходите вече от шест месеца!

„Божичко, създала съм чудовище!“ — мисля си, докато оставям торбите с конфети.

Тази седмица в „Нътмег“ Пинки Уедъртън покоси шансовете на всички за избирането им за крал и кралица на бала, поради което сега гимназията не може да спре да говори за това. Накъдето и да се обърна, някой ми цитира нещо от моята статия. „Трябва да изберем двойка, която е допринесла с нещо за развитието на това училище и е пример за истинска любов.“ Не знам защо подхвърлих и тази работа с „истинската любов“ — нищо чудно да съм го направила, за да не посмеят Лали и Себастиан да си въобразят, че са претенденти.

Сега Маги се изчервява и казва:

— Никога не съм искала да бъда кралица на бала! Ще умра, ако трябва да се кача на сцената пред всички!

— Така ли? Аз пък не. Е, всекиму според възможностите, нали? — Джен П. потупва Маги по рамото, поглежда ме остро и отминава.

— Точно така — промърморвам си под нос. После поглеждам крадешком към Маги, която изглежда доста объркана.

Може би изобщо не трябваше да пиша тази статия.

Измина месец, откакто Пинки Уедъртън направи своя дебют в „Нътмег“ и оттогава насам „той“ е много зает — публикува по една

статия всяка седмица: „Катерачката“ е за едно момиче, което успява да се изкачи до върха, като се превръща в марионетка на всеки; „Принцът на зубърите“ — за това как един тотален зубър се превръща в пич през последната година от гимназията; а сега и „Конни състезания Касълбъри — кои ще бъдат кралят и кралицата на бала?“. Освен това Пинки е завършил още една история, наречена „Крадли на гаджета и гаджета, които ги обичат“ — съвсем леко завоалиран разказ за връзката между Лали и Себастиан, която той все още не е публикувал и която смята да публикува през последната седмица в училище.

Междувременно аз си направих фотокопия и на петте истории и ги изпратих в „Ню Скул“. Джордж няколко пъти ми повтори да се обадя, за да се уверя, че са получени. В обичайния случай изобщо не бих си направила труда, обаче Джордж заяви, че светът е пълен с хора, които искат едно и също нещо, така че, за да бъдеш запомнен, винаги се налага да направиш нещо допълнително, че да могат по-лесно да те запомнят. Тогава му отговорих, че, примерно, бих могла да притичам гола по коридора, обаче той не схвана шегата. Та накрая се обадох.

— Да, госпожице Брадшоу — изрече дълбок мъжки глас от другия край на линията. — Получихме разказите ви и скоро ще се свържем с вас.

— Но кога точно?

— Ще се свържем — повтори той и затвори.

Божичко, никога няма да мога да се напъхам в тази програма!

— Много е напориста! — възкликва сега Маги.

— Кой, Джен П. ли? Нали беше решила, че малко я харесваш?

— Така е. В началото. Но тя е малко прекалено любезна, не мислиш ли? — отбелязва Маги, като с крак набутва навътре торбите с конфетите. — Непрекъснато е някъде наоколо. Казвам ти, Кари, откакто Пинки Уедъртън написа онази история за Питър...

Ох, не отново!

— Коя? „Принцът на зубърите“ ли? — питам. — Но ти откъде знаеш, че е за Питър?

— Че за кого друго би могла да бъде? Кой друг в това даскало беше пълен зубър, а после се появих аз и го превърнах в як тип?

— Хмммм — промърморвам неопределено и се опитвам да си припомня точно разказа.

Обикновено започва през септември. Ако си момиче, при това от последния клас, обикновено се оглеждаш и се питаш: „Дали ще успея да си намеря кавалер за абитуриентския бал? И ако не, как да го намеря?“ И ето че точно на това място в пиесата се появява Принцът на зубърите.

Той е момчето, на което изобщо не си обръщала внимание, когато сте били зайци, второкурсници или третокурсници. Първо е бил ниското хлапе с високия глас. После се е превърнал в малко по-високото хлапе с цайсите. Обаче после се е случило нещо. Гласът му е станал поплътен. Цайсите са заменени от контактни лещи. И ето че най-неочаквано се оказваш седнала до него по биология и си мислиш: „Хей, този може и да го харесам!“

Освен това Принцът на зубърите си има своите огромни плюсове. Тъй като не е бил развален от самочувствието, че е най-готиният пич в квартала, той е благодарен. И защото не е имал щастието нито да бъде овикван от тренъори, нито да бъде стъпкван от съотборници, той всъщност е доста приятен. И можеш да му се довериш...

Маги скръства ръце пред гърди, пронизва с очи гърба на Джен П. и продължава:

— Откакто излезе онази история за Питър, Джен П. просто не го оставя на мира! Трябва да видиш само как го гледа...

— Стига, Маги, не може да е вярно! Освен това Питър за нищо на света не би си паднал по Джен П. Той мрази този тип момичета.

Тя поклаща глава и промърморва:

— Не знам, Кари. Самият той е променен.

— В какъв смисъл?

— Май си мисли, че заслужава нещо повече!

— Няма такава, която да е повече от теб, Маги — изричам мило.

— И той отлично го знае.

— Той може и да го знае, но Джен П. — надали.

И точно в този момент, сякаш за да докаже тезата ѝ, Питър се появява в салона. Маги му помахва, обаче Питър не я вижда — вероятно поради факта, че Джен П. се втурва първа към него, смеейки се и размахвайки ръце. Питър ѝ кимва и също се усмихва.

— Маги... — обръщам се към приятелката си аз, но тя е изчезнала.

Откривам я на паркинга, седнала в своя кадилак. Цялата е обляна в сълзи и е заключила вратите.

— Маги! — почуквам на предното стъкло. Тя поклаща глава, запалва цигара и накрая все пак смъква стъклото до себе си.

— Какво?

— Маги, стига! Те само си говореха! — Божичко, къде съм го чувала това и преди? Точно като Себастиан и Лали, в началото — само си говореха. — Пусни ме в колата!

Тя отключва вратите и аз се пъхам на задната седалка.

— Скъпа, държиш се параноично! — казвам, но дълбоко в себе си се тревожа, че може би не е така. Да не би това по някакъв начин да е по моя вина? Ако не бях написала онази история за Принца на зубърите...

— Мразя Пинки Уедъртън! — изграква тя. — Само да го срещна, ще го науча аз! Сега самочувствието на Питър нарасна толкова, че вече се мисли едва ли не за Божи дар! — Внезапно се обръща към мен и изсъсква: — Ти нали също работиш за този „Нътмег“? Не може да не познаваш Пинки Уедъртън!

— Маги, не знам кой е! Честна дума!

— Добре де — присвива подозрително очи тя, — тогава кой знае?

— Нямам представа! — свивам безпомощно рамене. — Този Пинки Уедъртън предава историите си на Гейл, а Гейл...

— Коя е Гейл? — повишава тон тя. — Може би именно Гейл е Пинки Уедъртън!

— Надали, Маги — отбелязвам, докато разглеждам кожичките на ноктите си. — Все пак Гейл е само един заек!

— Трябва да говоря с Питър!

— Добра идея! — кимвам успокоително. — Сигурна съм, че Питър всичко ще изясни.

— Значи вече си на негова страна, така ли?

— Нищо подобно, Маги, на *твоя* страна съм! Просто се опитвам да ти помогна.

— Тогава го намери! — заповядва ми тя. — Върни се в салона и го открий! Кажу му, че искам да го видя. Веднага!

— Разбира се!

Скачам от колата и побързвам да се върна в салона. Джен П. още държи в плен Питър, като нарежда нещо за важността от хелиеви балони.

Прекъсвам ги и му предавам съобщението от Маги. Не му става много приятно, но все пак тръгва след мен, като помахва неохотно на Джен П. и ѝ обещава, че ще се върне. Гледам го как прекосява паркинга и с всяка следваща стъпка напред гневът му става все по-силен. И когато стига до кадилака, вече е толкова бесен, че отваря рязко вратата, а после я затръшва зад гърба си.

Може би на Пинки му е време да се върне в Мисури.

33.

ДРЪЖТЕ СЕ ЗА ГАЩИТЕ!

В събота вечер Мишката пристига у дома на вечеря. Аз сервирам петел с вино, чието приготвяне ми отне цял ден. Но наскоро установих, че готвенето е страхотен начин да се разсееш от проблемите си, като същевременно ти създава усещане за реализация. Имаш чувството, че вършиш нещо полезно, нищо че само след няколко часа ще си излял всички доказателства. Освен това се старая да стоя повече у дома, за да мога да прекарвам повече време с Дорит. Психоаналитикът подчерта, че тя има нужда да се чувства част от нормално семейство. Та вече веднъж седмично приготвям нещо специално и отнемащо дълго време от книгата на Джулия Чайлд.

Баща ми, разбира се, обожава Мишката — тя може да говори за теореми почти толкова, колкото може и той — та след като известно време си бърборим за математика, разговорът се насочва към темата за колежа и за това колко Мишката се вълнува, че отива в Йейл, и колко аз се вълнувам, че отивам в „Браун“, а накрая незначайно как започваме да говорим за момчета. Мишката разказва на баща ми за Дани и ето че накрая на дневен ред излиза и името на Джордж.

— Преди Кари имаше един много добър ухажор — изтъква нарочно баща ми, — обаче тя го отхвърли!

Въздъхвам и казвам:

— Татко, не съм отхвърлила Джордж. Непрекъснато си говорим по телефона. Приятели сме!

— По мое време момчетата и момичетата не бяха приятели. Под думата „приятели“ се имаше предвид...

— Да, знам какво сте имали предвид, татко — прекъсвам го аз.
— Но сега не е така! Момчетата и момичетата наистина могат да бъдат приятели!

— И кой е този Джордж? — пита Мишката.

Аз простенвам. Всеки път, когато Джордж се обади, което ще рече около веднъж седмично, ме кани на среща, а аз му отказвам,

изтъквайки, че още не съм готова. Но истината е, че когато става въпрос за Джордж, вероятно никога няма да бъда готова. Но на глас изричам:

— Той е едно момче, с което се запознах в „Браун“.

— Много приятен млад човек — напява баща ми. — Точно от онези младежи, с които всеки баща мечтае да види дъщеря си!

— И точно от онези младежи, с които и дъщерята знае, че трябва да излиза, обаче не може! Защото те не я привличат!

Баща ми вдига безпомощно ръце и простенва:

— И какво му е толкова голямото на привличането? Най-важното на този свят е любовта!

Двете с Мишката се споглеждаме и се разкискваме. Де да можеше Джордж наистина да ме привлича! Това би разрешило всичките ми проблеми. Даже така бих имала кавалер за абитуриентския бал. Не че вече е късно да го поканя. Знам, че той ще дойде, но не искам пак да му създавам погрешна представа за себе си. Няма да бъде честно спрямо него.

— Не може ли да сменим темата, ако обичате? — казвам.

И внезапно, сякаш в отговор на молитвите ми, от задната врата на къщата се разнася ожесточено чукане.

— Маги е! — провиква се Миси.

— Кажи ѝ да влезе! — вика татко.

— Казва, че не иска. Казва, че иска да говори с Кари насаме. И че било спешно.

Мишката повдига многозначително вежди и отбелязва:

— Сега пък какво е станало?

А аз оставям салфетката си на масата и отивам при задната врата.

Лицето на Маги е подпухнало от сълзи, а косата ѝ стърчи във всички посоки, сякаш се е опитвала да я изтръгне от корените. Прави ми знак да изляза навън. Аз се опитвам да я прегърна, но тя прави крачка назад. Цялата се тресе от ярост.

— Знаех си, че ще стане така! Знаех си!

— Какво си знаела? — паникьосвам се аз.

— Не мога да говоря за това тук. Не и когато баща ти е наблизо. Нека се срещнем в „Смарагда“ след пет минути!

— Ама... — Поглеждам назад към къщата. — Мишката е тук и...

— Значи доведи и Мишката! — срязва ме тя. — „Смарагда“. След пет минути! Чакам ви!

* * *

— Какъв, по дяволите, е проблемът пък сега? — пита Мишката, когато спираме до колата на Маги. Тя е празна, което означава, че Маги е влязла вътре съвсем сама — факт, който сам по себе си е достатъчно основателен повод за притеснение.

— Нямам представа — отговарям унило. — Но си мисля, че има нещо общо с Питър. И с онази история в „Нътмег“. За Принца на зубърите.

Мишката се смръщва и отбелязва:

— И кой казва, че това непременно е Питър?

— Според Маги е така.

— Типично! Тя продължава да си въобразява, че всичко на този свят се върти около нея.

— Да, знам, но...

Тъкмо обмислям дали да не изплюя камъчето за истинската самоличност на Пинки Уедъртън, когато вратата на бара се отваря и Маги подава глава.

— Аха, ето ви и вас! — възкликва мрачно и влиза обратно вътре.

Заварваме я седнала на бара, пиеща нещо, което ми прилича на чиста водка. Изгълтва набързо цялото съдържание на чашата си и иска втора. Мишката си поръчва един скоч, а аз се задоволявам с обичайния си „Сингапурски грог“. Имам чувството, че онова, което предстои, няма да бъде особено приятно, затова решавам, че се нуждая от нещо по-сладко за пиене.

— Така! — заявява Маги. — Тя го хвана!

— Коя е „тя“ и кого е хванала? — пита Мишката. Знам, че не иска да прозвучи саркастично, но точно така звучи — мъничко.

— Робърта! — сдъвква я Маги. — Сега не е моментът за подобни подмятания!

— Само питам! — вдига ръце Мишката и свива рамене.

— Но все пак смятам, че отчасти и *ти* имаш вина! — продължава Маги, като поглъща нова голяма глътка водка. — Ти си

тази, която ни запозна!

— С кого, с Питър ли? Стига, Маги, познаваш го от години! Просто никога преди не го беше забелязвала. Пък и не си спомням някога да съм ти казвала да хукваш след него!

— Именно — вметвам аз. — Не е като някой да те е *принуждавал* да правиш секс с него!

— Само защото ти не...

— Да, знам. Девствена съм и толкова. Обаче не е по моя вина. Вероятно щях да спя със Себастиан, ако Лали не ми го беше откраднала.

— Сериозно? — поглежда ме изненадано Мишката.

— Ами да! Така де, защо не? Че с кого друго да правя секс? — Оглеждам бара. — Е, може би бих могла да си набележа някой случаен и да го направим на паркинга...

— Извинявайте, ама сега сме се събрали да говорим за мен! — прекъсва ме Маги, като трясва чашата си на бара. — В случая аз съм онази, която си има неприятности. Аз съм онази, която се побърква. И аз съм онази, която е готова да се самоубие...

— Недей — отбелязва Мишката. — Голяма цапаница...

— Престани! — изкрещява Маги.

Двете с Мишката се споглеждаме и автоматично си подвиваме опашките.

— Така. — Маги си поема дълбоко дъх. — Случи се! Най-големият ми страх. Сбъдна се!

Мишката вдига очи към тавана и с върховно търпение изрича:

— Маги, не можем да ти помогнем, докато не ни кажеш какво е това, което се е случило!

— Не се ли сещате? — Гласът ѝ се превръща във вой. — Питър скъса с мен! Скъса и сега ходи с Джен П.!

Едва не падам от столчето на бара.

— Точно така — изръмжава тя. — След като се скарахме яко в сряда следобед, когато... нали се сещаш? — Поглежда ме. — В деня, в който флиртуваше с Джен П. в салона. Първо се накрещяхме както трябва, а после правихме секс и аз реших, че всичко е наред. А после, този следобед, той ми се обаждат и казва, че трябвало да поговорим.

— Олеле!

— Та идва той у нас и... — Тук Маги оборва глава. — Той... каза, че вече не можел да излиза с мен. Каза, че всичко свършило.

— *Но* защо?

— Защото си падал по Джен П. и искал да ходи с нея.

Мамка му! Това е моя грешка! Как можах да бъда толкова глупава?! Но пък изобщо не съм очаквала, че хората ще започнат да вземат толкова на сериозно историите в „Нътмег“!

— Няма начин! — казва най-сетне нещо и Мишката.

— О, има — прошепва Маги. Поръчва си още една водка, отпива и я оставя на бара. Вече започва да заваля думите си. — Каза, че бил питал майка си — представяте ли си, да пита майка си?! — какво мисли по въпроса, а тя казала, че все още бил прекалено млад, за да се обвързва сериозно само с едно момиче, затова трябвало да „пробва и други възможности“. Чували ли сте някога някой друг да говори така? Сигурна съм, че идеята изобщо не е била на майка му! Била си е изцяло *негова*! И използва майка си само като *извинение*!

— Отвратително! — промърморвам и засмуквам силно от сламката си. — Какво леке!

— Питър не е точно леке — казва Мишката. — Може и да е идиот, но...

— Той е леке с хубава прическа.

— Прическа, която аз го накарах да си направи! — възкликва Маги. — Аз бях тази, която му каза да се подстриже така! Аз... аз го превърнах в страхотен пич и сега всички момичета искат да бъдат с него! Аз го създадох! А как ми се отплаща той?

— Направо нечувано!

— Стига, Маги, грешката не е твоя. Просто Питър е като всеки друг мъж. Единственият начин, по който можем да гледаме на мъжете, е като на електрони. Всичките си имат разни стърчащи заряди и непрекъснато си търсят дупка, където да сложат зарядите си...

— Имаш предвид пенисите си ли? — стрелка ме ядосано Маги.

— „Пенис“ би било твърде преувеличено — намесва се Мишката, доразработвайки теорията ми. — Тук не става въпрос за същинска материя. Това е нещо като груба форма на електричество...

Маги стисва зъби и изръмжава:

— Той ще бъде неин кавалер на бала!

Отпускам се на бара, неспособна да издържа тежестта на вината. Трябва да кажа на Маги истината. Сигурно никога повече няма да ми проговори, но...

Към нас се приближава мъж и се настанява на стола до Маги.

— Изглеждате ми разстроена — казва той, като леко докосва ръката ѝ. — Може би ще мога да ви черпя едно питие?

Ха!

Двете с Мишката се споглеждаме, а после дружно се обръщаме към Маги.

— Защо не? — вдига тя празната си чаша. — Напълнете я.

— Маги! — обаждам се предупредително аз.

— Какво бе? Жадна съм!

Опитвам се да я погледна с широко отворени очи, което би трябвало да ѝ подсказже, че ние не познаваме този тип и не би трябвало да му позволяваме да ни купува питиета, обаче тя изобщо не схваща посланието ми.

— Водка — заявява и се усмихва кокетно. — Аз пия *водка*!

— Извинете — обръща се Мишката към мъжа, — но познаваме ли ви отнякъде?

— Не мисля — отговаря той, самата любезност. Не е точно стар, на не повече от двацет и пет, но за нас си е твърде старичък. И освен това е облечен в риза на сини и бели райета и тъмносин блейзер със златни копчета. — Аз съм Джаксън — представя се и подава ръка.

Маги се ръкува с него и казва:

— Аз пък съм Маги. Това е Кари. И Мишката. — Хълцане. — Извинявам се, Робърта.

— Наздраве! — вдига Джаксън чашата си. — От същото за новите ми приятели! — поръчва на бармана.

Двете с Мишката пак се споглеждаме.

— Маги — потупвам я по рамото. — Може би вече трябва да тръгваме.

— Не и докато не съм си довършила питието! — отсича тя и ме сритва в глезена. — Освен това искам да си поговоря с Джаксън. Е, Джаксън — привежда глава към него, — ти какво правиш тук?

— Току-що се настаних в Касълбъри. — Изглежда ми относително свестен човек, като в случая „свестен“ означава, че не е напълно пиян... засега. — Банкер съм — добавя.

— Ооооо, банкер значи! — заваля пиански Маги. — Майка ми винаги ми е казвала, че трябва да се омъжа за банкер!

— Така ли? — Джаксън плъзва ръка около кръста на Маги, за да я задържи.

— Маги! — срязвам я аз.

— Шшшшт! — слага пръст на устата си тя. — Забавлявам се! Не може ли човек да се поотпусне мъничко?

Свлича се неуверено от стола, а после възкликва:

— Тоалетнатааа! — И се втурва напред. След около една минута Джаксън ни се извинява и също изчезва.

— И какво да правим сега? — обръщам се към Мишката.

— Предлагам да я хвърлим на задната седалка на колата й и *ти* да я откараш у дома.

— Става.

Обаче ето че минават десет минути, а Маги все още я няма. Започваме да се паникьосваме. Надникваме в тоалетната, обаче Маги я няма там. Точно до нея има малко коридорче, което отвежда на паркинга. Излизаме навън.

— Колата й все още е тук — въздъхвам с облекчение. — Не може да е отишла много далече.

— Може да е заспала на задната седалка.

Маги може и да е заспала, обаче колата й изглежда подложена на някаква странна и ожесточена активност. Тресе се напред-назад, а прозорците са замъглени.

— Маги? — изпищявам и започвам да чукам по задното стъкло. — *Маги!*

Пробваме вратите. Всички са заключени. С изключение на една.

Отварям я рязко. Маги лежи на задната седалка, а Джаксън е отгоре й.

— Мамка му! — възкликва, когато ни вижда.

Мишката надниква в колата и се провиква:

— Вие какво правите тук? Махайте се! Излизайте от колата!

Джаксън се опитва да напипа дръжката на вратата зад себе си.

Успява да отключи, но точно тогава вратата внезапно се отваря сама и той се претъркулва на тротоара.

Както забелязвам с облекчение, той е все още облечен. В общи линии. Както и Маги.

Мишката се втурва към него и навира нос в лицето му.

— Вие какъв сте? Някакъв перверзник ли или какво?

— Спокойно! — отстъпва той. — Идеята не беше моя! Тя беше тази, която искаше да...

— Не ми пука! — изревава Мишката. Грабва сакото му и му го хвърля в ръцете. — Вземайте си тъпия блейзер и се омитайте оттук, преди да съм извикала полицията! И само да сте посмели да се върнете тук! — добавя, докато Джаксън, вдигнал блейзера пред себе си като щит, се изнизва нещастно.

— Какво става? — обажда се сънливо Маги.

— Маги? — потупвам я по лицето аз. — Добре ли си? Той да не би... нали не те е...

— Нападнал ли? Нееее — изкисква се. — Аз го нападнах. Или поне се опитах. Обаче не успях да му сваля гащите. И знаете ли какво? — Хълцане. — Хареса ми. Наистина ми хареса. Много!

* * *

— Кари? Сърдиш ли ми се?

— Не, разбира се — уверявам я аз. — Защо да ти се сърдя, Маги?

— Защото съм имала повече момчета от теб — заявява тя с поредното хълцане и усмивка.

— Няма проблеми. Някой ден ще те настигна.

— Надявам се. Защото е много забавно, да знаеш. И освен това е... власт! Имаш власт над всичките тези типове!

— Тхммм.

— Нали няма да кажеш на Питър?

— Няма, естествено. Това ще си бъде нашата малка тайна.

— Обаче кажи и на Мишката! За да стане и нейна тайна.

— Разбира се...

— Но сега, като се замисля — вдига назидателно пръст тя, — може би трябва да кажеш на Питър. Искам да го накарам да ревнува! Искам да си мисли за онова, което изпуска! — Изхълцва и слага ръка на устата си. Аз автоматично отбивам встрани от пътя. Маги се свлича навън и започва да повръща, а аз държа косата ѝ назад.

Когато се връща в колата, изглежда значително изтрезняла, но също така и вече доста по-мрачна.

— Направих нещо много тъпо, нали? — простенва.

— Не се притеснявай за това, Маги. Всички понякога правим тъпи неща.

— О, боже! Аз съм мръсница! — Слага ръка на челото си. — Едва не правих секс с двама мъже!

— Стига, Маги, не си мръсница! Няма значение с колко мъже си спала! Важното е как си спала с тях!

— Какво би трябвало да означава това?

— Нямам престава. Обаче звучи добре, нали?

Навлизам тихо в алеята пред къщата им. Родителите на Маги са дълбоко заспали, така че аз успявам да я закарам в пълна безопасност до стаята ѝ и да ѝ облека нощницата. Дори намирам начин да я убедя да пийне чаша вода и да вземе два аспирина. Тя се вмъква в леглото си и ляга по гръб, вторачена в тавана. После се свива в ембрионална поза.

— Знаеш ли, понякога ми се иска отново да стана малка.

— Да — въздъхвам. — Отлично разбирам какво имаш предвид.

Изчаквам няколко минути, докато се уверя, че вече е дълбоко заспала, после изгасвам лампата в стаята ѝ и се измъквам незабелязано от къщата ѝ.

34.

ТРАНСФОРМАЦИЯ

Скъпа госпожице Брадшоу; започва писмото.

С радост ви информираме, че се освободи място за летния семинар по творческо писане, който ще бъде воден от носителя на множество литературни награди, белетриста Виктор Грийн. Поради крайно ограничения брой места за този семинар молим незабавно да потвърдите присъствието си.

„Ню Скул“.

Приета съм! *Приетасъмприетасъмприетасъм!* Или поне си мисля, че съм приета. Но всъщност уточнява ли се, че съм приета? *Освободи се място...* В последната минута ли се е освободило? Да не би някой да се е отказал? Аз да не би да съм някаква резерва? *Крайно ограничения брой места...* Аха! Това ще рече, че ако аз не заема мястото, някой друг веднага ще го заеме! Сигурно вече има десетки чакащи, може би стотици...

— Таткоooooo!

— Какво? — вдига стреснато глава той.

— Трябва да... получих това писмо... Ню Йорк...

— Престани да подскачаш и ми кажи за какво става въпрос!

Слагам ръка на гърдите си, за да успокоя бушуващото си сърце.

И казвам тържествено:

— Приеха ме в онази програма по творческо писане, за която ти говорех! В Ню Йорк. И ако веднага не потвърдя присъствието си, ще дадат мястото ми на някой друг!

— Ню Йорк ли? — възкликва баща ми. — Ами „Браун“?

— Татко, не разбираш. Ето тук, виждаш ли? *Летен* курс по творческо писане! От двайсет и втори юни до деветнайсети август. А

„Браун“ започва чак в началото на септември! Значи има достатъчно време да...

— Не знам, Кари.

— Ама, татко...

— Аз си мислех, че това с писането е просто хоби...

Поглеждам го втрещена.

— Не е хоби, разбира се! — обяснявам. — Просто е нещо, което наистина искам да правя. — Но не мога да му обясня колко много го искам. Не ми се ще да го плаша.

— Ще го обмислим.

— Не! — изкрещявам. Той ще мисли и ще мисли и докато го измисли, ще бъде прекалено късно. Пъхвам писмото под носа му и отсичам: — Трябва да реша сега! Иначе...

Най-сетне той сяда и наистина започва да го чете.

— Не съм много сигурен — казва накрая. — Ню Йорк през лятото? Може да се окаже доста опасно.

— Татко, там живеят милиони. И са си съвсем добре.

— Хмммм — размишлява той. — Джордж знае ли за това?

— За това, че са ме приели ли? Все още не. Но иначе именно той ме окуражи да им изпратя историите си. Той е изцяло с мен по този въпрос.

— Ами...

— Татко, моля те!

— Щом Джордж ще бъде там...

И защо Джордж трябва да има нещо общо с това? На кого му пука какво мисли Джордж? Тук става въпрос за мен и моето бъдеще, а не за Джордж.

— Той ще бъде там цяло лято — изричам на глас. — Ще кара стаж в „Ню Йорк таймс“.

— Така ли? — Баща ми определено е впечатлен.

— Така че ходенето в Ню Йорк през лятото е съвсем типична стъпка за възпитаниците на „Браун“!

Баща ми сваля очилата си и пощипва носа си.

— Доста път е дотам...

— Два часа.

— Това е съвсем друг свят. Не ми се ще да мисля, че вече те губя!

— Татко, и без това ще ме изгубиш — рано или късно. Защо да не го направим по-рано, а? Така ще имаш повече време да свикнеш с идеята.

Баща ми се разсмива.

Да, вътре съм!

— Е, два месеца в Ню Йорк няма да ти навредят — отбелязва той, очевидно опитвайки се да убеди сам себе си. — А първата година в „Браун“ е доста напрегната. Освен това съм наясно колко трудна беше и тази учебна година за теб. — Потрива нос, опитвайки се да отложи неизбежното. — Дъщерите ми... Те са всичко за мен.

И както винаги след подобни думи, се разплаква.

* * *

— Изненадваш ме — отбелязва Дона Ладона няколко дена по-късно. — Много по-издръжлива си, отколкото те мислех!

— Хъм. — Замиждавам и поглеждам през очуляра. — Обърни глава надясно. И се постарай да не изглеждаш толкова щастлива. От теб се очаква да изглеждаш съсипана от живота.

— Не искам да изглеждам грозна!

Въздъхвам и вдигам очи.

— Просто се опитвай да не изглеждаш като шибана мажоретка, става ли?

— Окей — съгласява се неохотно тя. Свива коляно към брадичката си и ме поглежда тъжно изпод обилно наклепаните си със спирала мигли.

— Страхотно! — Щраквам. Това ми напомня за „Голямата тайна“ на Дона Ладона. Тя мрази миглите си. Без спирала те са бледи стърчащи бодли, като мигли на куче. И точно в това се състои най-големият страх на Дона — че някой ден някой мъж ще я види без спирала и ще избяга с писъци от стаята.

Тъжна работа. Правя още няколко снимки, после изкрещявам:

— Стана!

Оставям фотоапарата, а Дона сваля крака от парапета на верандата.

— А кога ще направим онези в стил „Мерилин Монро“? — пита, докато влизаме в къщата.

— Може да направим Мерилин още днес следобед. Обаче това означава, че утре ще трябва да направим пънка!

Тя вече се изкачва по стълбите, но се надвесва над перилата и се провиква:

— Мразя пънк! Грозен е!

— Ще те направим като хермафродит! — отговарям аз, като се старая да ѝ представя нещата в максимално приятна светлина. — Като Дейвид Бауи. Можем цялата да те боядисаме в червено!

— Ти си луда! — Тя тръсва глава и изчезва с гръм и трясък на горния етаж, за да се преоблече, но иначе не е сърдита. Поне толкова научих за нея. Просто обича да съска, но не хапе. Това си е нейният начин да си доказва, че е жива.

Бутвам една отворена кутия със зърнена закуска и се мятам на мраморния барплот, за да я изчакам. Къщата на Дона е истинска какофония от материали — мрамор, злато, тежки копринени завеси, — които някак си не си хармонират и създават впечатлението, че си влязъл в безвкусна панаирджийска къща. Но през последните няколко дена започнах да свиквам с нея.

Очевидно можеш да свикнеш с всичко, стига достатъчно дълго да бъдеш с него.

Можеш да свикнеш дори с мисълта, че бившата ти най-добра приятелка продължава да ходи с бившето ти гадже и че даже ще ходят заедно на абитуриентския бал. Но това не означава, че си длъжна да разговаряш с тях. Нито означава, че си длъжна да разговаряш за тях. Не и след като си живяла с този факт цели четири месеца.

Просто това е едно от онези неща, които е трябвало да преживееш.

Вдигам фотоапарата от плота до мен и оглеждам лещите. Лекичко издухвам една прашинка от тях и поставям капачето.

— Дона? — провиквам се. — Побързай!

— Не мога да си вдигна ципа! — изревава в отговор тя.

Завъртам очи и внимателно връщам фотоапарата на плота.

Пак ли ще трябва да я видя по бельо? Както установих, Дона е от онези момичета, които свалят дрехите си при най-дребния повод. Не, не се изразих правилно. Тя всъщност изобщо няма нужда от повод,

само минимално количество уединение. Първото нещо, което направи — или както тя ме информира, първото нещо, което винаги прави, след като се прибере от училище — е да се съблече.

— Мисля, че човешкото тяло е много красиво нещо — заяви, като свали полата и пуловера си и ги захвърли на дивана.

Опитах се да не гледам, но не можах да устоя.

— Хъм. Ако имаш тяло като твоето...

— Твоето тяло също не е никак лошо — отвърна небрежно тя. — Но някоя и друга заобленост тук и там няма да ти се отрази зле.

— Е, хубавите гърди не ги раздават като бонбони, ако още не си разбрала. Така де, не можеш просто да влезеш в магазина и да си ги купиш!

— Знаеш ли, че си много смешна! Когато бях малка, баба ми ни разправяше, че бебетата идвали от магазините.

— А после колко различно се оказва всичко, нали?

Тръгвам по стълбите към стаята на Дона, като се питам за кой ли път как изобщо станахме приятелки. Е, може би не съвсем приятелки, но да се разбираме. Защото не сме истински приятелки. Твърде сме различни, за да бъдем такива. Аз никога няма да я разбера напълно, а и тя не проявява никакъв интерес да разбере мен. Но като изключим това, тя е страхотно момиче.

Сякаш беше преди милиони години, когато влязох в оня курс по фотография в библиотеката и ме прикрепиха към нея. После продължих да ходя на курса, тя също, а след като излезе онази статия за царицата на пчелите, тя започна видимо да омеква към мен.

— Все още не мога да разбера какви са тези F-спирки — заяви ми тя един следобед. — Всеки път, когато видя буквата „f“, си мисля за думата „fuck“^[1]. Просто не мога да не си мисля за нея!

— Виж какво — отговорих, — това са като спирките за камиони, само че на тези спираш, за да правиш секс.

И от този момент нататък Дона престана да ме мрази и реши, че аз съм просто едно забавно, смешно, лудо момиче. А когато после пак трябваше да се разпределим по двойки, Дона нарочно ме избра за неин партньор.

Тази седмица трябваше да си измислим тема и да направим снимки по нея. Ние с Дона избрахме темата „Трансформация“. Всъщност темата я измислих аз, а Дона с радост се съгласи. Прецених,

че с нейния външен вид можем да я облечем в различни тоалети и да я превърнем в три различни жени, а снимките да правя аз.

— Дона? — провиквам се пак.

Вратата ѝ е отворена, но аз за всеки случай пак чукам — от учтивост. Заварвам я приведена напред да се бори с ципа на старата рокля, която открих сред дрехите на майка ми. Тя вдига глава, слага ръце на кръста и отсича:

— Кари, колко пъти ти казах, че не е необходимо да чукаш? Хайде, ще дойдеш ли да ми помогнеш?

Тя се обръща и за момент гледката на роклята на майка ми събира миналото и бъдещето в две реки, изтичащи се в огромно море. Чувствам се като единствената оцеляла на сал наред вълните, без никакви надежди да стигна скоро сушата.

— Кари? — обажда се Дона. — Нещо не е наред ли?

Поемам си дълбоко дъх и тръсвам глава. Вече е крайно време да започна да гребя. Крайно време е да се насоча към бъдещето си.

Пристъпвам към нея и вдигам ципа на роклята.

— Благодаря — казва тя.

На долния етаж тя се изтяга съблазнително на дивана, а през това време аз приготвям триножника.

— Смешна си, знаеш ли? — казва тя.

— Аха — усмихвам се аз.

— Но не просто така, повърхностно смешна — продължава тя, подпряна на лакти. — Различен вид смешна. Ти не си онова, което изглеждаш!

— В какъв смисъл?

— Ами, преди те мислех за лигла. И за нещо като зубър. Така де, ти си безсъмнено хубава, но като че ли никога не изпитваше желание да използваш красотата си.

— Може би защото съм искала да използвам мозъка си.

— Не, не е това — размишлява тя. — Мисля, че по едно време смяхах, че мога да те смачкам. Обаче после прочетох онази статия в „Нътмег“. Би трябвало да се вбеся, но странното бе, че тя ме накара да те погледна с други очи. Да ти се възхитя! Казах си: „Това е момиче, което може да отстоява себе си! И което е в състояние да се изправи срещу мен!“ А имай предвид, че не са много момичетата, които могат да го направят!

Вдига глава, поглежда ме и допълва:

— Защото ти си Пинки Уедъртън, нали?

Отварям уста, подготвяйки се за аргументи и обяснения защо не съм, но после я затварям. Вече няма нужда да се преструвам.

— Аха — изричам простичко.

— Дааа. Определено успя да заблудиш доста народ. Не се ли страхуваш, че ще те разкрият?

— Няма значение. И без това вече не ми е необходимо да пиша за „Нътмег“. — Поколебавам се, но после решавам да споделя с нея великата новина: — Приеха ме в една специална програма за творческо писане! И през лятото ще ходя в Ню Йорк!

— Виж ти! — Дона звучи както леко впечатлена, така и леко изпълнена със завист. И за да не остане назад, допълва: — Нали знаеш, че имам братовчедка в Ню Йорк?

— Разбира се. Казвала си ми милион пъти.

— Тя е голяма работа в рекламата. И има хиляди ухажори. И е много красива.

— Много хубаво.

— Ама наистина, неподправено красива! И преуспяваща! Както и да е... — Замълчава, за да оправи роклята си, след което добавя: — Трябва да се запознаеш с нея!

— Добре.

— Не, сериозно! — настоява тя. — Аз ще ти дам телефонния ѝ номер. Можеш да ѝ се обадиш и да се уговорите да се видите някъде. Ще я харесаш, гарантирам ти! Тя е по-дива и от мен!

* * *

Свивам в нашата алея и се озъртам объркано.

Пред гаража ни е паркиран червен пикап и ми трябва известно време, за да осъзная, че е на Лали и че тя е в къщата ми и ме чака. През главата ми минава безумната мисъл, че със Себастиан са скъсали и че сега тя е дошла да се извини, което ще рече, че аз мога отново да тръгна със Себастиан, а с Лали пак да си бъдем приятелки...

Смръцвам се и паркирам колата до пикапа. Какви ги мисля изобщо? Вече никога повече не бих могла да тръгна със Себастиан.

Той е съсипан за мен — като любим пуловер, сдобил се с грозно петно. Приятелството ми с Лали също е съсипано завинаги. Тогава какво прави тя тук?

Заварвам я на верандата с Миси. Винаги любезната ми и мила сестра безпомощно се опитва да води светски разговор, шокирана не по-малко от мен от присъствието на Лали.

— А как е майка ти? — пита неловко.

— Добре е — отговаря Лали. — Баща ми ѝ купи ново кученце, така че сега е щастлива.

— Това е много хубаво — отбелязва Миси е изкуствена усмивка. В този момент вдига очи и ме вижда да приближавам към тях. — Кари! — скача на крака. — Добре че си дойде! Аз трябва да се упражнявам! — И раздвижва пръсти в имитация на свирене на пиано.

— Беше ми приятно — казва Лали. И проследява Миси, докато тя не се прибира в къщата. След това се обръща към мен.

— Е? — поглеждам я аз и скръствам ръце пред гърди.

— Как можа? — провиква се тя.

— Какво? — сащисвам се аз. Аз очаквам от нея да моли за прошка, а тя какво — напада ли ме?

— *Ти* как можа?! — парирам удара.

А после забелязвам навит на руло ръкопис в ръката ѝ. Сърцето ми се свива. Веднага разбирам какво е това — моята статия за нея и Себастиан, Онази, която дадох на Гейл преди седмици и ѝ поръчах да я пази. Онази, която възнамерявах да я предупредя да не пуска във вестника.

— Как можа да напишеш това?! — възкликва Лали.

Аз правя крачка към нея, поколебавам се, а после предпазливо присядам от другата страна на масата. Тя се прави на корава, обаче очите ѝ са огромни и насълзени, сякаш всеки момент ще се разплаче.

— Какви ги говориш?

— Това! — Хвърля листите на масата. Те се разпиляват и тя побързва да ги събере. — И изобщо не се опитвай да отричаш! Знаеш много добре, че ти си писала това!

— Така ли?

Тя бързо изтрива с ръка ъгълчето на окото си и отсича:

— Мен не можеш да ме заблудиш! Тук има неща, които само ти би могла да знаеш!

Хиляди мълнии! Не че се чувствам зле. Нито пък виновна.
Защото тя все така си остава човекът, предизвикал тази каша.
Залюлявам се в стола си и вдигам крака на масата.

— Как се докопа до това?

— Чрез Джен П.

Джен П. сигурна е висяла при Питър, докато са подготвяли вестника, открила е това в папката на Гейл и го е откраднала.

— И от къде на къде Джен П. ще ти го дава?

— Просто с нея се познаваме отдавна — изрича бавно тя. — Някои хора са лоялни, за разлика от други.

Сега вече наистина се държи възмутително. И тя познаваше мен от много години. Но може би е решила да пропусне тази част.

— Очевидно краставите магарета наистина се надуват. Ти открадна Себастиан, тя пък открадна Питър!

— О, Кари! — въздъхва бившата ми приятелка. — Винаги си била много тъпа по отношение на момчетата! Не можеш да откраднеш ничие гадже, освен ако то самото не иска да бъде откраднато!

— Виж ти!

— Толкова си подла! — провиква се тя и размахва ръкописа ми. — Как можа да постъпиш така?!

— Може би защото го заслужава?

— Коя си ти, че да казваш кой какво заслужава, а? За кого се мислиш? За бог ли? Винаги си се смятала за малко по-добра от другите. Винаги си вярвала, че ще ти се случи нещо по-добро. Като че ли това — посочва към задния ни двор, — като че ли това не е истинският ти живот! Сякаш всичко това е просто поредното стъпало към нещо друго!

— А може и да е точно така! — контрирам я аз.

— А може и да не е!

Вторачваме се една в друга, шокирани от огромната доза враждебност, насъбрала се между нас. А после аз кимвам към листите и питам:

— Е, Себастиан видя ли го?

Този въпрос очевидно я разчувства още повече. Тя отмества глава и натиска силно очите си. Поема си дълбоко дъх, като че ли взема важно решение, след това се привежда през масата е лице, разкривено от вътрешна болка.

— *Не!*

— И защо? Това би могло да бъде полезен елемент от кампанията ви срещу мен!

— Не го е виждал и никога няма да го види! — отсича тя и очите ѝ се присвиват. — Скъсахме!

— Сериозно? — Гласът ми излиза като квичене. — Защо?

— Защото го хванах да се натиска с малката ми сестричка!

Събирам листите, които тя разпръсна по масата, и бавно ги подравнявам. А после се изкисквам. Опитвам се да се сдържа, обаче не мога. Прикривам уста, но от носа ми се чува грухтене. Свивам глава между коленете си — никаква полза. Устата ми се отваря и аз избухвам в смях.

— Не е смешно! — Тя прави опит да се изправи, но вместо това удря ядно с юмрук по масата. — Изобщо не е смешно!

— О, и още как! — кимвам и пак се заливам от смях.

[1] Жаргонна дума, означаваща „чукам“. — Б.пр. ↑

35.

СВОБОДЕН ЧОВЕК В ПАРИЖ

Пиша следното:

20 юни.

Притискам кокалчетата на пръстите си към устните и се заглеждам през прозореца.

Във влака. Татко, Миси и Дорит ме изпращат на гарата, за да ми помахат за довиждане. Аз непрекъснато повтарях, че Миси и Дорит нямаше нужда да идват. Непрекъснато повтарях, че не е кой знае какво. Непрекъснато повтарях, че отивам там само за лятото. Обаче всички бяхме нервни и другите се сблъскаха, докато се опитвах да ме изведат от вратата на нашия дом. Е, не е като да сме през 1893 година и аз да отивам в Китай, нали така? Но май всички се държахме все едно е така.

А после застанахме на разнебитената платформа и се опитвахме да водим светски разговор.

— Пазиш ли адреса? — попита татко за хиляден път.

— Да, татко. Записах си го в адресника. — И просто за всеки случай изваждам адресника си от чантата с надпис „Кари“ и го изчитам на глас: — Източна Четирийсет и седма улица, номер 245.

— А пари? Имаш ли пари?

— Двеста долара.

— Те са само за спешни случаи! Няма да ги харчиш на едно място!

— Добре.

— И ще се обадиш, когато стигнеш там, нали?

— Ще се опитам. — Обаче думата „опитам“ беше удавена в грохота на приближаващия се влак, а от високоговорителя обявиха: — Влак 1103 до „Пен Стейшън“, Ню Йорк, и до Вашингтон, пристига след *приблизително* една минута...

— Довиждане, довиждане... — Прегръдки на всеки подред, докато гигантският локомотив влиза в гарата и бавно забавя скорост, а колелата му пищят като ято гарги. — Довиждане, довиждане... — Баща ми вдига куфара ми на стълбите и аз притискам шапката към главата си. — Довиждане, довиждане... — Влакът тръгва с леко разтрисане, вратите се затварят, а сърцето ми слиза в стомаха. — Довиждане, довиждане... — *Облекчение*.

Тръгвам напред по пътеката и се клатя като пиян моряк. „Ню Йорк!“ — казвам си. Тръшвам се на първата свободна седалка, покрита с напукана червена кожа, и веднага изваждам дневника си.

Вчера си взех довиждане с всичките си приятели. Маги, Уолт, Мишката и аз се срещнахме в „Хамбургер Шак“ за един последен хамбургер с лук и чушки. Уолт вече не работи там. Намери си работа в адвокатска фирма — вдига телефоните. Баща му казал, че макар да не може да прости на Уолт, че е гей, можел да си затвори очите за този факт, ако синът му преуспее в живота. Мишката заминава на своя редовен правителствен лагер във Вашингтон, а Маги ще прекара лятото в Хилтън Хед, където сестра ѝ и зет ѝ са наели вила. Маги ще им помага в грижите за децата, но няма никакво съмнение, че междувременно ще забие и някой и друг спасител на плажа.

Чух, че Лали отивала в университета на Хартфорд, където щяла да учи счетоводство.

Но все пак остана още един човек, когото трябваше да видя.

Знаех, че можеше и да не го правя.

Но не можах да не го направя.

Бях любопитна. Или може би просто държах сама да се уверя, че наистина всичко свърши. Нуждаех се от доказателство, че той изобщо не ме обича и никога не ме е обичал.

В събота вечерта към седем минах покрай къщата му. Не очаквах да го заваря у дома. Бях си наумила, че ще му оставя бележка, в която му казвам, че заминавам за Ню Йорк и че му пожелавам приятно лято.

Не знам как, но си навих, че точно това е правилният начин, по който трябва да постъпя — учтивият начин, който някак си ще ме направи по-мъдър човек.

Обаче колата му беше пред къщата.

Казах си, че дори няма да чукам. Ще оставя бележката на предното стъкло на колата.

Обаче после отвътре чух музика. И забелязах, че страничната врата е откrehната. И внезапно осъзнах, че просто трябва да го видя.

Почуках.

— Да? — долетя леко раздразнения му глас от дълбините на всекидневната.

Почуках отново.

— Кой е? — попита той, този път по-гневно.

— Себастиан? — извиках.

А после той беше пред мен, гледаше ме през откrehнатата врата. Бих искала да кажа, че той вече не ме вълнува, че като го видях, се разочаровах. Обаче това не беше вярно. И сега сърцето ми се сви така, както през онзи първи ден, когато го зърнах в групата ни по математика.

Изглеждаше изненадан да ме види.

— Какво има?

— Просто дойдох да ти кажа довиждане.

— О! — Разтвори широко вратата и излезе навън. — Къде отиваш?

— В Ню Йорк. Приеха ме в онзи семинар по творческо писане — изрекох светкавично. — Написах ти и бележка. Мислех да ти я оставя на колата, но... — Извадих сгънатото листче и му го подадох.

Той го прегледа набързо, подсмихна се и каза:

— Е, в такъв случай — късмет!

Смачка бележката и ми я върна.

— А ти какво ще правиш? Имам предвид през лятото — изтърсих внезапно, изведнъж обзета от неистовото желание да го позадържа още малко, поне още за миг.

— Отивам във Франция. — Усмихна се и подхвърли: — Искаш ли да дойдеш с мен?

Имам си следната теория: ако простиш на някого, той вече не е в състояние да те нарани.

Влакът трака и се клати. Минаваме покрай пусти сгради, надраскани с графити, билбордове, рекламиращи пасти за зъби и кремове против хемороиди, и едно усмихнато момиче в костюм на русалка, което сочи към думите: „ОБАДИ СЕ!“, с главни букви. А след това картината изчезва и влизаме в тунел.

— Ню Йорк! — провиква се кондукторът. — „Пен Стейшън“!

Затварям дневника си и го връщам в куфара. Светлинките във вагона присветват и угасват, присветват и угасват и накрая окончателно угасват.

И като новородено дете аз навлизам в бъдещето си в тъмнина.

* * *

Ескалатор, който продължава безкрайно. А после огромно пространство с плочки като в баня и остър мирис на урина и сладникава пот. Гара „Пен Стейншън“. Навсякъде тълпи.

Спирам и оправям шапката си. Това е една от старите шапки на баба ми с дълго зелено перо и малка воалетка. По някаква неизвестна причина реших, че е подходяща за случая. Просто исках да пристигна в Ню Йорк с шапка.

Това беше част от фантазията ми.

— Гледай къде вървиш!

— Махай се от пътя ми!

— Знаеш ли къде отиваш? — Това, последното, от жена на средна възраст с черен костюм и още по-черно изражение на лицето.

— Изхода? Такситата? — питам.

— Натам — сочи ми тя още един ескалатор, който се издига като че ли към нищото.

Качвам се, като придържам куфара зад себе си. Зад мен се нарежда мъж с поклащаща се походка, с панталони на райета, идиотска шапка и очи, скрити зад тъмнозелени стъкла в позлатени рамки.

— Хей, момиченце, да не си се изгубила?

— Не съм! — отсичам.

— Сигурна ли си? — пита. — Имам едно страхотно място за теб, където можеш да отседнеш. Много сладко местенце с гореща вода и

хубави дрешки! Дай да ти помогна с куфара, скъпа, изглежда тежичък...

— Имам къде да отседна, благодаря! — Той свива рамене и се изнася със същата поклащаща се походка.

— Хей! Хей, ти! — крещи нетърпеливо някой. — Искаш ли такси или не? Нямам цял ден да те чакам...

— Да, ако обичате! — изричам аз, останала без дъх, и пренасям куфара си по тротоара към едно жълто такси. Стоварвам куфара на бордюра, поставям чантата си върху него и се привеждам в отворения прозорец.

— Колко ще струва? — питам.

— Къде отиваш?

Обръщам се, за да взема чантата си — нали там е адресникът ми. А!

— Минутка, сър...

— Проблем ли има?

— Никакъв.

Оглеждам пространството около куфара си в търсене на чантата. Трябва да е паднала. Сърцето ми се разтуптява от ужас, а бузите ми се изчервяват от срам.

Чантата ми я няма.

— Накъде? — подканя ме таксиджията.

— Ще вземете ли това такси или не? — пита мъж със сив костюм.

— Не... хммм... аз... — Той ме бутва настрани, влиза в таксито и тряска вратата под носа ми.

Ограбена съм.

Втрещявам се в отворената паст на „Пен Стейшън“. Не, не мога да се върна там! Отказвам да се върна!

Обаче нямам никакви пари. Нямам дори адреса на мястото, където ще отседна. Бих могла да звънна на Джордж, но нямам и неговия номер.

Покрай мен минават двама мъже, понесли огромен касетофон, от който гърми песента „Мачо мен“.

Вдигам куфара си. Потокът от хора ме пренася през Седмо авеню, където се озовавам пред редица от телефонни кабинки.

— Извинете! — подвиквам на минувачите. — Имате ли десетаче? Монета за телефон? — В Касълбъри никога не бих го направила, никога не бих просила, но сега вече не съм в Касълбъри.

И съм отчаяна.

— Ще ти дам петдесет цента за шапката! — заявява някакъв мъж и ме оглежда развеселено.

— Шапката ми ли?

— Това перо — кимва той. — Направо е неустоймо!

— Била е на баба ми.

— Личи си. Петдесет цента. Е, вземаш ли ги или не?

— Вземам ги.

И той поставя пет десетачета в ръката ми.

Пускам първата монета в отвора.

— Оператор.

— Можете ли да ми дадете номера на Джордж Картър?

— Имам седемнайсет души с тези имена. Какъв е адресът?

— Пето авеню?

— Имам един Уилям Картър на Пето авеню и Седемдесет и втора улица. Искате ли неговия номер?

— Да!

Тя ми дава номера и аз започвам да си го повтарям непрекъснато, докато пускам втората си монета в отвора.

Вдига жена.

— Ало? — пита тя със силен немски акцент.

— Дали случайно при вас не живее един Джордж Картър?

— Господин Картър ли? Разбира се.

Какво облекчение!

— Може ли да говоря с него?

— Няма го.

— Какво?

— Излезе. Не знам кога ще се върне. Никога не ми казва.

— Но...

— Ще оставите ли съобщение?

— Да — изричам унило. — Можете ли да му кажете, че го е търсила Кари Брадшоу?

Затварям телефона и захлупвам лице в ръце. И сега какво? Адреналинът бие в слепоочията ми. Чувствам се изтощена и много

изплашена. Вдигам куфара си и тръгвам напред.

Успявам да измина една пресечка. После спирам. Присядам върху куфара си да си почина. По дяволите! Разполагам само с трийсет цента, някоя и друга дреха и с дневника ми. Дневникът?

Изведнъж ми просветва нещо. Скачам, отварям куфара си и вадя оттам дневника си. Дали пък... Сигурна съм, че през онзи ден в къщата на Дона Ладона дневникът ми беше с мен!

Разлиствам страниците. Пред очите ми се нижат бележките ми по Царицата на пчелите, Принца на зубърите и историята за Лали и Себастиан. И накрая — ето го и него, съвсем сам, записан на средата на страницата със закръгления почерк на Дона Ладона и ограден три пъти.

Един телефонен номер. А под него — име.

Вдигам куфара си и се запътвам към ъгъла, към друга редица телефонни кабинки. Докато пускам третата си монета в отвора, ръката ми трепери. Набирам номера. Телефонът звъни ли, звъни. Седем пъти. Девет. Десет. На дванайсетия вдига някой.

— Сигурно трябва да си много загорял да ме видиш, а? — Гласът е провлачен, сексапилен. Като че ли собственичката му току-що е станала от леглото.

Паникьосвам се. Не знам какво да кажа.

— Ало! Ти ли си, Чарли? — Дяволито. — Ако не смяташ да ми говориш...

— Почакайте! — изпищявам.

— Да? — Гласът изведнъж става подозрителен.

Поемам си дълбоко дъх и питам:

— Саманта Джоунс?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.